

ราชภัฏสกลนคร

วารสารวิชาการบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์

ปีที่ 16 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2553

ISSN 0859-1814

http://library.rsu.ac.th
ISSN 0859-1814

ที่ปรึกษาภาคีติดมศักดิ์

ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์
ผศ.ดร.นเรศวร พันธราธร
ผศ.ดร.สืบแสง พรหมบุญ
ดร.พงศ์ภัทร อนุมิตราชกิจ

ที่ปรึกษา

ดร.มลิวัลย์ ประดิษฐ์ธีระ

บรรณาธิการประจำฉบับ

พัชรา หาญเจริญกิจ

กองบรรณาธิการ

พัชรา หาญเจริญกิจ
นฤมล พงษ์ศิริศิลป์
ดาวรัตน์ แท่นรัตน์
ชะออน พันธุ์
จุฑาทิพย์ นิยมรัตน์
พรศรี สุขการค้า

รูปเล่มและจัดพิมพ์

ศูนย์สนับสนุนและพัฒนาการเรียนการสอน
มหาวิทยาลัยรังสิต

รังสิตสารสนเทศ

ปีที่ 16 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน 2553

วารสารวิชาการของสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต

วัตถุประสงค์

- ส่งเสริมและเผยแพร่ความรู้ทางด้านบรรณารักษศาสตร์และสารนิเทศศาสตร์
- ส่งเสริมและเผยแพร่วิชาการด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง
- เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนความคิดเห็นทางด้านวิชาชีพและวิชาการ
บรรณารักษศาสตร์

กำหนดออก

ปีละ 2 เล่ม (มกราคม - มิถุนายน และ กรกฎาคม - ธันวาคม)

อัตราค่าสมาชิก

จำหน่ายปลีก ฉบับละ 40 บาท

สมาชิกรายปี ปีละ 80 บาท

ติดต่อได้ที่ นางสาวชะออน พันธุ์

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต

เมืองเอก ถ.พหลโยธิน อ.เมือง ปทุมธานี 12000

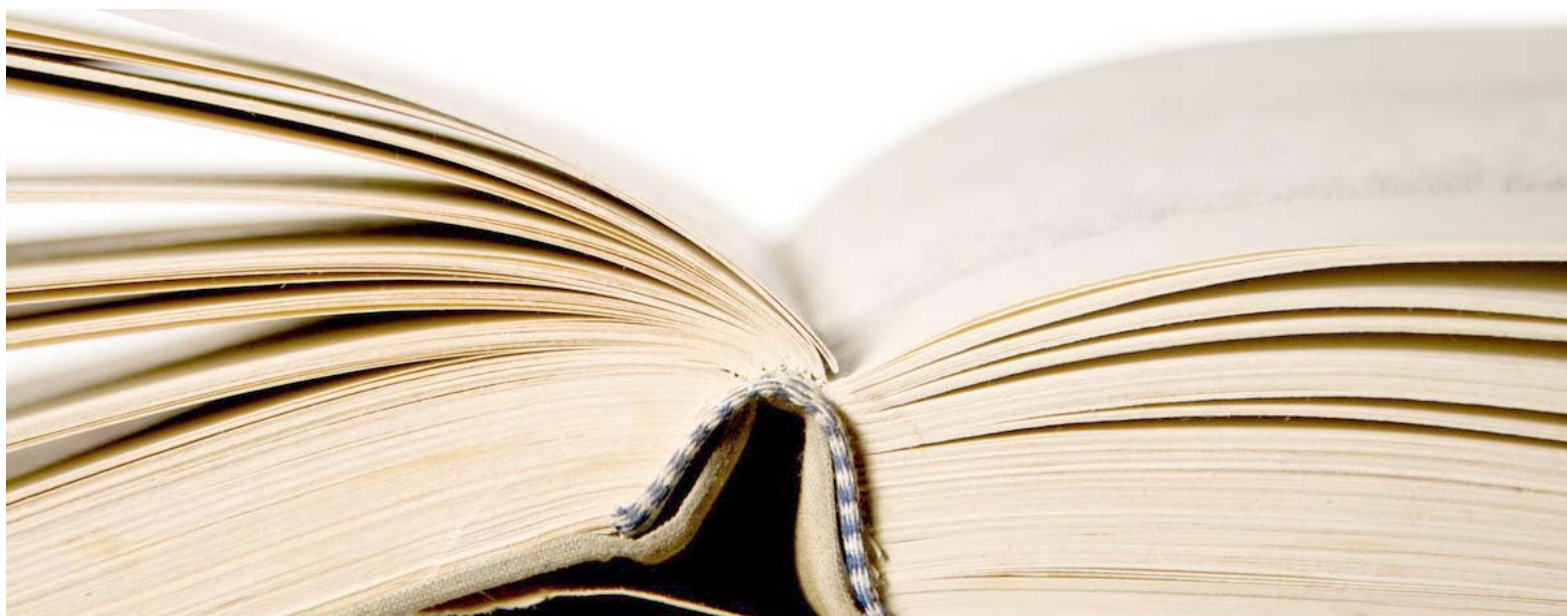
โทร. 0-2997-2200-30

0-2997-2200 ต่อ 3261

โทรสาร 0-2997-2200 ต่อ 3273

e-mail : chaon.com@windowslive.com

- วารสารรังสิตสารสนเทศเป็นเวทีในการแสดงความคิดเห็นและแลกเปลี่ยน
ประสบการณ์ระหว่างกัน โดยผู้อ่านทุกท่านสามารถส่งบทความได้ที่สำนักหอสมุด
มหาวิทยาลัยรังสิต
- ข้อความและเนื้อหาที่ปรากฏในวารสารรังสิตสารสนเทศ เป็นความคิดเห็นและ
ทัศนะเฉพาะตัวของผู้เขียน จึงอยู่เหนือความรับผิดชอบของคณะผู้จัดทำ

รายนามผู้ทรงคุณวุฒิพิจารณาบทความของวารสารรังสิตสารสนเทศ

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช

รองศาสตราจารย์ ดร.ทัศน หาดูพล
รองศาสตราจารย์ ดร.ปัทมาพร เย็นบำรุง
รองศาสตราจารย์ ดร.สมพร พุทธาพิทักษ์ผล
รองศาสตราจารย์ ดร.สมทรง พงศ์กุล
รองศาสตราจารย์ ดร.น้ำทิพย์ วิภาวิน

มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีสุรนารี

รองศาสตราจารย์ประภาวดี สืบสนธิ์

มหาวิทยาลัยรังสิต

ดร.ชอุณหพงศ์ ไทยอุปถัมภ์
ดร.ณกมล จันทร์สม

ปรัชญา

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นแหล่งทรัพยากรการเรียนรู้เพื่อไปสู่ความเป็นเลิศ

ปณิธาน

สำนักหอสมุด มุ่งมั่นให้บริการทางวิชาการ เพื่อเพิ่มพูนคุณภาพ ประสิทธิภาพ
ทางด้านการเรียนการสอน และการค้นคว้าวิจัย ด้วยความสะดวกรวดเร็วและจิตสำนึกที่ดี

พันธกิจ

สำนักหอสมุด มีพันธกิจในการสนับสนุนการเรียนการสอน การวิจัย
การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในมหาวิทยาลัยรังสิต โดยมุ่งเน้นการแสวงหาทรัพยากรสารสนเทศทุกรูปแบบ
บริการที่หลากหลาย สนองตอบความต้องการของผู้ใช้
พร้อมส่งเสริมให้มีการนำเทคโนโลยีทันสมัยมาเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการ

ท่านสามารถอ่านบทความวารสารรังสิตสนเทศได้ที่เว็บไซต์ของสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต

<http://library.rsu.ac.th>

รังสิตสารสนเทศ

ปีที่ 16 ฉบับที่ 1 มกราคม - มิถุนายน พ.ศ. 2553

ISSN 0859-1814

หน้า

✎ บทบรรณาธิการ	
✎ ความทรงจำที่มีต่อมหาวิทยาลัยรังสิต..... พินิจ วุฒิพันธุ์	7
✎ ทานประสิทธิ์ อุไรรัตน์ กับบทบาทนายกสภามหาวิทยาลัยรังสิต..... ดร.มลิวลย์ ประดิษฐ์ธีระ	17
✎ ถอดเทปการเสวนาเรื่อง เหลียวหลังแลหน้าสองทศวรรษมหาวิทยาลัยรังสิต..... อาทิตย์ยา ทรัพย์สิน	22
✎ ณ จุดเริ่มต้น...หอสมุดวิทยาลัยรังสิต..... ดร.มลิวลย์ ประดิษฐ์ธีระ	37
✎ บุคลากรดีเด่นกับความทรงจำที่มีต่อมหาวิทยาลัยรังสิต..... พัชรา หาญเจริญกิจ	48

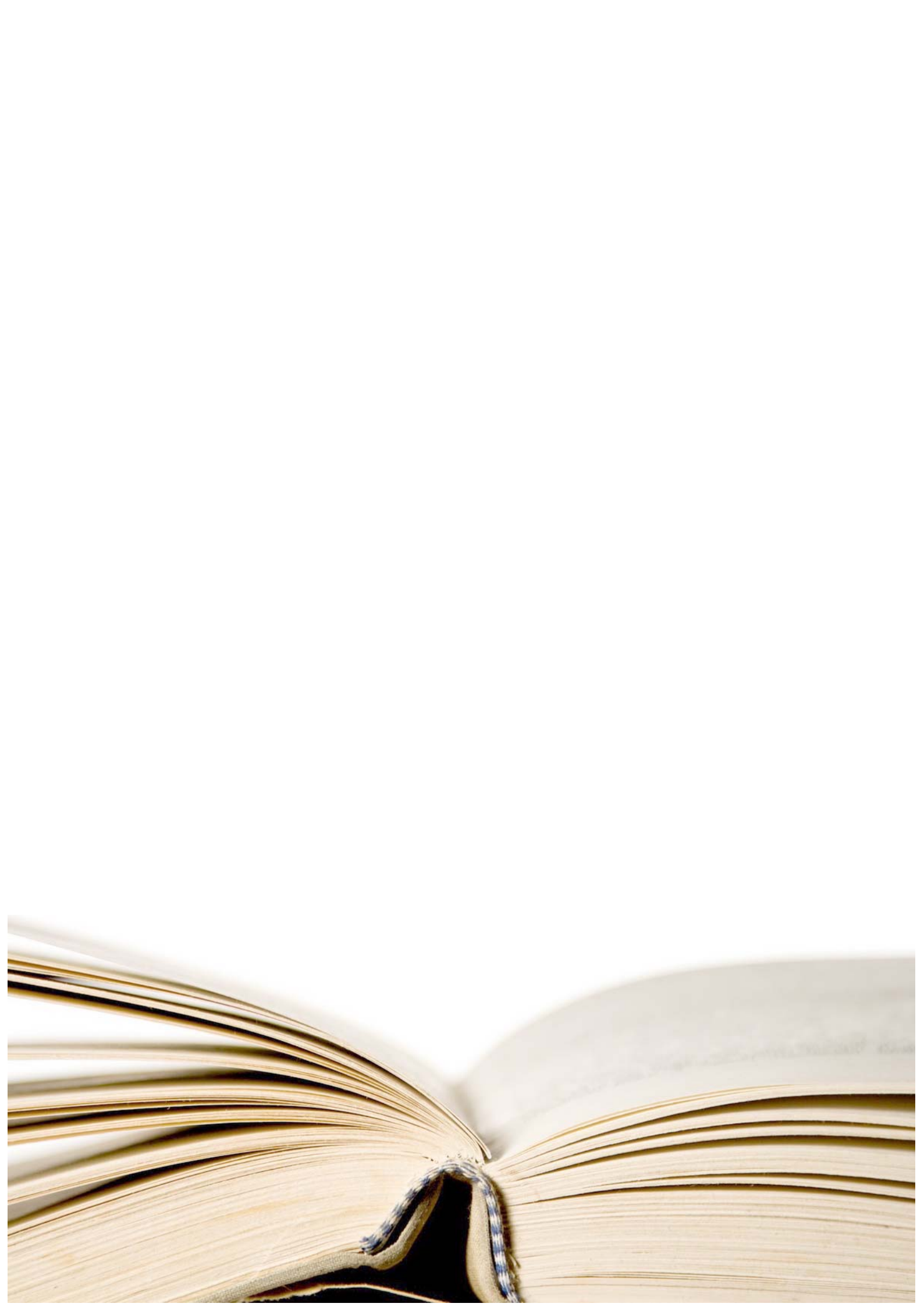
บทบรรณาธิการ

editorial

เนื่องในโอกาสที่มหาวิทยาลัยรังสิตมีอายุครบรอบ 25 ปี เมื่อวันจันทร์ที่ 25 มกราคม 2553 สำนักหอสมุด จึงได้จัดทำวารสารรังสิตสารสนเทศฉบับนี้ขึ้นเป็นกรณีพิเศษ โดยได้รวบรวมเรื่องราวของมหาวิทยาลัย และบุคคลที่มีบทบาทอย่างสำคัญต่อมหาวิทยาลัยมาบันทึกไว้เพื่อเป็นความทรงจำ ดังนั้น บทความเรื่อง “ความทรงจำที่มีต่อมหาวิทยาลัยรังสิต” โดยคุณพินิจ วุฒิพันธุ์ อดีตผู้อำนวยการสำนักงานอธิการบดี บทความเรื่อง “ท่านประสิทธิ์ อุไรรัตน์กับ บทบาทนายกสภามหาวิทยาลัยรังสิต” และ “ณ จุดเริ่มต้น...หอสมุด วิทาลัยรังสิต” โดย ดร.มลิวัลย์ ประดิษฐ์ธีระ ผู้อำนวยการสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต เทปการเสวนาเรื่อง “เหลียวหลังแลหน้า ส่องทศวรรษมหาวิทยาลัยรังสิต” โดยคุณอาทิตยา ทรัพย์สิน เจ้าหน้าที่ประจำหอจดหมายเหตุ และสุดท้ายคือความทรงจำที่มีต่อมหาวิทยาลัยรังสิต ที่รวบรวมจากบุคลากรดีเด่นประจำปีต่างๆ โดยคุณพัชรา หาญเจริญกิจ รองผู้อำนวยการสำนักหอสมุด ฝ่ายพัฒนา และหัวหน้าหอจดหมายเหตุ

วารสารฉบับนี้จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งสำหรับผู้ต้องการศึกษาค้นคว้าเรื่องราวที่เกี่ยวข้องกับ มหาวิทยาลัยรังสิต สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต และคณะผู้จัดทำ ขอขอบพระคุณผู้เขียนทุกท่านที่ได้กรุณาถ่ายทอดเรื่องราวและประสบการณ์ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่ออนุชนรุ่นหลังมา ณ โอกาสนี้

บรรณาธิการประจำฉบับ

ความทรงจำที่มีต่อ...มหาวิทยาลัยรังสิต

พินิจ วุฒิพันธุ์*

คำนำ หอสมุดได้ติดต่อมาขอให้เขียนเรื่อง “ความทรงจำที่มีต่อมหาวิทยาลัยรังสิต” ในช่วงเวลาที่ผ่านมา ในความเห็นส่วนตัวนั้น มหาวิทยาลัยรังสิตได้เริ่มก่อกำเนิดตั้งแต่เดือน ธันวาคม พ.ศ. 2525 ซึ่งเป็นวันที่ท่านอธิการบดีผู้ก่อตั้งฯ ได้กล่าวกับพวกเราว่า “พี่ป๊อดปรึกษากับคุณพ่อแล้ว ตกลงจะสร้างมหาวิทยาลัย” “คุณพ่อ” ในที่นี้คือ ท่านประสิทธิ์ อุไรรัตน์ นายกสภาผู้ก่อตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต

ความทรงจำแรกที่สุด คือ ความรู้สึกที่เป็นคำถามในใจว่า “คุณพ่อ” กับ “พี่ป๊อด” จะเอาเวลาที่ไหนมาทำงานด้านมหาวิทยาลัย? เพราะภาระของทั้งสองท่านในขณะนั้นก็มีงานล้นมืออยู่แล้ว แต่เมื่อนึกให้ลึกลงไปอีกขั้นหนึ่งถึงประสบการณ์และความสามารถของท่านทั้งสองแล้ว ก็มีความรู้สึกขึ้นใหม่ว่า พวกเราโชคดีที่ท่านมอบหมายให้เป็นคณะทำงานของท่าน

ท่านประสิทธิ์ อุไรรัตน์ นายกสภาผู้ก่อตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต ที่พวกเราสมัยนั้นเรียกท่าน “คุณพ่อฯ” ท่านได้ผ่านงานมากมาย เป็นอัยการจังหวัด เป็นผู้ว่าราชการหลายจังหวัด เป็นผู้ตรวจราชการ เป็นสมาชิกสภานิติบัญญัติ เป็นผู้ว่าการการทางพิเศษแห่งประเทศไทย เป็นรองผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เป็นกรรมการข้าราชการพลเรือน เป็นกรรมการสำนักงานกองทุนทดแทนกรมแรงงาน เป็นกรรมการส่งเสริมแรงงานไทยในระหว่างประเทศ เป็นผู้ก่อตั้งและเป็นประธานกรรมการโรงพยาบาลพญาไท

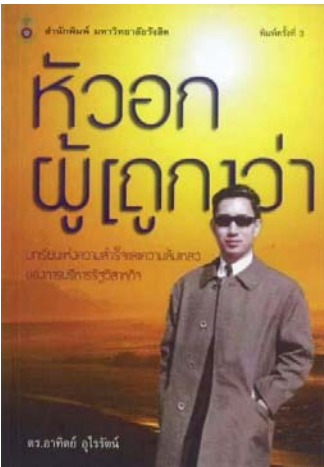

ส่วนท่านอธิการบดีผู้ก่อตั้งฯ ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ ซึ่งตอนนั้นพวกเราถือวิสาสะเรียกว่า “พี่ป๊อด” ก็รู้จักตัวท่านเรียนเก่ง ทำงานเก่ง บริหารงานเก่ง ท่านเคยเป็นปลัดอำเภอเมื่ออายุได้เพียง 21 ปีเท่านั้น เป็นหัวหน้ากองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน (ก.พ.) เป็นรองเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ซึ่งเป็นข้าราชการระดับ 9 เมื่ออายุเพียง 38 ปีเท่านั้น เป็นรองเลขาธิการนายกรัฐมนตรี สมัยพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ เป็นผู้ก่อตั้งกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี และในขณะที่ยังดำรงตำแหน่งมหาวิทยาลัยฯ นี้ ท่านเป็นผู้ช่วยการบริหารโรงพยาบาลพญาไท และเป็นผู้ว่าการการประปานครหลวง ซึ่งท่านได้รับคำสดุดีที่ว่าเป็นผู้ปลุกผีตายซาก (การประปานครหลวง) ให้ฟื้นขึ้นมาได้ นั้นหมายถึงการทำงานอย่างทุ่มเทชีวิตจิตใจ ที่ท่านได้อุทิศให้แก่ กปน. และปวงชนผู้ใช้น้ำประปาทั้งหลาย และต่อมาท่านก็ได้รับโปรดเกล้าฯ เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการต่างประเทศ เป็นประธานสภาผู้แทนราษฎร ผู้ได้รับ

* ผู้อำนวยการผู้ร่วมก่อตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต

การยกย่องว่าเป็นวีรบุรุษประชาธิปไตย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุข และเป็นผู้ที่ศาสตราจารย์ นายแพทย์เกษม วัฒนชัย ได้กล่าวถึงตอนหนึ่ง ว่า “..ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ ท่านมองไกลออกไป 100 ปีอย่างแน่นอน ท่านจึงได้ทุ่มเททุกอย่างเพื่อสนับสนุนการศึกษา มาโดยตลอดจนเป็นที่ยกย่องกันว่า ท่านเป็นนักการศึกษาผู้ยิ่งใหญ่คนหนึ่งของประเทศ...”

ช่วงเวลาในขณะนั้น ปี พ.ศ. 2526 ถึง ปี พ.ศ. 2528 เครื่องพิมพ์ดีดที่ทันสมัยคือ พิมพ์ดีด ไอ.บี.เอ็ม รุ่นหัวพิมพ์กลมๆ แบบลูกกอล์ฟ และพิมพ์ดีดโอลิมเปีย รุ่นหัวพิมพ์เป็นจาน โทรศัพท์เคลื่อนที่แบบพกพา มี 2 อย่างคือ แบบแท็บเล็ตเตอร์รียนต์ กับแบบแท็บเล็ตเตอร์รียนต์แบบพับได้ ซึ่งมีราคาแพงมาก เป็นหลักแสนบาท ในสมัยนั้น ทำให้การติดต่อสื่อสารกันค่อนข้างลำบาก ไม่สะดวกรวดเร็วอย่างทุกวันนี้ คอมพิวเตอร์ทั้งฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ก็มีประสิทธิภาพต่ำมาก พวกเราก็เขียนโครงการของมหาวิทยาลัยฯ ภายใต้สภาวะเช่นนี้

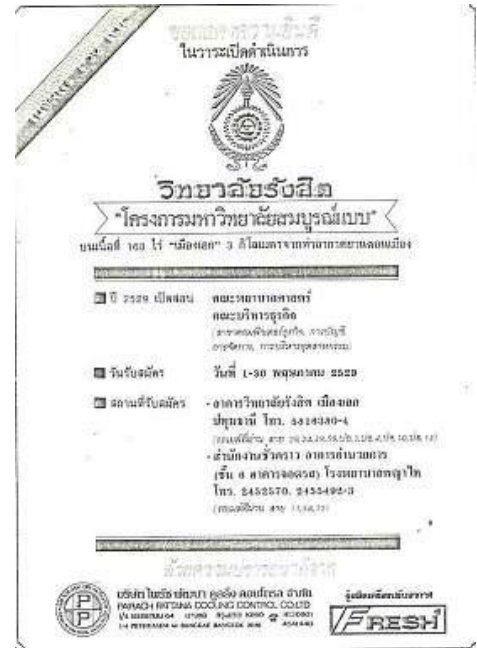
พวกเราที่ประจำอยู่ที่สำนักงานของท่าน คือ อาคารอำนวยการโรงพยาบาลพญาไท 1 ซึ่งในขณะนั้นกิจการรุ่งเรืองอย่างมาก ขยายพื้นที่ สร้างตึกเพิ่มจนไม่สามารถจะขยายได้อีก ระหว่างเริ่มเขียนโครงการขออนุญาตจัดตั้งมหาวิทยาลัยฯ ท่านอธิการฯ ต้องแก้ปัญหาวิกฤตการณ์ต่างๆ ทั้งของการประสานครหลวงและของโรงพยาบาลคือ คนไข้ล้นโรงพยาบาล ทั้งไอพีดีและไอพีดี ในเมื่อคนไข้ตั้งใจมารักษา เขาฝากความหวังไว้กับโรงพยาบาล

แต่โรงพยาบาลไม่สามารถให้การรักษาเขาได้อย่างเต็มที่ เขาผิดหวังเขาเสียใจ แต่ผู้บริหารของโรงพยาบาลยิ่งเสียใจยิ่งกว่าคนไข้หลายเท่า

ส่วนวิกฤตการณ์ทางด้านการประสานครหลวงนั้น มีมากจนไม่อาจบรรยายในที่นี้ แต่ถ้าหากท่านใดสนใจใคร่จะทราบ ขอแนะนำให้ท่านอ่านหนังสือชื่อ “ห้วงอวกาศผู้ถูกคว่ำ” เป็นหนังสือที่รวบรวมเหตุการณ์ต่างๆ สมัยที่ท่านอธิการฯ ไปดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการประสานครหลวง แต่นำมาเขียนมาเล่าแบบมองในมุมสำราญอารมณ์ ซึ่งเป็นหนังสือที่โด่งดังมากในสมัยนั้น และผู้เขียนนั้นก็ใช่ว่าจะเป็นน้องคนหนึ่งในที่มติดะทำงานของท่านอธิการฯ คือ คุณอนันต์ หาญพาณิชย์พันธ์ ผู้ดำรงตำแหน่งผู้ช่วยอธิการบดีคนหนึ่งขณะนี้ เมื่อคนไข้ล้นโรงพยาบาลพญาไท 1 โครงการสร้างโรงพยาบาลพญาไท 2 ซึ่งจำเป็นและเร่งด่วนเช่นกันก็เกิดขึ้นขึ้นมากับการเขียนโครงการของมหาวิทยาลัย แต่ไม่ยุ่งยากลำบากเท่ามหาวิทยาลัย ดังนั้น โครงการโรงพยาบาลพญาไท 2 แม้ว่าจะดำริภายหลังโครงการมหาวิทยาลัย แต่ก็สำเร็จเสร็จก่อนเพราะสามารถเปิดดำเนินการได้ภายในปี พ.ศ. 2528

ก่อนเปิดดำเนินการโรงพยาบาลพญาไท 2 ได้กราบเรียนถามคุณพ่อ ประสิทธิ์ ว่า เรื่อง พนักงานที่จะไปปฏิบัติงานที่ โรงพยาบาลพญาไท 2 นี้ จะให้ลงโฆษณาอย่างไรดีหรือไม่? คุณพ่อฯ ให้ติดประกาศที่โรงพยาบาล (พญาไท 1) ปรากฏว่า มีผู้มาขอใบสมัครและส่งใบสมัครมากกว่าหมื่นคน พวกเราก็เป็นทุกข์ใจเพราะคนมากมายอย่างนี้ จะจัดสอบอย่างไร? จะออกข้อสอบอย่างไร? สถานที่สอบที่ไหน? ตรวจข้อสอบอย่างไร? จะจัดสัมภาษณ์ และ ฯลฯ อย่างไร? ก็เอาปัญหาที่เรา เห็นว่า หนักปานไหนไปกราบเรียน ท่านฯ ท่านก็อธิบายวิธีการและเหตุผลในการจัดการเรื่องนี้ เพียงไม่เกิน 15 นาที ภูเขาที่ทับอยู่ในใจเราหายไปหมดเลย เหลือแต่ความโล่งอกโล่งใจ ใครจะเอาวิธีที่คุณพ่อฯ บริหารจัดการเรื่องนี้ไปใช้ก็ได้ วิธีการของท่านฯ คือ **ขั้นที่หนึ่ง** ให้คนมาคัดเลือกใบสมัคร ถ้าเกรดการเรียนไม่ผ่านเกณฑ์ที่ตั้งไว้ ให้คัดออก **ขั้นที่สอง** คัดใบสมัครที่คัดเลือกไว้แล้วให้พิจารณาลายมือที่เขียนใบสมัคร ถ้าลายมือไม่ดีเขียนหนังสือไม่ชัด ก็คัดออก เมื่อคัดออกไป 2 ขั้นตอนนั้นแล้ว เหลือผู้สมัครที่จะเข้าสู่ขั้นตอนที่สามไม่มากแล้ว ซึ่งจะให้มาสอบข้อเขียน ในการสอบข้อเขียนนี้ต้องพิมพ์ข้อสอบ เพราะคุณพ่อฯ จะให้แจกแต่กระดาษคำตอบ และตัวท่านเองจะบรรยายให้ผู้เข้าสอบฟังพร้อมๆ กัน เสร็จแล้วก็ให้ผู้เข้าสอบเขียนสรุปประเด็นที่เป็นสาระสำคัญที่สามารถจับใจความได้จากเรื่องที่ท่านเป็นผู้บรรยายนั้น ท่านฯ บอกว่าวิธีนี้ จะได้คนที่มีความสามารถสูง เพราะสามารถรับฟังและเข้าใจวัตถุประสงค์ของผู้อื่นได้ ผู้ที่ผ่านขั้นตอนที่สามแล้ว จึงขอเชิญมาสัมภาษณ์ เป็นด้านสุดท้าย ซึ่งก็คงเหลือเป็นจำนวนที่มีได้เป็นการะหนักในการสอบสัมภาษณ์แต่อย่างใด วิธีที่ท่านฯ ใช้คัดเลือกบุคลากรนี้ จะได้คนที่เรียนดี ลายมือดี มีสติปัญญาดี มีความเสียสละเห็นแก่ประโยชน์ส่วนรวมมากกว่าส่วนตน ซึ่งคุณสมบัติประการสุดท้ายนี้จะได้จากการสอบสัมภาษณ์

โครงการของมหาวิทยาลัยฯ (ในสมัยนั้นทบวงมหาวิทยาลัยเป็นผู้กำกับดูแลมหาวิทยาลัย และสถาบันระดับอุดมศึกษา ทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน ไม่ขึ้นต่อกระทรวงศึกษาธิการ) ที่ต้องเสนอต่อทบวงมหาวิทยาลัยนั้น ต้องยอมรับว่าเขียนยากมาก ถ้าไม่มีเจตนามุ่งหมายที่แท้จริงที่จะสร้างสถาบันอุดมศึกษาแล้ว จะใช้วิธีนั่งเทียนหรือยกเมฆเขียนโครงการ โดยไม่มีความเป็นจริงรองรับนั้น ไม่มีทางทำได้ เราต้องเขียนเสนอหลักการและเหตุผลในการขอตั้งมหาวิทยาลัย รวมทั้งวัตถุประสงค์ของโครงการด้วยและข้อมูลรายละเอียดต่างๆ อาทิ ชื่อของมหาวิทยาลัย (ซึ่งต้องเป็นชื่อที่ไม่ถูกต้องห้าม) ภาษาไทยเขียนอย่างไร ภาษาอังกฤษเขียนอย่างไร ใช้อักษรย่ออย่างไร เครื่องหมายของมหาวิทยาลัยเป็นอย่างไรและมีความหมายอย่างไร (ส่งรูปให้ดูด้วย) ทำเลที่ตั้งของมหาวิทยาลัยอยู่ที่ไหน ต้องประกอบด้วยภาพถ่ายโลนดที่ดินแปลงที่จะใช้เป็นที่ตั้งของมหาวิทยาลัยด้วย

อาคารและสิ่งปลูกสร้างมีที่หลัง แต่ละอาคารมีพื้นที่เท่าใด การจัดพื้นที่ใช้สอยแต่ละอาคาร เป็นห้องเรียน ห้องสัมมนา ห้องทดลองและปฏิบัติการต่างๆ ของส่วนการจัดการเรียนการสอน และส่วนที่เป็นสายธุรการ คณาจารย์ และผู้บริหารว่า ประกอบด้วยห้องอะไรบ้าง แต่ละห้องมีพื้นที่ใช้สอยเท่าใด ซึ่งถ้ายังไม่มีกราว้างสถาปนิกออกแบบเขียนแบบให้จนเสร็จแล้ว ก็ยากที่จะเขียนรายละเอียดของห้องต่างๆ ได้ และต้องนำเสนอแบบแปลนอาคารสถานที่ต่างๆ ที่กล่าวถึงนั้นให้ทางทบวงมหาวิทยาลัยพิจารณาด้วย

ต่อจากนั้นก็เป็นเรื่องเกี่ยวกับการจัดการศึกษา ว่าคณะและสาขาวิชาที่จะเปิดสอนกี่คณะ กี่สาขาวิชา จะรับนักศึกษา จำนวนเท่าใด จะจัดอาจารย์ผู้สอนเป็นอัตราสัดส่วนเท่าใด ระยะเวลาการศึกษา เป็นระบบทวิภาคหรือไตรภาค หลักสูตร การศึกษา ต้องเรียนกี่หน่วยกิตประกอบด้วย หมวดวิชาพื้นฐาน วิชาเลือก วิชาชีพ และอื่นๆ จำนวนที่หน่วยกิตของแต่ละหมวด

การวัดผลการศึกษาเป็นแบบระบบคาร์เนกี (ระบบเกรดตัวอักษร) หรือระบบอื่น ตลอดจนคุณสมบัติของผู้ที่จะได้รับปริญญา ว่าต้องผ่านเกณฑ์การเรียนการสอนอย่างไร หลักสูตรการศึกษาแต่ละคณะแต่ละสาขาวิชา ใช้ชื่อคณะและชื่อปริญญา และอักษรย่อทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษอย่างไร

การกำหนดคุณสมบัติผู้ที่จะเข้าเป็นนักศึกษา วิธีการสมัครและการสอบคัดเลือก วิชาที่จะใช้ในการสอบคัดเลือก ก็ต้องจัดทำรายละเอียดต่างๆ ไว้ในเอกสารเสนอโครงการฯ ด้วย (ในยุคสมัยนั้น) และที่ถือว่าเป็นหัวใจสำคัญอีกปัจจัยหนึ่งคือ ห้องสมุดต้องนำเสนอว่าได้จัดเตรียมพื้นที่สำหรับห้องสมุดเพื่อวัตถุประสงค์ให้บริการแก่นักศึกษาอย่างเพียงพอ พร้อมทั้งเครื่องมืออุปกรณ์และครุภัณฑ์ต่างๆ ที่เหมาะสม และรายชื่อหนังสือในห้องสมุด โดยต้องระบุรายนามผู้แต่งและจำนวน เล่มที่เราจะซื้อหา มาไว้ในห้องสมุดด้วย

ประเภทเครื่องมืออุปกรณ์ ครุภัณฑ์การศึกษา และเครื่องจักรอุปกรณ์ในห้องปฏิบัติการต่างๆ ก็ต้องทำรายการเสนอไว้ด้วย และเมื่อเสนอไว้แล้วเวลาคณะกรรมการของทบวงมหาวิทยาลัยมาตรวจสอบแล้วไม่มีเครื่องมืออุปกรณ์อยู่จริงก็อาจจะไม่อนุญาตให้มหาวิทยาลัยเปิดดำเนินการเรียนการสอน

ทบวงมหาวิทยาลัยฯ ให้มหาวิทยาลัยกำหนดระเบียบเครื่องแต่งกายของนักศึกษาชายและหญิง ทำให้ต้องทำหน้าที่ที่ไม่เคยทำคือ ออกแบบเครื่องแต่งกายด้วย แต่ก็ไม่ยากเย็นอะไร เพราะคล้ายๆ กับมหาวิทยาลัยอื่นๆ แตกต่างกันที่เครื่องหมายที่เป็นเข็มติดเสื้อ เข็มติดเนคไท กระดุมเสื้อ หัวเข็มขัด และสายปัดบนเนคไท

รายการเกี่ยวกับบุคลากร คือ อาจารย์และเจ้าหน้าที่ต้องทำบัญชีอัตราเงินเดือนขั้นต้น อัตราการขึ้นเงินเดือน คุณสมบัติ ขั้นต่ำของอาจารย์และเจ้าหน้าที่ และที่หนักหนาสาหัสคือให้แจ้งรายนามอาจารย์ผู้สอนไปด้วย ว่าอาจารย์ที่มีคุณวุฒิปริญญาเอก ปริญญาโท ปริญญาตรี หรือเป็นผู้เชี่ยวชาญ มีกี่คน ชื่ออะไร คุณวุฒิอะไรบ้างที่จะต้องเหมาะสม สอดคล้องกับสาขาวิชาที่เราจะเปิดการเรียน

การสอน จึงต้องมีการติดต่อทบทวนกันอย่างจริงจัง ให้แต่ละท่านให้ความตกลงยินยอมในการนำชื่อ และรายละเอียด คุณวุฒิทางการศึกษาของแต่ละท่าน ไปเสนอต่อทบวงมหาวิทยาลัย จึงได้เรียนไว้แต่ข้างต้นแล้วว่า ถ้าไม่มีความตั้งใจจริงที่จะสร้างมหาวิทยาลัยแล้ว คณาจารย์ท่านใดจะยินยอมให้นำชื่อของท่านไปเสนอต่อทบวงมหาวิทยาลัย

อีกเรื่องหนึ่งที่ซับซ้อนและยุ่งยากคือ การจัดทำแผนการเงินของมหาวิทยาลัย ซึ่งให้ทำช่วงเวลา 5 ปี อันประกอบด้วย รายจ่ายลงทุน รายได้จากการดำเนินงาน ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงาน ซึ่งทั้ง 3 หมวดนี้ มีรายละเอียดประกอบมากมาย และในช่วงเวลานั้นมหาวิทยาลัยทั้งของภาครัฐและภาคเอกชน มีอยู่น้อยมาก รวมกันแล้วมีประมาณ 25-26 แห่งเท่านั้น จะหาตัวอย่างมาศึกษาเปรียบเทียบก็ยากและก็ไม่มีใครเปิดเผยข้อมูลของสถาบันของเขา เมื่อเวลาไปพบคณะกรรมการของทบวงฯ เขาก็ขอเหตุผลว่า ทำไมจึงเก็บเงินค่าเล่าเรียนในอัตรานี้ ซึ่งแต่ละรายวิชาค่าหน่วยกิตจะแตกต่างกัน ถ้าจะตอบให้ชัดเจนก็ต้องคิดต้นทุนในการจัดการเรียนการสอนแต่ละวิชา แสดงให้คณะกรรมการเห็นว่า เนื่องจากต้นทุนเป็นเท่านี้ เราจึงจำเป็นต้องเก็บเงินค่าหน่วยกิตเท่านี้ ในเมื่อเจอคำถามลักษณะนี้จากคณะกรรมการ จึงต้องหันกลับมาดูวิชาที่มีปัญหาเรื่อง อัตราค่าหน่วยกิตที่ถูกหักท้วงมาว่า วิชานั้นๆ ได้วางวัตถุประสงค์ไว้อย่างไร มีหัวข้อที่ต้องศึกษาอะไรบ้าง ซึ่งอาจเกี่ยวข้องกับการใช้ห้องปฏิบัติการทดลอง หรือต้องลงทุนเครื่องมืออุปกรณ์เป็นพิเศษ อันจะส่งผลให้ต้นทุนสูงกว่าวิชาพื้นฐาน จึงต้องคิดค่าหน่วยกิตในอัตราสูงกว่าวิชาพื้นฐาน

ข้อมูลและตัวเลขเกือบทั้งหมดในแผนการเงินล่วงหน้า 5 ปี จึงเป็นตัวเลขที่เกิดจากการอนุมานจากข้อมูลหลายด้าน เพื่อป้องกันความสับสน จึงต้องทำบันทึกวิธีการอนุมานของแต่ละเรื่องเอาไว้ด้วย ว่าใช้เหตุผลและอ้างอิงข้อมูลใดบ้าง ใช้วิธีการคำนวณอย่างไรบ้าง จึงได้ตัวเลขที่น่ามาประกอบการจัดทำแผนการเงินลงทุน แผนการเงิน รายรับ รายจ่าย อันเป็นการประมาณการในอนาคตกาล

การทำแผนการเงิน เพื่อเสนอขอกู้เงินจากธนาคารต้องทำประมาณการอย่างน้อย 10 ปี เพื่อให้ธนาคารเห็นความสามารถในการชำระหนี้ตามเงื่อนไขของธนาคารได้ ในระหว่างการทำแผนการจัดทำแผนการเงินเพื่อให้ธนาคารพิจารณาอยู่นั้น รายจ่ายลงทุนในส่วนต่างๆ ก็ทยอยจ่ายไปเรื่อยๆ จนกระทั่งเงินลงทุนครั้งแรกมีไม่เพียงพอ เพราะเงินลงทุนครั้งแรก 50 ล้านบาท แต่โครงการมหาวิทยาลัยฯ จะใช้เงินลงทุนในช่วง 5 ปีแรกประมาณ 600 ล้านบาท เพียงเฉพาะค่าที่ดินเพียงรายการเดียวก็เกือบท่วมเงินทุนครั้งแรกแล้ว รายจ่ายหลายรายการรอการอนุมัติจ่ายจากคุณพ่อฯ และในเช้าวันหนึ่ง ท่านเอาสมุดเงินฝากดูสภาพเก่าแก่มาทำให้และบอกว่า เป็นเงินส่วนตัวของท่าน ให้เอามาใช้ไปก่อน ยอดเงินเท่าที่มีอยู่นั้น ให้เราแบ่งหรือจัดสรรว่าควรจ่ายรายการใดก่อน รายการใดควรจ่ายทีหลัง เรียงลำดับความสำคัญ ความจำเป็นให้ดี จำได้คราวๆ ว่าบัญชีเงินฝากนั้น มีอายุมากกว่าสิบปี คล้ายกับเป็นเงินสวัสดิการพิเศษอะไรสักอย่าง ที่ทางราชการจัดให้ท่าน ซึ่งท่านไม่เคยได้นำเงินนั้นมาใช้เลยตลอดเวลาสิบกว่าปี ท่านได้เสียสละทุ่มเทให้กับมหาวิทยาลัยฯ ทั้งหมด ทั้งกำลังกาย กำลังสมอง และ

กำลังทรัพย์ จนมหาวิทยาลัยฯ เติบโตรุ่งเรืองจนถึงทุกวันนี้ แต่เชื่อหรือไม่ว่าตั้งแต่ท่านสร้างมหาวิทยาลัย จนกระทั่งถึงวันที่ท่านฯ ถึงแก่อนิจกรรม ซึ่งนับเป็นเวลานานกว่า 25 ปีตลอดมานี้ คุณพ่อฯ ไม่เคยได้รับเงินเดือนจากมหาวิทยาลัยรังสิต

เนื่องจากการดำเนินงานธุรกิจด้านการศึกษาในระดับอุดมศึกษาอย่างไม่เป็นที่แพร่หลาย ธนาคารแทบไม่เคยปล่อยสินเชื่อทางด้านธุรกิจประเภทนี้ ซึ่งเป็นของใหม่มาก จึงใช้เวลาวิเคราะห์ค่อนข้างนาน แต่ด้วยความเชื่อมั่นในตัวท่านนายกสภาฯ และเชื่อมั่นในตัวท่านอธิการฯ ธนาคารได้อนุมัติวงเงินมาให้ 450 ล้านบาท โดยขอให้ทางเราทยอยเพิ่มทุนจากเดิม 50 ล้านบาทเพิ่มอีก 100 ล้านบาท รวมเป็นทุน 150 ล้าน เมื่อรวมกับเงินกู้ที่ธนาคารอนุมัติให้อีก 450 ล้านบาท ก็จะได้เงินลงทุนตามที่เราต้องการ คือ 600 ล้านบาท

จนมาถึงขณะนี้ในปีการศึกษาปัจจุบัน กล่าวได้ว่า มหาวิทยาลัยฯ ได้ขยายตัวขึ้นทุกๆ มิติ จากพื้นที่เดิมที่มีอยู่ประมาณ 150 ไร่ ก็ขยายเป็นประมาณ 300 ไร่ ประกอบด้วย อาคารและกลุ่มอาคาร จำนวน 15 แห่ง มีวิทยาเขตอีก 2 แห่ง บนถนน วิภาวดีรังสิต และถนนสาทร การลงทุนในที่ดิน อาคาร เครื่องมือและอุปกรณ์การศึกษา เพื่อสร้างศักยภาพของวิทยาลัย ในส่วนที่เป็นสินทรัพย์ถาวรนี้ รวมแล้วเป็นเงินมากกว่าหกพันล้านบาท (6,160.34 ล้านบาท) การจัดการเรียนการสอนระดับปริญญาตรี แบ่งเป็น 6 วิทยาลัย 21 คณะวิชา สาขาวิชาทั้งหมด 86 สาขาวิชา ปริญญาโท 28 หลักสูตร ปริญญาเอก 4 หลักสูตร มีอาจารย์ เจ้าหน้าที่ และนักศึกษา รวมกันมากกว่าสามหมื่นคน

การดำเนินงานในช่วง 7 ปีแรก ตั้งแต่ พ.ศ. 2529 ถึง พ.ศ. 2535 นั้น เราต้องใช้จ่ายอย่างประหยัดมัธยัสถ์ที่สุด โดย ได้ตั้งนโยบายไว้ว่า รายจ่ายส่วนที่สำคัญที่สุดอันดับแรกที่จะต้องจัดงบประมาณให้คือ รายจ่ายที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนนักศึกษาให้ได้ประสิทธิภาพสูงสุด ส่วนด้านอื่นๆ ก็เป็นอันดับรองลงมาตามลำดับความสำคัญ จึงมีผลทำให้การจัดโต๊ะ เก้าอี้ และครุภัณฑ์ ประจำห้องทำงานของบุคลากร บางท่านไม่สามารถจัดได้เต็มที่ตามรูปแบบที่ท่านต้องการได้ เพราะราคาแพงมาก ถ้าจัดให้ตามความต้องการก็จะทำให้งบประมาณการเรียนการสอนไม่เพียงพอ ในเรื่องนี้คุณพ่อฯ ท่านได้ปรารภให้ฟังว่า “...ถ้ามีกำไร ใช้หนี้สินหมดแล้ว จะเอาโต๊ะหมู่ทองพ่อฯ ก็ไม่ว่า...”

ภาพถ่ายในอดีตภาพหนึ่ง คือ ภาพถ่ายเสาธงชาติของมหาวิทยาลัยรังสิตฯ ที่มีธงประดับอยู่ 2 ผืน คือ ธงชาติไทยอยู่ข้างบน และมีธงสีฟ้าอยู่ด้านล่างถัดกันลงมา ซึ่งเป็นเรื่องความผิดที่รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ที่จำได้อย่างไม่ลืม

ตอนที่เขานำเสาธงมาส่งที่มหาวิทยาลัยฯ นั้น เสาธงแบ่งเป็นสามท่อน แต่ละท่อนยาวประมาณ 15 เมตร ซึ่งท่านอธิการฯ และท่านนายกสภาฯ ได้สั่งทำเป็นพิเศษโดยใช้เหล็ก Stainless Steel ชนิดหนาไร้สนิม วัตถุประสงค์ก็เพื่อความยั่งยืนทนทานสูงสุด เสียดยี่ห้อทำไม่ได้ว่า เสาธงต้นนี้มีน้ำหนักที่ตัน เมื่อมาตรวจรับและได้จับได้สัมผัสเสาธงที่วางเรียงกันอยู่นั้น ก็รู้สึกถึงความยิ่งใหญ่และความหนักแน่นมั่นคงของเสาธงต้นนี้ ซึ่งเมื่อรวมประกอบกันทั้งสามท่อนแล้ว เสาธงจะมีความสูง 39 เมตร

วันต่อมาก็เดินไปดูอีก ก็พบเห็นอารมณ์ขันในแดนกันดารของชาวเราที่เอาสีขาวไปจารึกไว้ที่เสาท่อนที่ใหญ่ที่สุด มีข้อความว่า “โปรดอย่ายกเลน” สงสัยว่าคงอ่านการตุนซูปเปอร์แมนมากเกินไป

ฐานของเสาธงอยู่บนเนินดินที่ถมสูงกว่าระดับพื้นถนนประมาณ 0.9 เมตร และเพื่อความแข็งแรงของฐานเสาธงทางวิศวกรได้ใช้เสาเข็มขนาดใหญ่ ยาว 21 เมตร แบบเดียวกับที่ใช้เป็นเสาเข็มอาคารหอพัก 12 ชั้น ตกลงไปทั้ง 4 มุม เพื่อเป็นตัวยึดแทนคอนกรีตที่เป็นฐานเสาธง ดังนั้นความสูงของเสาธง ถ้าวัดจากระดับถนนแล้วก็น่าจะมีความสูงประมาณ 39.9 เมตร

ขนาดผืนธงชาติ ได้กะเนขนาดไว้คือ กว้าง 4 เมตร ยาว 6 เมตร ซึ่งไม่มีขายในท้องตลาด ต้องให้ช่างตัดเย็บขึ้นมาใหม่ นำมาทดลองติดตั้งแล้วชักธงขึ้นยอดเสาเพื่อดูของจริง เมื่อพรรคพวกชาวเราทั้งหลายมาช่วยกันมองช่วยกันดู แล้วก็มีความเห็นว่าผืนธงขนาด 4 x 6 เมตร นั้น มีขนาดเหมาะสมดีแล้ว

นับว่าเป็นเรื่องแปลกแต่จริงคือ เมื่อมีการประท้วงชาติบนยอดเสาแล้ว พวกเรารู้สึกมีกำลังขวัญและกำลังใจเพิ่มพูนขึ้น แม้ว่าจะยากลำบากในการเชิญธงขึ้นและเชิญธงลงทุกๆ วันก็ตาม ที่ว่ายากลำบากก็เพราะตอนนั้น ยังไม่ได้ติดตั้งระบบ รอกไฟฟ้าที่เสาธง ระบบไฟฟ้าของมหาวิทยาลัยยังอยู่ในระหว่างดำเนินการ และต้องใช้วิธีเดินสายไฟใต้ดินไปที่เสาธง ซึ่งกว่าจะเสร็จเรียบร้อยใช้การได้ก็กินเวลาอีกหลายเดือน จึงต้องใช้แรงคนช่วยกันเชิญธงขึ้นสู่ยอดเสาธงสูง 39 เมตร ทุกเช้าและเชิญธงลงในตอนเย็นทุกๆ วัน

ความต้องการเชิญธงมหาวิทยาลัยฯ ของชาวเราจึงมีความคิดทำธงของมหาวิทยาลัยขนาด 4 x 6 เมตร ใช้ผ้าพื้นสีฟ้า และให้ช่างปักกลดลายเครื่องหมายของมหาวิทยาลัยลงบนผืนธง แต่ธงของมหาวิทยาลัยจะมีน้ำหนักมาก เพราะช่างที่ตัดเย็บธงบอกว่า ผ้าที่เป็นสีฟ้าอันเป็นพื้นธงนั้นไม่มีเนื้อชนิดที่เป็นผ้าร่ม ซึ่งมีน้ำหนักเบา จึงต้องใช้ผ้าตัวนสีฟ้า เมื่อบวกกับการปักเครื่องหมายลงไปอีกทำให้ธงของมหาวิทยาลัยหนักหลายกิโลกรัม และได้นำธงมหาวิทยาลัยฯ ผูกไว้ใต้ธงชาติไทยให้เป็นความหมายว่า มหาวิทยาลัยฯ ของพวกเรารักและเทิดทูนชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ เป็นอย่างยิ่ง ความรู้สึกรักและเทิดทูนนี้ ได้เกิดขึ้นมาโดยมิได้มีผู้ใดมาบังคับ แต่เกิดจากความรู้สึกที่รับรู้การดำเนินงานต่างๆ ของท่านอธิการฯ และท่านนายกสภาฯ ว่าท่านได้ยึดถือประโยชน์ของประเทศชาติเป็นที่ตั้ง โดยเฉพาะท่านนายกสภาฯ เมื่องานบางชิ้นสำเร็จลงไปแล้ว ท่านจะแจ่มใสพร้อมกับยิ้มเพลง "...เราชาวไทย เกิดเป็นไทย ตายเพื่อไทย..." การซึมซับการรับรู้จึงถูกถ่ายทอดโดยธรรมชาติไม่ต้องมีใครมาบังคับ

เมื่อเข้าสู่ฤดูฝนต้องต้องคอยกำชับว่า เมื่อเชิญธงลงมาแล้วต้องหาถุงพลาสติกมาห่อหุ้มไม่ให้ธงทั้ง 2 ผืนเปียกฝน เพราะถ้าธงเปียกฝนแล้วลองคิดว่า ผ้าผืนขนาด 4 x 6 เมตร จำนวน 2 ผืน เมื่อเปียกน้ำแล้วจะมีน้ำหนักเท่าใด จะเชิญธงขึ้นสู่ยอดเสาที่มีความสูง 39 เมตรได้หรือไม่ และมีข้อสังเกตว่าในฤดูฝนนี้ผืนธงจะชำรุดเร็วกว่าปกติ เพราะเมื่อผืนธงเปียกฝนแล้ว มีพายุลมแรงด้วย การสะบัดตัวของผืนธงที่เปียกน้ำ ซึ่งมีน้ำหนักมากก็จะรุนแรงตามไปด้วย ทำให้ผืนธงชำรุดฉีกขาดเป็นผ้อยๆ เริ่มจากด้านปลายสุดของผืนธงและลุกลามเข้าไปเรื่อยๆ

ในช่วงเวลานั้น (พ.ศ. 2527 - พ.ศ. 2529) ตึกกรมบ้านช่องยังไม่ค่อยมี เพราะถนนด้านหน้าทางเข้าที่เชื่อมต่อกับถนนพหลโยธินก็ยังไม่ มี ทางมหาวิทยาลัยฯ ต้องทำเรื่องขออนุญาตจากกรมธนารักษ์ ขอใช้ที่ดินตัดถนนกว้าง 21 เมตร จากถนนพหลโยธินเข้าสู่มหาวิทยาลัยฯ รวมทั้งต้องขออนุญาตทำสะพานข้ามทางรถไฟ และขอให้การรถไฟแห่งประเทศไทยสร้างสถานีรถไฟหลักทดด้วย เพราะแต่เดิมไม่มีถนน ไม่มีสะพาน ไม่สถานีรถไฟหลักทด เพราะที่นั่นคือทุ่งนาร้าง ที่มีป่าละเมาะงอกงามอยู่เป็นหย่อมๆ ไม่มีตึกกรมบังคับฯ สายตาตึงเช่นทุกวันนี้ ดังนั้นจึงสามารถมองเห็นธงชาติ และธงของมหาวิทยาลัยฯ ได้แต่ไกล เวลานั้นรถมาบนถนนพหลโยธินบางช่วงยังสามารถมองเห็นธงได้สบายๆ

พวกเราได้อัญเชิญธงชาติพร้อมกับธงของมหาวิทยาลัยฯ ขึ้นสู่ยอดเสาได้สักระยะหนึ่ง จำไม่ได้ว่าเป็นเวลากี่เดือน แต่ก็นานพอเพราะจำได้ว่า ธงที่อัญเชิญขึ้นไปนั้นเป็นผืนธงชุดที่สามแล้ว เนื่องจากธงสองชุดแรกได้ชำรุดเสียหายไปตามกาลเวลาและสภาพดินฟ้าอากาศ อยู่มาวันหนึ่งพวกเราก็มารู้กันว่า ทางตำรวจเขาบอกให้เอาธงของมหาวิทยาลัยฯ ออกเสีย พอเราได้ฟังก็รู้สึกว่ามันขัดแย้งกับความรู้สึกที่ว่า เรายึดเทิดทูนชาติ ศาสนา พระมหากษัตริย์ อันมีธงชาติเป็นสัญลักษณ์ และเรารักและเชิญธงมหาวิทยาลัยฯ ของเรา โดยใช้ธงตรามหาวิทยาลัยฯ ติดตั้งอยู่เบื้องล่างใต้ธงชาติ ไม่ได้ติดตั้งอยู่เหนือธงชาติ แต่ประการใด ก็บอกกับพวกเราให้ไปบอก ไปอธิบายให้ทางตำรวจท่านทราบเจตนาของเราด้วย หลังจากนั้นผ่านไปสัก 2 สัปดาห์ พรรคพวกก็มาส่งข่าวใหม่ด้วยวาจา (โชคดีที่เขาให้ความกรุณา ไม่ออกเป็นหนังสือมาให้) ว่าได้ไปอธิบายถึงเจตนาอันดีของเราแล้ว แต่ทางตำรวจบอกว่า มีระเบียบเกี่ยวกับการประท้วงชาติ ห้ามมิให้นำธงอื่นๆ ไปติดตั้งอยู่บนเสาต้นเดียวกับธงชาติ ถ้าจะติดธงของมหาวิทยาลัยฯ ต้องติดเสาธงคนละต้น ซึ่งรายละเอียดระเบียบข้อบังคับนี้ พวกเราไม่มีใครรู้กันเลยสักคน เมื่อได้ทราบข้อเท็จจริงแล้ว เราก็อัญเชิญเฉพาะธงชาติขึ้นสู่ยอดเสาเพียงธงเดียวตั้งแต่บัดนั้นเป็นต้นมาจนถึงทุกวันนี้ แต่ในใจคิดว่า

ถ้าโอกาสอำนวยและสามารถทำได้ จะขอเสนอให้ท่านอธิการฯ พิจารณาสถาบันเสาธงแบบตึกสหประชาชาติ (ยูเอ็น) คือมีหลายๆ เสาไว้ที่หน้าตึกอำนวยการ (ขณะนั้นยังไม่มีตึกนี้) เพื่อใช้ประดับธงชาติ ธงมหาวิทยาลัยฯ หรือธงของประเทศอื่นหรือองค์กรอื่น อันเป็นการให้เกียรติแก่เขาเพื่อเวลาเขามาเยี่ยมมหาวิทยาลัยฯ ของเรา

สิ่งก่อสร้างอีกสิ่งหนึ่ง ที่ก่อสร้างในระยะแรก คือ แท่นปรางค์สี่เหลี่ยมคางหมู เพื่อเป็นที่ประดิษฐานเครื่องหมายและชื่อของมหาวิทยาลัยรังสิต ท่านนายกสภาฯ ประมวลว่า ถ้าปูพื้นด้วยหินแกรนิตสีแดงเข้มก็จะสวยงาม เมื่อเชื่คราคาหินแกรนิตดูแล้วเห็นว่ามีราคาค่อนข้างสูงมาก ท่านฯ ดูราคาแล้วบอกว่าให้กรุด้วยกระเบื้องสีแดงไปก่อน เก็บเงินไว้สร้างห้องเรียนดีกว่า ส่วนตัวอักษรภาษาไทยแบบที่จะนำมาใช้นั้นทราบว่า ท่านอธิการฯ และท่านนายกสภาฯ ไปเห็นแบบที่ถูกต้อง ซึ่งเป็นชื่อร้านอาหารแห่งหนึ่ง เมื่อมีการเขียนแบบชื่อของมหาวิทยาลัยขนาดเท่าของจริง หลังจากที่ท่านอธิการฯ ได้พิจารณาแล้ว ท่านนายกสภาฯ ได้ให้ช่างแกะสลักไม้มารับแบบไปดำเนินการแกะสลักตัวอักษรโดยใช้ไม้สักทอง ท่านได้ปรากฏเป็นเชิงเตือนให้ช่างแกะสลักไม้ระลึกถึงความสำคัญของงานชิ้นนี้ ซึ่งพอจับใจความได้ว่า “...เราเป็นสถาบันการศึกษา ต้องทำตัวเป็นตัวอย่าง ต้องใช้ตัวหนังสือตามแบบอย่างที่ถูกต้อง ชื่อของ (มหา) วิทยาลัยรังสิตจะเป็นแบบอย่างให้คนรุ่นหลัง ตัวหนังสือที่มีหัวต้องมีหัว อย่าให้หัวบอดหัวหาย...” ขนาดท่านเตือนไปก่อนลงมือทำแล้ว ตอนเอาของมาส่ง ท่านก็เอามาตรวจดูทุกๆ ตัวอักษร และช่างไม้คนนั้นก็โดนดุจนได้ เนื่องจากตัว “ม” หัวบอด ต้องนำไปแก้ไขใหม่

ย้อนไปตอนที่นึกภาพว่า แท่นปรางค์ป้ายชื่อนี้กรุด้วยแผ่นหินแกรนิตสีแดงขนาดใหญ่ ซึ่งมีชื่อและเครื่องหมายของมหาวิทยาลัยอยู่ด้านหน้าแล้ว เราก็คิดถึงพื้นที่ด้านหลังว่าน่าจะจารึก วัน เดือน ปี ที่ก่อตั้งมหาวิทยาลัยฯ และนามของผู้ก่อตั้งทั้งสองท่าน คือท่านนายกสภาฯ และท่านอธิการบดีฯ แต่เมื่อท่านฯ ได้ตัดสินใจกรุด้วยกระเบื้อง ความคิดอันนั้นจึงต้องเป็นอันพับไปก่อน แต่ก็อาจจะมิวันนั้นในอดีตมาปรากฏในอนาคตข้างหน้าก็อาจเป็นได้ และเราก็ยังมีความหวังเช่นนั้น องค์ประกอบในการปฏิบัติงานของแต่ละบุคคล 3 อย่างคือ ตำแหน่ง อำนาจ และหน้าที่ที่ทุกๆ คนพึงมีเพื่อการทำงานให้สำเร็จตามเป้าประสงค์ แต่ผู้เขียนในระหว่างที่ทำงานอยู่นั้นมีองค์ประกอบเพียงสองอย่างเท่านั้น คือ ตำแหน่งและหน้าที่ แต่ไม่มีอำนาจ กล่าวคือ ท่านอธิการบดีฯ ท่านเป็นผู้ให้ตำแหน่ง โดยเมื่อท่านฯ เดินทางตามหน่วยงานต่างๆ แล้ว ท่านฯ ก็แวะมาและสั่งด้วยวาจาว่า “...นิจ นิจเป็นผู้อำนวยการสำนักอธิการ นะ...” ผู้เขียน ก็เลยมีตำแหน่งนับแต่บัดนั้น ด้วยเหตุที่ได้รับแต่งตั้งเป็นบุคลากรคนแรกของ (มหา) วิทยาลัยฯ จึงได้รับหมายเลขบุคลากรเป็นเลขที่ 001 และเมื่อย้ายที่ทำงานจากตึกอำนวยการของโรงพยาบาลพญาไท 1 มาประจำที่ (มหา) วิทยาลัยรังสิต การเดินทางและการติดต่อสื่อสารกัน ค่อนข้างลำบาก ท่านนายกสภาฯ ก็เรียกให้ไปหาท่านฯ แล้วท่านฯ ก็มอบหน้าที่ให้โดยกล่าวว่า “...เมื่อคุณนิจไปอยู่ที่นั่น ถ้าเห็นอะไรไม่ดีไม่ถูกต้อง ชื่นหาไปก็มีแต่เสีย ก็ให้ห้ามปราม ให้เขาหยุดทำ ถ้าเขาไม่เชื่อให้บอกว่า ‘พอๆ เป็นคนสั่งมา’ เสร็จแล้วให้รีบมาบอก พอๆ ว่าสั่งอะไรไปบ้าง...”

เมื่อนำไปตรึงตรองดูแล้วก็ยังทำให้มองเห็นความชาญฉลาดและการวางแผนงานเพื่อแก้ไขปัญหาล่วงหน้าของท่านฯ และท่านฯ ต้องการป้องกันมิให้ตัวผู้เขียนเข้าไปขัดแย้งกับคุณกรณีย์ทั้งหลายโดยตรง ท่านฯ จึงใช้ตัวท่านเองมาคุ้มกันเอาไว้ พร้อมกันนั้นยังสามารถยับยั้งเรื่องราวอันอาจก่อให้เกิดความเสียหายได้ โดยที่ตัวท่านฯ เอง ยังบริหารงานอยู่อีกแห่งหนึ่งได้ และเมื่อย้อนคิดทบทวนเหตุการณ์ต่างๆ ที่ผ่านมามากมายในหลายสิบปีมานี้ ก็เลยมีความสงสัยเกิดขึ้นในใจว่า ที่พวกเราทั้งหลายคิดว่าตนเองเป็นผู้ทำงานโน้นงานนี้ตลอดมานั้น แท้จริงแล้วเป็นตัวเราเป็นผู้ทำด้วยตนเองจริงหรือไม่? หรือผู้ที่ทำงานที่แท้จริงคือ ท่านผู้ก่อตั้งมหาวิทยาลัยรังสิตทั้งสองท่าน โดยที่มีพวกเราทั้งหลายเป็นเครื่องมือในการส่งผ่านงานบางส่วนของท่านฯ เท่านั้นเอง

ท่านประสิทธิ์ อุไรรัตน์ กับบทบาทนายกสภามหาวิทยาลัยรังสิต

ดร.มลิวลย์ ประดิษฐ์ธีระ*

ข้าพเจ้าจำไม่ได้ว่า มีใครพูดให้ฟังว่า สภามหาวิทยาลัยโดยส่วนใหญ่ นั้น ไม่ได้ทำหน้าที่เสนอแนะให้คำปรึกษาและกลั่นกรองการดำเนินงานของมหาวิทยาลัย แต่ทำหน้าที่เป็น “ตรายางของสถาบัน” เท่านั้น คำกล่าวนี้น่าจะใช่ไม่ได้เมื่อเทียบกับสิ่งที่ข้าพเจ้าจะยกมาอ้างอิงต่อไปนี้ ในการทำหน้าที่นายกสภามหาวิทยาลัยรังสิตของท่านประสิทธิ์ อุไรรัตน์

ข้าพเจ้าเห็นว่ามิใช่โชคที่ได้ปฏิบัติหน้าที่กับมหาวิทยาลัยมาตั้งแต่ยุคที่ยังเป็นวิทยาลัยรังสิต ได้มีโอกาสได้รับคำชี้แนะจากท่านประสิทธิ์ อุไรรัตน์ ผู้ก่อตั้งและนายกสภาท่านแรกของมหาวิทยาลัย ในขณะที่ต้องเตรียมการจัดตั้งห้องสมุด ซึ่งนับว่าเป็นหน่วยงานอันดับแรกของวิทยาลัยรังสิตก็ว่าได้ ขณะนั้น เราต้องใช้พื้นที่อาคารอำนวยการ ชั้น ๖ ของโรงพยาบาลพญาไท (หมายถึงโรงพยาบาลพญาไท ๑ ขณะนั้นโรงพยาบาลพญาไท ๒ ยังไม่เปิดดำเนินการ) เป็นที่ทำการชั่วคราว นอกจากการเตรียมจัดหาและจัดหมวดหมู่หนังสือ วารสาร และสื่ออื่นๆ ที่สนับสนุนการเรียนการสอนในหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต และบริหารธุรกิจบัณฑิต ซึ่งเป็น ๒ หลักสูตรแรกของวิทยาลัยแล้ว ที่มงานห้องสมุดของเรา ซึ่งขณะนั้นประกอบด้วย คุณมุกดา ซวาลพานิช คุณพัชรา หาญเจริญกิจ คุณวรารักษ์ รักษาสัตย์ คุณชะอ้อน พันธัน คุณพรศรี สุขาวดี และข้าพเจ้าต้องเตรียมการด้านครุภัณฑ์ห้องสมุดด้วย มีอยู่วันหนึ่ง ในขณะที่ข้าพเจ้ากำลังสนใจอยู่กับแค็ตตาล็อกครุภัณฑ์เพื่อจัดหาโต๊ะและเก้าอี้สำหรับผู้ใช้ห้องสมุด ท่านประสิทธิ์เดินมาที่โต๊ะ ถามว่า ข้าพเจ้ากำลังเลือกหาสิ่งใดอยู่ เมื่อข้าพเจ้าตอบท่านกลับไป ท่านก็สอบถามแผนการจัดพื้นที่ในการทำงานและการให้บริการของห้องสมุดอย่างละเอียด ก่อนที่จะกำหนดลักษณะและดำเนินการจัดซื้อ โดยท่านได้เป็นผู้คัดเลือกและดูแลการสั่งซื้อให้ด้วยตัวท่านเอง พร้อมกันกับครุภัณฑ์ประเภทอื่นๆ ที่ใช้ในอาคารเรียนหลังแรก คือ อาคาร ๒ หรืออาคารประสิทธิ์รัตน์ ห้องสมุดแรกตั้งนั้นใช้พื้นที่บางส่วนในชั้น ๓ และ ๔ ของอาคารหลังนี้ เมื่อมีโอกาส ท่านได้อธิบายให้ข้าพเจ้าฟังภายหลังว่า การซื้อครุภัณฑ์นั้น ถ้าวางแผนการจัดซื้อให้ดี ซื้อพร้อมๆ กันกับครุภัณฑ์อื่นๆ ก็จะมีโอกาสต่อรองราคาลงได้ เพราะเราซื้อจำนวนมาก

เมื่อวิทยาลัยรังสิตพร้อมเปิดดำเนินการและรับนักศึกษาเป็นครั้งแรกในปีการศึกษา ๒๕๒๙ นั้น เอกสารประชาสัมพันธ์วิทยาลัยรังสิตมีอยู่หลายรูปแบบ แสดงถึงความพร้อมทางด้านวิชาการและการดำเนินงาน โดยขณะนั้น แม้จะเปิดเพียง ๒ คณะ คือคณะพยาบาลศาสตร์ และคณะบริหารธุรกิจ แต่การโฆษณาประชาสัมพันธ์เห็นว่า วิทยาลัยรังสิตมีความมุ่งมั่นไปสู่การเป็นมหาวิทยาลัยสมบูรณ์แบบในอนาคต

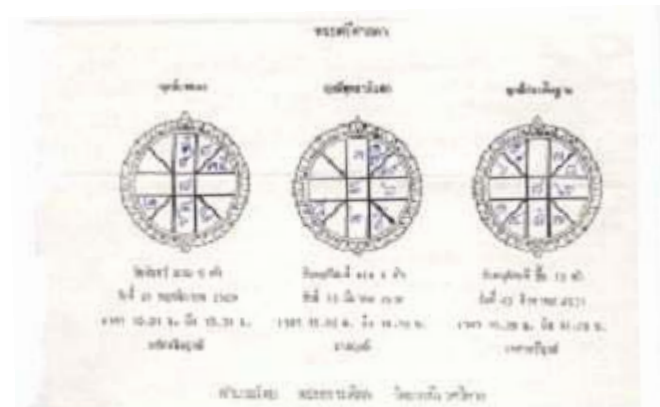
มีเอกสารบางชิ้น ที่ข้าพเจ้าได้จากแฟ้มเอกสารโครงการก่อตั้งวิทยาลัยรังสิต ซึ่งเป็นแฟ้มที่คุณอนันต์ หาญพานิชย์พันธ์ มอบให้ หอจดหมายเหตุมหาวิทยาลัยรังสิต แสดงรายชื่อคณะผู้บริหารวิทยาลัยรังสิต ซึ่งนับเป็นเอกสารอ้างอิงได้ถึงอิทธิพลคนแรก (ในสมัยนั้น ถ้าสถาบันเป็นระดับวิทยาลัยจะเรียกตำแหน่งผู้บริหาร ว่า

* ผู้อำนวยการสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต

อธิการ (ไม่เรียกอธิการบดี) คือ ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ รองอธิการ ดร.วินัย รังสินนท์ คณบดีคณะพยาบาลศาสตร์ รศ.ละออ หุตางกูร และคณบดีคณะบริหารธุรกิจ ดร.บุญธรรม สมบูรณ์สงค์ พร้อมปรากฏายานามกรรมการมหาวิทยาลัยรังสิตชุดแรก ประกอบด้วย นายประสิทธิ์ อุไรรัตน์ พลเอก พร ธารณภูมิ หม่อมราชวงศ์พัฒนไชย ไชยันต์ ดร.ชัย มุกตพันธ์ ดร.สิปปนนท์ เกตุทัต ดร.อาณัติ อาภาภิรม นายแพทย์วิบูล วีรานวัตต์ ดร.อาชว์ เตาลานนท์ น.ต.กำธร สินธวานนท์ ดร.ปรกรณ์ อุดุลพันธ์ ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ ดร.สืบแสง พรหมบุญ ดร.ถวัลย์ วรเทพพิพัฒน์ และดร.จินตนา ญินพันธ์

พระศรีศาสตรา

ฤกษ์ทอง พุทธาภิเษก และประดิษฐานพระศรีศาสตรา

ในการก่อตั้งมหาวิทยาลัยรังสิตนั้น อาจกล่าวได้ว่า ท่านประสิทธิ์ อุไรรัตน์ ได้ทำหน้าที่ผู้นำหรือหัวหน้าครอบครัว ในการ “ก่อสร้างบ้าน” ตามขนบธรรมเนียมประเพณีไทย เวลาจะสร้างบ้าน ต้องมีการหาฤกษ์ยามที่ดี พอสร้างบ้านเสร็จ ก่อนเข้ามาอยู่บ้านใหม่ เรามักเริ่มต้นการย้ายเข้าบ้านใหม่ด้วยการอัญเชิญพระพุทธรูปมาประดิษฐานเพื่อเป็นสิริมงคล ท่านประสิทธิ์ก็เช่นกัน พาพวกเราเข้าบ้านแห่งใหม่ชื่อ “วิทยาลัยรังสิต” ด้วยการร่วมกันหล่อพระศรีศาสตรา เพื่อเป็นพระพุทธรูป ประจำวิทยาลัย จากนั้นได้สร้างมณฑปเพื่อเป็นที่ประดิษฐาน และได้มีพิธีสมโภชเพื่อเป็นสิริมงคลแก่พวกเรา จนถึงปัจจุบัน

เอกสารประชาสัมพันธ์วิทยาลัยรังสิตในยุคแรก

ในสมัยแรก “บ้าน” บนพื้นที่ ๑๖๐ ไร่ของพวกเรานั้น เป็นท้องทุ่งนาโล่งและรือระอุ ท่านประสิทธิ์ได้จัดให้มีวันร่วมกัน ปลูกต้นไม้ทั่วบริเวณวิทยาลัย โดยเน้นไม้ยืนต้นเป็นหลัก เท่าที่ข้าพเจ้าจำได้ ก็ได้แก่ ต้นประดู่ ต้นชัยพฤกษ์ ต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ ต้นหางนกยูง เราจึงเห็นมหาวิทยาลัยรังสิตมีต้นไม้จนทุกวันนี้ ต้นไม้ใหญ่บริเวณรอบอาคารต่างๆ มีอายุพอๆ กับอายุของ มหาวิทยาลัยเลยทีเดียว

ในสมัยที่ ดร.อุทัย พุติยะโพธิ์ เป็นผู้อำนวยการสำนักหอสมุดนั้น ได้พยายามเก็บเอกสารสำคัญต่างๆ เท่าที่จะเก็บได้ อาทิ เอกสารโครงการจัดตั้งวิทยาลัยปิ่นเกล้า ซึ่งต่อมาเปลี่ยนจากการสร้างที่พุทธมณฑลมาสร้างที่ปทุมธานี และใช้ชื่อว่า วิทยาลัยรังสิต เอกสารการขอเปิดหลักสูตรแรก คู่มือการศึกษาฉบับแรก เอกสารประชาสัมพันธ์ รูปภาพต่างๆ ฯลฯ

ต่อมา เมื่อ พ.ศ. ๒๕๔๘ มหาวิทยาลัยได้อนุมัติให้มีการจัดตั้งหอจดหมายเหตุมหาวิทยาลัยรังสิตขึ้น โดยเป็นหน่วยงานในสังกัดสำนักหอสมุด มีคุณพัชรา หาญเจริญกิจ เป็นหัวหน้าหอจดหมายเหตุ คุณพัชราได้สำรวจและเสาะแสวงหาเอกสารสำคัญของมหาวิทยาลัย โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับการก่อตั้งและเอกสารของผู้บริหารที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งของท่าน ประสิทธิ์ อุไรรัตน์ ผู้เป็นทั้งผู้ก่อตั้งและนายกสภาฯ คนแรกด้วย ข้าพเจ้าในฐานะเป็นทั้งผู้บริหารสำนักหอสมุดในปัจจุบัน และผู้ใช้เอกสารจดหมายเหตุจึงได้มีโอกาสรู้จักท่านประสิทธิ์ อุไรรัตน์ มากขึ้น จากเอกสารการทำงานของท่านที่มีไปถึงผู้บริหารและบุคคลหลายๆ ท่านที่ได้ทำงานร่วมกัน ด้วยเหตุนี้จึงเป็นที่มาของการเขียนบทความนี้ขึ้น โดยเน้นหลักฐานอ้างอิงจากเอกสารจดหมายเหตุเป็นหลัก

ตลอดระยะเวลาที่ท่านประสิทธิ์ อุไรรัตน์ เป็นนายกสภามหาวิทยาลัยระหว่างปีการศึกษา ๒๕๒๙ - ๒๕๓๗ นั้น สิ่งแรกที่ปรากฏสะท้อนจากเอกสารคือ ความเอาใจใส่ดูแลในเรื่องการใช้จ่ายเงิน มีบันทึกหลายฉบับที่ท่านประสิทธิ์แสดงความห่วงใยและกังวล ในเรื่องการใช้เงินของคณะและหน่วยงานในมหาวิทยาลัย ในช่วงนั้นเป็นยุคแรกเริ่ม มหาวิทยาลัยมีการลงทุนในอาคารและสิ่งปลูกสร้าง รวมทั้งอุปกรณ์การเรียนการสอนเป็นจำนวนมาก มีบันทึกฉบับหนึ่ง ท่านเขียนถึง ดร.อุทัย พุติยะโพธิ์ ผู้อำนวยการสำนักหอสมุด (ในขณะนั้น) ลงวันที่ ๓ มีนาคม ๒๕๓๒ แนะนำให้มีการกลั่นกรองเสนอซื้อหนังสือเข้าและจัดลำดับความสำคัญในการใช้เงินซื้อหนังสือเข้าห้องสมุด (ปีการศึกษา ๒๕๓๑ - ๒๕๓๒ มหาวิทยาลัยรังสิต มีคณะทั้งสิ้น ๑๑ คณะ)

ท่านมีความห่วงใยในเรื่องความพอเพียงในการจัดสรรอุปกรณ์การเรียนการสอนของนักศึกษา หากนักศึกษาร้องเรียนว่า อุปกรณ์ไม่พร้อม จะดำเนินการให้ผู้รับผิดชอบหรือผู้เกี่ยวข้องอธิบายความเป็นมาเป็นไปให้รับทราบทันที พร้อมกันนั้นท่านก็จะพินิจพิจารณาหาสาเหตุ และแนะนำวิธีการทำงานที่จะไม่เกิดปัญหาดังกล่าวขึ้นอีกในอนาคต นอกจากนี้ท่านยังเอาใจใส่การดำเนินการเตรียมการรับสมัครนักศึกษา ท่านแนะนำให้ดำเนินการประชาสัมพันธ์การเปิดรับสมัครโดยให้มีข้อมูลการรับสมัครที่ชัดเจน มีการประชาสัมพันธ์ให้นักศึกษา และผู้ปกครองได้รู้เรื่องกำหนดการเปิดรับสมัครและสถานที่รับสมัคร ตลอดจนแนะนำว่าควรจะทำอะไรจะได้จึงจะเหมาะสม

ท่านประสิทธิ์นับเป็นผู้บริหารที่ใช้ข้อมูลในการบริหาร และตัดสินใจโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรื่องความต้องการในการใช้ห้องเรียน ซึ่งมีจำนวนเพิ่มขึ้นของคณะและรายวิชา ท่านมีความเห็นว่าการมีการสร้างอาคารเพิ่มขึ้น ท่านได้สั่งการให้อธิการบดีขอให้คณะบดีทุกคณะประเมินความต้องการด้านห้องเรียนในปัจจุบันและอนาคต ไม่ว่าจะเป็นความจุของห้องเรียนแต่ละห้อง ลักษณะของห้อง ขนาด และจำนวน เพื่อนำข้อมูลไปใช้ในการออกแบบอาคารเรียนเพิ่มขึ้น

นอกจากสิ่งที่ปรากฏให้เห็นจากการทำงานแล้ว ข้าพเจ้าได้รู้จักท่านเพิ่มขึ้นในเรื่องของอุปนิสัยการใช้สิ่งของอย่างคุ้มค่า เอกสารชิ้นหนึ่งที่ข้าพเจ้าได้พบจากสำนักงานอธิการบดี เป็นต้นฉบับลายมือของท่านเขียนถึง ดร.สุพัทธ์ พูพกา อธิการบดี (ในขณะนั้น) ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๓ มีใจความว่า ท่านมีรถยนต์นิสสัน เซดริก อยู่คนหนึ่งใช้งานมานานแล้ว มีปัญหาเครื่องยนต์ ท่านต้องการให้อธิการบดีช่วยดำเนินการซ่อมแซมให้สามารถใช้งานได้ ค่าใช้จ่ายเท่าไรท่านจะจ่ายให้เมื่อ ซ่อมเสร็จ (ดร.สุพัทธ์ ท่านมีความรู้ในเรื่องรถยนต์เป็นอย่างดี ท่านจึงขอให้ช่วยดูแลซ่อมแซมให้)

พวกเราที่รู้จักท่านประสิทธิ์ อุไรรัตน์ คงทราบดีว่า ท่านชอบเขียนจดหมาย เป็นอย่างยิ่ง ในจดหมายของท่าน นอกจากจะถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ที่ประสบพบเห็น ท่านยังแสดงความคิดเห็นสอดแทรก บางครั้งก็ถือโอกาสสอนสั่งไปในตัว นับเป็นแบบอย่างที่ดีของผู้บริหารในยุคนี้ ซึ่งเป็นยุคแห่งการแลกเปลี่ยนเรียนรู้และการสร้างองค์กรแห่งการเรียนรู้ เมท่านจะเป็นผู้บริหารมายาวนาน แต่วิธีการบริหารของท่านนั้นเป็นวิธีการที่ทันสมัยยิ่ง

ในเรื่องของอุปนิสัยการเขียนจดหมายของท่านประสิทธิ์นั้น ท่าน ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ ได้เคยกล่าวถึงเรื่องนี้ว่า ในสมัยที่ท่านเดินทางไปศึกษาต่อที่ประเทศสหรัฐอเมริกา ท่านประสิทธิ์ คุณพ่อของท่านเขียนจดหมายถึงท่านเกือบทุกวัน และจดหมายที่ท่านเขียนตอบถึงคุณพ่อนั้น เมื่อท่านเดินทางกลับจากอเมริกา พบว่าถูกเก็บไว้อย่างดีทุกฉบับ

สิ่งที่ข้าพเจ้านำมาเขียนนี้ เป็นเพียงร่องรอยที่สะท้อนจากจดหมายและบันทึกบางส่วน (ซึ่งเป็นส่วนน้อย) ที่เก็บอยู่ในหอจดหมายเหตุมหาวิทยาลัยและสำนักงานอธิการบดี ข้าพเจ้าเข้าใจว่า ยังมีจดหมายและบันทึกที่ท่านประสิทธิ์ อุไรรัตน์ ได้เขียนถึงผู้บริหารและบุคคลท่านอื่นอีกมากมาย ทั้งในเรื่องการบริหารมหาวิทยาลัยรังสิตและเรื่องอื่นๆ หากด้วยข้อมูลเอกสารที่ประจักษ์แก่สายตาของข้าพเจ้าเพียงจำนวนน้อยนี้ ก็สะท้อนได้เป็นอย่างดีถึงความรัก ความเอาใจใส่ ความห่วงใยที่มีต่อมหาวิทยาลัยรังสิต เสมือน “พ่อดูแลลูก” “ผู้นำดูแลครอบครัว” ท่านประสิทธิ์ อุไรรัตน์ เป็นผู้ริเริ่ม เป็นผู้ก่อตั้ง เป็นผู้นำ และผู้บริหารที่ดำเนินบทบาทการสร้าง พัฒนา และบำรุงรักษามหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้ อย่างไม่ขาดตกบกพร่องเลยแม้แต่น้อย

แหล่งอ้างอิง

ดร.อุทัย ทุติยะโพธิ เอกสารส่วนบุคคล
คุณพินิจ วุฒิพันธุ์ เอกสารส่วนบุคคล
คุณอานันท์ หาญพาณิชย์พันธ์ เอกสารส่วนบุคคล
บริษัท ประสิทธิ์รัตน์ จำกัด เอกสารส่วนบุคคล ประสิทธิ์ อุไรรัตน์
สำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยรังสิต เอกสารสภามหาวิทยาลัยรังสิต
หอจดหมายเหตุ มหาวิทยาลัยรังสิต
สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต
สำนักงานประชาสัมพันธ์ มหาวิทยาลัยรังสิต

ถอดเทปการเสวนาเรื่อง
“เหลียวหลังแลหน้า สองทศวรรษมหาวิทยาลัยรังสิต”

งานสัปดาห์ห้องสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต

วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2552 ณ ห้องประชุม 7-100 อาคารหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต

อาทิตย์ ทรัพย์สิน ถอดเทปการเสวนา*

วิทยากร: ดร.พิชิต อัคราทิตย์ กรรมการผู้จัดการบริษัทหลักทรัพย์จัดการกองทุนเอ็มเอฟซี (มหาชน) ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สืบแสง พรหมบุญ รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา มหาวิทยาลัยรังสิต
คุณพินิจ วุฒิพันธุ์ อดีตผู้อำนวยการสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยรังสิต

ดำเนินการเสวนา โดย... ดร.มลิวัลย์ ประดิษฐ์ธีระ ผู้อำนวยการสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต

ผู้ดำเนินรายการ : สวัสดีค่ะ ดิฉันขอต้อนรับทุกท่านอีกครั้งหนึ่ง เข้าสู่การเสวนาเหลียวหลังแลหน้า สองทศวรรษมหาวิทยาลัยรังสิต วันนี้อย่างที่ได้เรียนเกริ่นไว้ตอนคำกล่าวรายงานว่าจากนี้ไปเรื่องที่เรากำลังทำงานอย่างหนักหน่วง นี่คือการติดตามประวัติ หรือว่าหลักฐานสำคัญเกี่ยวกับเรื่องของความเป็นมา หรือการก่อตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต วันนี้ก้าวย่างเลย 20 ปีมาแล้ว เรามีประสบการณ์คือตอนที่มหาวิทยาลัยเข้าสู่ 20 ปี มีการเฉลิมฉลอง เราก็พบว่างานสำคัญของคณะทำงานคือการติดตามเอกสารหลักฐานต่างๆ ว่าจะออกมาในเชิงการทำเป็นสื่อ เป็นภาพยนตร์ เป็นหนังสืออะไรต่างๆ เราทำงานกันหนักมาก เราพบว่าเรามีร่องรอยบางเรื่องที่ยังไม่สมบูรณ์ ท่านที่ได้ชมภาพยนตร์ที่หอจดหมายเหตุมหาวิทยาลัยรังสิตได้ทำ เมื่อสักครู่ท่านจะได้เห็นภาพสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี กำลังลงพระนามในสมุดเยี่ยมในพิธีสถาปนาวิทยาลัยรังสิต เป็นมหาวิทยาลัยรังสิต ขณะนี้สมุดลงพระนามเล่มนั้น ถ้าใครช่วยหาได้ ติดตามได้ เรากำลังติดตามอยู่ ถ้ามีร่องรอยเราฝากไว้ด้วย เพราะเป็นหน้าที่หนึ่งที่เราต้องติดตามเก็บมาไว้เป็นประวัติศาสตร์ของมหาวิทยาลัย ก่อนที่จะเข้าสู่เรื่องของงาน ซึ่งอาจจะต้องจัดกันต่อไปอีกหลายๆ ครั้งตลอดปีจนถึงปีหน้า ปีต่อไปโดยการเชิญบุคลากร ผู้มีส่วนสำคัญในประเด็นต่างๆ โดยเฉพาะ ขออนุญาตเริ่มต้นด้วยเรื่องของงานบุกเบิกก่อตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต วันนี้เรามีบุคลากรเขาวางกันว่าเกินพันกว่าคน เกือบสองพันคนแต่ผู้ที่ยังทำงานมาและก็ยังอยู่ร่วมงานกับมหาวิทยาลัยมาเกิน 20 ปี โดยเราได้รับข้อมูลที่สำนักงานบุคคล คือ ผู้ที่ปฏิบัติงานมาตั้งแต่ปี 2528 จนถึงปี 2548 มี 780 คน คือคนที่อายุการทำงาน 20 ปีขึ้นไป แต่ถ้าจะพูดถึงคนที่วันนี้อยู่กับเรามาตั้งแต่ก่อตั้งคือในช่วง 5 ปี ตั้งแต่ปี 2528 จนถึงปี 2532 คือในช่วง 5 ปี คืออยู่ทำงานมาจนส่งบัณฑิตรุ่นแรกจบ และเข้าพิธีประสาทปริญญาครั้งแรกมี 202 คน ไม่แน่ใจว่ามีหลายท่านนั่งอยู่ในที่นี้ รับเชิญเป็นพิเศษด้วยนะคะ นอกจากเราจะเสวนาบนเวทีแล้ว ถ้ามีส่วนไหนที่ท่านจะเพิ่มเติม ได้เราใช้โอกาสนี้บันทึกประวัติจากคำบอกเล่าในโอกาสนี้ด้วย นี่ก็เป็นข้อมูลค่ะ ดิฉันขออนุญาตเข้าสู่การเสวนาโดยขออนุญาตแนะนำท่านวิทยากร ซึ่งหลายท่านได้มีโอกาสร่วมปฏิบัติงานด้วยกันมา หลายท่านก็ได้ตัดช่องน้อยแต่พอตัวไปเป็นใหญ่เป็นโตแล้ว ขออนุญาตแนะนำคนใกล้ก่อน แต่ว่าเป็นคนทำงานอยู่ในปีแรกเลยนะคะ ดร.พิชิต อัคราทิตย์ ตำแหน่งกรรมการผู้จัดการ องค์การหลักทรัพย์จัดการกองทุนเอ็มเอฟซีจำกัด (มหาชน) ท่านถัดมาจะทางซ้าย คุณพินิจ วุฒิพันธุ์ ท่านลาออกจากงาน โดยตำแหน่งสุดท้ายเป็นอดีตผู้อำนวยการสำนักงานอธิการบดี มหาวิทยาลัยรังสิต แต่ก่อนหน้านั้นท่านทำงานหลายอย่าง เดียวให้ท่านเล่าให้ฟังนะคะ และท่าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สืบแสง พรหมบุญ รองอธิการบดีฝ่ายวางแผนและพัฒนา เราได้ ให้โจทย์ท่านผู้ร่วมเสวนาในวันนี้ว่าหลายเรื่อง ดิฉันขออนุญาตถามไปแล้วท่านวิทยากรอาจจะตอบหรือแตกประเด็นไหนก่อน อันนี้แล้วแต่ตามอัธยาศัยนะคะ

* เจ้าหน้าที่ประจำหอจดหมายเหตุ มหาวิทยาลัยรังสิต

แต่ว่าสิ่งแรกเลยที่พวกเราอยากจรรู้คือว่าทั้งสามท่านเหล่านี้ ท่านมาเริ่มกิจกรรมการบุกเบิก สถาบันอุดมศึกษาเอกชนได้อย่างไร ท่านมีอุดมการณ์อย่างไร จึงมาร่วมงานในเรื่องเหล่านี้ ดิฉันขออนุญาตเรียนเชิญท่าน ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สืบแสง พรหมบุญ เรียนเชิญค่ะ

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สืบแสง พรหมบุญ : แต่ก่อนที่จะเริ่มอยากจะทำอะไรให้เวลาเท่าไร เพราะว่าอาจจะพูดถึงชั่วโมงได้เลย เรื่องรังสิตก็สัก 10 นาทีก่อนนะครับ จะได้ไปฟังทุกท่านแล้วค่อยเล่าเป็นรอบสอง และอาจจะมีการซักถามด้วยนะครับ ผมอยาก จะเรียนว่าอย่างนี้ที่ผมพูดก่อนเพราะว่าไม่ใช่เพียงว่าผมเป็นนักประวัติศาสตร์ที่รู้เรื่องของรังสิตดี ฉะนั้นก็อยากจะเรียนว่า ผมรู้จักผู้ก่อตั้ง ทั้งคุณพ่อประสิทธิ์ และดร.อาทิตย์ มานานปีมาหลาย โดยเฉพาะ ดร.อาทิตย์นี่เป็นรุ่นพี่ผมที่โรงเรียนกรุงเทพ คริสเตียน เป็นรุ่นพี่ผม 3 ปี และที่ ดร.เสรี นั่งอยู่ตรงนั้นเพื่อนผมก็อยู่กรุงเทพคริสเตียนด้วยกัน ก็รู้จักกันแค่นั้นไม่พอ ยังเคยอยู่หอพักเดียวกัน อยู่มหาวิทยาลัยเดียวกันที่จุฬา ท่านเรียนรัฐศาสตร์ ผมเรียนอักษรศาสตร์ และที่สำคัญที่สุดก็คือ ช่วงที่ผมไปชักชวนท่านให้มาลงการเมือง ก่อตั้งพรรคพลังใหม่ ก่อตั้งใหม่ก็ว่าลงในทีมเดียวกันคือท่านคือผู้ว่าผมเป็น รองผู้ว่าแต่แล้วแพ้เพราะถูกโกงนะ ถูกโกงไปตอนนั้น คนที่โกงก็มาสารภาพกับผมว่าเขาโกงก็ไม่ต้องบอกว่าใครโกงตอน เป็นผู้ว่า ผู้ว่าเลือกตั้งผู้ว่าครั้งแรกอันนี้จะไม่พูดยาวนะครับ แต่ว่าประเด็นต่อมาก็คือว่า

ตอนที่คุณพ่อประสิทธิ์และดร.อาทิตย์คิดจะทำสถาบันอุดมศึกษาที่ท่านก็เชิญผมไปพบตั้งแต่ 26 ด้วยซ้ำไป ไม่ใช่ 28 ด้วยซ้ำ ผมก็เป็นคนหนึ่งที่บอกท่านอย่าทำเลย มหาวิทยาลัยเนี่ย สถาบันอุดมศึกษาเนี่ยเพราะมันเหนื่อยนะ แต่ผมเห็นด้วยว่า มันเป็นประโยชน์แต่เหนื่อย และยิ่งทำมหาวิทยาลัยเอกชนมันไม่ใช่เรื่องเล็กน้อย เสร็จแล้ว ท่านก็เรียกผมไปพบอีก มาช่วยกันก็แล้วกัน ตอนนั้นผมเป็นคณบดีศิลปศาสตร์ อยู่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ก็ ท่านก็บอกว่าเอา ก็มาช่วยกันทำ ให้ดีก็แล้วกัน จะเล่าให้ฟังว่าตอนแรกๆ ท่านผู้ก่อตั้งคิดว่าจะทำที่ปิ่นเกล้า ผมก็มองในแง่ฮวงจุ้ยและอะไรหลายอย่าง รวมทั้งชื่อที่ท่านบอก จะตั้งชื่อว่าวิทยาลัยปิ่นเกล้า เพราะว่าตามพระราชบัญญัติเนี่ยต้องเป็นวิทยาลัยก่อน ผมก็ให้ข้อคิด ว่าถ้าเรียกปิ่นเกล้าเนี่ยจะต้องขอพระราชทานราชานุญาต เพราะว่าปิ่นเกล้าเป็นชื่อที่ต้องขออนุญาต เพราะฉะนั้นถ้าพูดง่าย ๆ ก็คือมีอุปสรรคเรื่องการขอชื่อเนี่ย ก็เลานิดหนึ่งจะได้รู้ระบบราชการ พอขอไปที่ทบวงฯ ทบวงฯ ก็บอกต้องขออนุญาตก่อน ทบวงฯ ถึงจะอนุมัติ ทางในวังก็บอกว่าต้องให้ทบวงฯ อนุญาตก่อน ในวังถึงจะอนุมัติ อันนี้ก็เล่าให้ฟังนะครับว่าโดยชื่อ ก็มีอุปสรรคแต่ดีแล้วที่ไม่ไปตั้งปิ่นเกล้า เพราะถ้าตั้งปิ่นเกล้า ลักษณะการคมนาคมแม้กระทั่งปัจจุบันก็ยังไปยาก มหาวิทยาลัย ที่ตั้งอยู่ทางนูนยกเว้นมหิดลโดยยาก เพราะว่าโดยสภาพแล้วเนี่ย การที่จะไปทางนูนมันต้องผ่านหลายด่านมาก ท้ายที่สุด ก็มาทราบอีกที่ว่าท่านจะเอาที่รังสิตนี้แหละ เราก็มาดูที่กัน มาดูที่กันผมก็เล่าให้ฟังแบบคนที่ไม่รู้ เพราะคิดผมก็บอกว่า ในฐานะช่วยคิดท่านจะตั้งมหาวิทยาลัยเอกชนเนี่ย หนึ่งในนอกจากจะมีด้านมากแล้ว เราจะต้องรู้ว่าเราจะทำอะไรได้แค่ไหนถึงจะดี ผมก็มองว่ามหาวิทยาลัยเอกชนขนาดที่เหมาะสมเนี่ยคือประมาณ 200 ไร่ นี่เล่าให้ฟังว่าตอนนั้นคิดทำไป ทำไม่ถึง 200 ไร่ ผมมองว่าส่วนที่เป็นมหาวิทยาลัยจริงๆ น่าจะสักประมาณ 160-170 ไร่ก็พอ เพราะเราไม่คิดจะเป็น the biggest the largest หรือว่าใหญ่ที่สุดถ้าเป็นเอกชน แต่เราต้องเอาแบบ best คือเราต้องทำให้ดีที่สุด เพราะฉะนั้นก็เป็นมหาวิทยาลัย ขนาดกลางๆไม่ใหญ่ที่สุดแต่ก็ใหญ่พอตัว กลางๆ เพื่อที่จะพึ่งตัวเองได้ อีก 30-40 ไร่เนี่ย ผมเสนอให้เป็น shopping mall เป็นที่ที่เราจะดูแลได้ หอพักเอกชนเราก็ดูแล หอพักเราเราก็ดูแล อาจจะมีร้านค้า มีกิจกรรมรอบมหาวิทยาลัยเป็นตัว U เนี่ยเราจะได้ควบคุมดูแลได้เหมือนอย่างในต่างประเทศตอนนี้ ท้ายที่สุดเราก็ตกลงซื้อกันที่แค่ 161 ไร่ โดยผู้ก่อตั้ง ก็บอกว่าเรามีกำลังแค่นี้ทำแค่นี้ไปก่อนลูก เรามี 161 ไร่แต่ตอนนี้ 300 ไร่แล้วนะ แต่ว่าเสียใจที่ว่าเราไม่ได้ซื้อตัว U ที่อยู่ รอบมหาวิทยาลัยเนี่ย ถ้าซื้อเราจะไม่มีปัญหาเรื่องผัง เรื่องเหล่านี้ เรื่องอบายมุขรอบมหาวิทยาลัยเนี่ย แต่ว่ามันผ่านไปแล้วนะ แต่เล่าให้ฟังว่าเมื่อเป็นอย่างนั้นแล้ว ก็มาอยู่ที่นี้ ก็อยากจะเล่าถัดมาว่าการเป็นมหาวิทยาลัยเอกชน ในยุคก่อตั้งลำบาก ยากแค้น แสนเข็นนะครับ เมื่อเรายื่นโครงการตั้งแต่กลางปี 2526 (14 มิถุนายน 2526) เราจะได้ใบ อนุญาตมาที่ 25 มกรา 28 เราทำ ด้วยกันกับคุณพิชิต คุณพิชิตนี้ต้องขอบคุณเขาเนี่ยผมอยู่ธรรมศาสตร์ เขาต้องวิ่ง ไปหาผมที่ธรรมศาสตร์ ธรรมศาสตร์ สมัยนั้นไม่เหมือนสมัยนี้คือที่จอดรถลำบากเหลือเกิน ผมก็เกรงใจแต่ว่าผมก็ถือว่า ผมก็ช่วยเต็มที่แล้วก็ คุณพิชิตมาคุยกับผม

ผมเขียนอะไรให้ท่านก็เอาไปพิมพ์ให้ เย็นพอถึงช่วงหนึ่งก่อนได้ใบอนุญาตมา ก่อนจะเปิดดำเนินการต้องร่างหลักสูตรนะ หาคณ
ผมก็ไปช่วยหนึ่งทำที่พญาไท 1 นะผมไปถึงทุกวันเลิกงาน 5 โมง ก็ไปนั่งทำงานถึง 4 ทุ่ม 5 ทุ่ม ถึงได้รู้วาระนุกเบิกเนี่ยทุ่มเท
ขนาดไหน เราอยู่พญาไทอย่านึกว่าเรากินอะไรดีนะ เรากินข้าวกล่องนะนั่งร่างให้ แล้วผมก็กลับบ้านเกือบเที่ยงคืนเกือบทุกวัน
ที่ไปในการทำเอกสาร ขอก่อตั้ง ทำหลักสูตรถ้าเลือกคนนี่ก็รุ่นแรกๆ ที่ผมคัดมาก็อยู่นี่ เพราะผมบอกวาลิ่งแรกที่มาหาวิทยาลัย
เอกชน จะต้องทำซึ่งเราทำไม่เหมือนที่อื่นคือจะต้องตั้งทีมที่จะรวบรวม ความรู้และหนังสือ และเตรียมเอกสารพวกนี้ไว้เพราะ
สิ่งเหล่านี้ ต้องใช้ในการขออนุญาตเปิดดำเนินการ รวมทั้งดำเนินการที่จะต้องสร้างห้องสมุด ขึ้นมาเป็นเรื่องแรกพร้อมๆ
กับตึกเรียนหลังแรก เพราะฉะนั้นตึกเรียนหลังแรกก็คือตึกที่สองเดี๋ยวนี้นับห้องสมุดเกิดก่อน เพราะเกิดตั้งแต่อยู่ตึกอำนวยการ
โรงพยาบาลพญาไท 1 เพราะว่ามันมีรายละเอียดเยอะ แต่คิดพร้อมๆกัน เพราะฉะนั้นอย่าน้อยใจ คิดพร้อมกันว่าจะต้องมี
ห้องสมุด ด้วยการรับบุคลากรเข้ามาก่อนเพื่อจะเตรียมการทำห้องสมุด นี่ก็เล่าอย่างย่อๆ เสร็จแล้วเราเปิดดำเนินการ 29 เรา
มีเวลาแค่ 6 เดือน หลังจากได้รับใบอนุญาตที่จะเตรียมการเปิด ทั้งโฆษณา ทั้งหาคนร่าง หลักสูตร เตรียมอุปกรณ์ทุกอย่างเพียง
6 เดือนเท่านั้น แล้วก็เปิดรุ่นแรกเนี่ยมีนักศึกษา 319 คน ในสองคณะคือคณะพยาบาล และบริหารธุรกิจ สองคณะแรกนี่ก็คือ
คณะเริ่มต้นทั้งหมด เรามีนักเรียน 319 คนเรามีเวลาแค่เดือนสองเดือนในการรับสมัคร

พอพูดถึงรังสิตไม่มีคนรู้จัก พู่วังรังสิต สมัยนั้น อย่าไปมองขณะนั้นขณะนั้นแค่นั้นยังเป็นสองเลนเท่านั้น ไม่ใช่ 10
เลนเหมือนอย่างเดี๋ยวนี้นะ สองเลนเท่านั้น เราอายุ ที่นี้ น้ำก็ไม่ลึกนัก ข้างก็ไม่ลึกนัก ต้องให้ลูกน้องไปซื้อที่รังสิตมากินกัน ต้องซื้อน้ำ
น้ำขวด ก็ไม่ได้มีมากมายอย่างเดี๋ยวนี้นะ เพราะ ฉะนั้นรุ่นแรกๆ 3-4 ปีแรกลำบากมาก ก็พอเราเปิด 29 ผมยังไม่ได้มาเต็มตัว
ผมช่วยทำอยู่ข้างนอกคือพอมีอะไรก็วิ่งเข้ามาคือ วิ่งมาประชุมหรือไม่วิ่งเข้าไปที่พญาไท พอถึงปลายปี 30 ผมอยู่ที่ธรรมศาสตร์
ทำนอการก็เรียกไปพบและก็ขอให้มาช่วย แก้ปัญหาที่นั่นอีกหนอยผมก็ปฏิเสธสองสามครั้ง บอกว่าผมยังติดอยู่ที่มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์ ก็รับปากกับผู้ใหญ่ไว้ว่าเมื่อออกจากจุฬา คือเดิมผมอยู่จุฬา อยู่จุฬา 15-16 ปีแล้วก็ไปอยู่ธรรมศาสตร์
ก็สัญญากับผู้ใหญ่ ท่านหนึ่งไว้ว่า ผมจะไม่ออกจาก ธรรมศาสตร์เพราะว่าเราเป็นครูก็ไม่อยากจะไปที่ไหนบ่อยๆ ก็ท้ายที่สุด
ก็ไม่รู้ท่านไหนมดอะไรไม่รู้ ผมก็เลยต้องลาออกมาอยู่ที่นี่ ลาออกจากธรรมศาสตร์เมื่อปี 30-31 เพราะว่ามันมีอะไรจะต้องช่วยกัน
แก้ปัญหา ทุกคนก็จะทราบดีเพราะว่ามันมีปัญหาเยอะมาก เสร็จแล้วพอมายู้งรังสิตเนี่ยผู้ใหญ่ท่านนี้ก็ว่าผมว่าไหนว่าจะไม่ออก
ผมก็ตอบว่า มันจำเป็น ถึงมาอยู่เอกชนเนี่ย ก็เพื่อเด็กไทยเหมือนกันที่พูดตรงๆอยากจะให้บุคลากรของรังสิตที่อยู่ที่นี่
รวมทั้งนักศึกษา ให้รู้ว่าคุณก่อตั้งมหาวิทยาลัยก็ดี อาจารย์ก็ดี ผู้ที่ช่วยกันทำมหาวิทยาลัยยู้งรังสิตเพื่อพวกคุณทั้งนั้น เพื่อ
เยาวชนไทย เพราะฉะนั้นคำสุดท้ายที่ผู้ใหญ่ท่านนี้บอกผมว่า อย่าออกอีกนะ ถ้าจะออกจริงๆ ก็ต้องมีคำตอบนะ ความจริง
ก็เคยออกไปพักหนึ่งช่วง ไปเป็น ส.ส. แต่อันนั้นก็ไม่ว่ากัน เพราะไปทำงานเพื่อประเทศชาติเหมือนกัน ก็อยากจะพูดต่อว่ารังสิต
เนี่ยในระยะแรกที่เรามาเปิด 29 เนี่ยภายใน 4 ปี เราก็สามารถพัฒนาตัวเองให้เป็นมหาวิทยาลัยได้ในปี 2533 ซึ่งนับว่าเร็วมาก
แต่จะเป็นมหาวิทยาลัยได้ภายใน 2531 เมื่อได้รับคำสั่งจากท่านเจ้าของว่า ต้องเป็นมหาวิทยาลัยได้ภายในสองปี สองปี
ท่านอาจจะนึกว่ายาว ความหมายต้องทำวิจัยอย่าง เร่งด่วนภายใน 1 ปี เพื่อจะให้มันผลงานเพราะฉะนั้นตอนนั้นเราต้องใช้วิธีทำเอง
พวกเราทำกันเองงานวิจัย งานอะไร ตั้งทีม ทำวิจัยกันอุตลุด รวมจะต้องเปิดบัณฑิตวิทยาลัยขึ้นมาด้วยไม่งั้น เป็น
มหาวิทยาลัยไม่ได้ ก็มีอีกหลายเงื่อนไข แต่เราก็ก่อนอย่างเต็มที่แบบทุ่มเททั้งชีวิตในปี 31-32 ทำเต็มที่

เพราะฉะนั้นก็ขอยื่นขอใบอนุญาตเป็นมหาวิทยาลัยในปี 32 ก็ได้รับอนุญาตในปี 33 พอได้รับอนุญาตในปี 33 นะครับ
เมื่อ 31 กรกฎาคม 2533 ก็ได้รับคำสั่งให้ทูลเชิญสมเด็จพระเทพฯ มาเปิด เราก็รับดำเนินการจัดการกันอย่างเร่งด่วน ทั้งทูลเชิญ
ทั้งเตรียมการที่จะเชิญเสด็จจะครับ ทุกฝ่ายช่วยกันทำ และสมเด็จพระเทพฯ ก็ทรงพระกรุณาฯ มาเปิดป้ายเป็นมหาวิทยาลัย
ป้ายที่เห็นอยู่หน้าเสาธง มาเปิดห้องสมุดอีกด้วย เมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2533 ในช่วงปี 2533 จาก 2529 เราก็ได้เร็ว
ขนาดว่าจาก 2 หลักสูตร เพิ่มเป็น 33 หลักสูตร ในปี 2533 ใน 14 คณะ อันนั้นภายใน 3-4 ปีเนี่ยเราเพิ่มจาก 2 หลักสูตรเป็น
33 หลักสูตร 14 คณะ บุคลากรตอนนั้นมี 797 คน นักศึกษา 6,500 เศษ ภายใน 4-5 ปีเราก็มียศ 6,500 เศษ ซึ่งจาก 33
เป็นจนบัดนี้เนี่ย 19 ปีเราก็เพิ่มเป็นประมาณ 20,000 คนแล้ว เราก็ก้าวเร็วมาก แล้วก็จาก 14 คณะ ในปี 33

ตอนนั้นก็เท่าที่ทราบก็ 28 คณะ คือเท่าที่ทราบนะ ไม่ทราบว่าเกิดอีกกี่คณะ เพราะกำลังจะเกิดอีกหลายคณะครับ แต่ตอนนี้เท่าที่จดทะเบียนรู้สิกว่า 28 คณะ ร้อยกว่าหลักสูตร เพราะฉะนั้นประเด็นที่อยากจะเรียนก็คือว่าในยุคบุกเบิกเนี่ยเรามีปัญหาทั้งกับเรื่องกฎเกณฑ์ ของทบวงมหาวิทยาลัย เราเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนที่นำร่องในการแก้ไขหลักสูตรหลายอย่างของทบวงฯ ครับ เรียนให้ทราบ ดังนี้

ผมยกตัวอย่างหนึ่ง หลักสูตรของทบวงฯ ขณะนั้นแม้กระทั่งเสื้อครุยที่มหาวิทยาลัยเอกชนจะมีเนี่ยเขา ก็บังคับว่า จะต้องมหาวิทยาลัยเอกชนจะต้องใช้เสื้อครุยสีเดียวกัน ต้องสีเดียวกันและก็แถบก็ต้องเหมือนกันทุกมหาวิทยาลัย ผมก็ไปต่อสู้ให้ว่า ผมไปเถียงกับอาจารย์จิตรในฐานะรุ่นพี่ให้ว่าเสื้อครุยมันเกี่ยวกับคุณภาพตรงไหน มันไม่เกี่ยวเลย แล้วมหาวิทยาลัยของรัฐก็มีเสื้อครุยสีต่างๆ เราก็ไปเถียงจนชนะมากลายเป็นว่าปลดปล่อยให้มหาวิทยาลัยเอกชน มีเสื้อครุยของตนเองได้ เพราะฉะนั้นเสื้อครุยมหาวิทยาลัยรังสิตก็เป็นเสื้อครุยมหาวิทยาลัย เอกชนแห่งแรกที่ผมให้คอนเซ็ปว่า ให้ทำอย่างนี้แล้วท่านอาจารย์คนบดีสถาปัตย์ฯ เป็นผู้ออกแบบเสร็จแล้วให้คอนเซ็ปว่าไม่อยากจะเหมือนคนอื่นเขาเลยใช้หมวกหกเหลี่ยมแบบอังกฤษ และเสื้อครุยเราก็ช่วยกันออกแบบ ช่วยคิด และก็ให้คนบดีคณะสถาปัตย์ฯ เขาออกเป็นสเก็ตซ์ออกมา เราปลดแอกหลายๆ อย่าง ก็รังสิตนี่เป็นผู้นำในหลายๆ เรื่องในตอนนั้น และก็ขณะนั้นเราก็เป็นผู้นำในเรื่องการบุกเบิกวิทยาศาสตร์ซึ่งเราเป็นมหาวิทยาลัยเดียวที่กล้าหาญชาญชัยเปิดคณะแพทย์ และก็จุดกระสุนตกก็คือรองวิชาการของผมเองนะครับ กระสุนตกก็คือ ตอนนั้นท่านอธิการก็เป็นอธิการแต่ท่านก็ต้องดูแลพญาไท 1 ตอนนั้นนะครับ ตอนหลังก็พญาไท 2 ก็อีกหลายพญาไท เพราะฉะนั้นจุดกระสุนตกเนี่ย คุณพินิจทราบดีว่าเค้าก็จะบอมบ์มาที่มหาวิทยาลัย บอมบ์มาที่ไหนก็พวกเรานี้และต้องคอยชี้แจงแพทยสภา ชี้แจงนักหนังสือพิมพ์ ชี้แจงผู้ปกครองว่าเราเปิดแพทย์เพื่อประเทศชาติ และเราก็พิสูจน์มา 20 กว่าปีแล้วว่าแพทย์ของเราไม่เป็นสองรองใคร ไม่ใช่แค่แพทย์เราก็เปิดวิทยาศาสตร์อีกหลายๆ ด้าน แต่เราก็ไม่ได้ทิ้งสายมนุษยศาสตร์ สังคมศาสตร์เราก็เดินทุกเรื่อง แต่ว่าด้วยความเสียสละของทุกคนไม่ใช่เฉพาะผู้บริหาร เพราะฉะนั้นสปิริตของรังสิตอยากจะให้คงอยู่ว่าเราเนี่ยทำทุกอย่างเพื่อการศึกษาของเยาวชนไทย เพราะฉะนั้นอยากให้นักศึกษาที่อยู่ในที่นี้ ตระหนักด้วยว่า ทุกอย่างไม่ใช่ได้มาโดยง่ายทุกคนต้องเหนื่อยต้องเสียสละอุปสรรคมันมีไว้ให้แก้ไขไม่มีไว้ให้โทษกัน เพราะฉะนั้นทุกอย่างมันมีปัญหาแต่เราต้องช่วยกันแก้ และทำอย่างไรให้รังสิตแข็งแกร่ง อันนี้ผมเสียวลหลังอย่างเดียวครับยังไม่ได้เล่าหน้าเสียวลหลังก็พูดเพียงแค่นี้ก่อนเดี๋ยวจะกินเวลา และก็ค่อยเติมตอนท้ายเพราะมีเวลาอีกเยอะที่จะพูด และคุยกันทำความเข้าใจกัน

ผู้ดำเนินรายการ : ขอบพระคุณค่ะ จริงๆ แล้วได้อะไรใหม่เยอะเลย เราเพิ่งทราบว่าเสื้อครุยเนี่ยออกแบบโดยท่านศาสตราจารย์เรื่องศักดิ์ กันตะบุตร อดีตคณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. สืบแสง พรหมบุญ : ขอเดชะนิดหนึ่ง หนังสือที่ลงพระปรมาภิไธยของสมเด็จพระเทพฯ ผมรู้ว่าอยู่ที่ไหนผมเป็นคนมอบให้สำนักอธิการบดี คราวนี้ต้องไล่ตามที่สำนักอธิการบดี ผมทราบว่าย้ายสำนักงานหลายครั้ง คราวนี้ช่วงหนึ่งย้ายไปย้ายมาอาจจะคิดว่าเป็นของไม่มีค่าอาจจะหมกอยู่ในที่ไหนในมหาวิทยาลัย หรืออาจจะเคลื่อนย้ายไปอยู่ที่บ้านท่านอธิการหรือเปล่าก็ไม่รู้ เพราะฉะนั้นที่เล่านี้จะได้สืบหาหลักฐานประวัติศาสตร์ที่สำคัญของมหาวิทยาลัย ผมเป็นคนเก็บและก็นำมาให้ท่านอธิการ คราวนี้ต้นเรื่องรู้แล้วว่าอยู่ที่ไหน แต่ว่าตอนนี้อยู่ที่ไหนผมไม่รู้

ผู้ดำเนินรายการ : บายนี้คงจดหมายเหตุจะไปสำนักอธิการเลยนะค่ะ พงู่นี้ก็จะไปบ้านท่านอธิการซึ่งมีหลายหลังด้วยหรือบ้านคุณพ่อประสิทธิ์ ดิฉันขออนุญาตผ่านไปยัง ดร.พิชิต ท่านถูกอ้างถึงแล้วเรื่องของการขออนุญาตดำเนินการหรือประสานงานกว่าที่จะทำให้โครงการซึ่งแต่แรกนี้ตั้งใจจะชื่อวิทยาลัยปิ่นเกล้า ให้ท่าน ดร.พิชิตกรุณาเล่าให้ฟังว่าขณะนั้นนี้เกี่ยวข้องอย่างไร เริ่มต้นมารวมบุกเบิกตรงนี้อย่างไร เรียนเชิญค่ะ

ดร.พิชิต อัคราทิตย์ : ขอบคุณครับท่านอาจารย์มลิวัลย์ อาจารย์สืบแสง อาจารย์พินิจจะครับ ผมเองเกี่ยวข้องกับวิทยาลัย

รังสิต ตั้งแต่ปี 2527 ผมมีโอกาสมารับใช้ท่านอธิการ ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ ตั้งแต่ปี 2525 จนถึงปี 2528 ได้ร่วมกับท่านอาจารย์สืบแสง ทำคลออดมหาวิทยาลัย แล้วพอคลออดแล้วผมก็ไปเรียน ให้อาจารย์สืบแสงเลี้ยงต่อ ปี 27 อย่างที่ท่านอาจารย์สืบแสงเล่าให้ฟัง ผมยังจำได้ครับ ต้องไปที่ลานโพธิ์ ไปเอาเอกสารไปให้ท่านอาจารย์สืบแสงช่วยเซ็น ท่านอาจารย์สืบแสงก็มาพบที่พญาไท ประชุมกันดึกดื่นเรื่องหลักสูตร เรื่องอะไร เมื่อก่อนท่านอาจารย์สืบแสงท่านเป็นนายพล ผมเป็นแค่พลทหาร ท่านอาจารย์พินิจเป็นคนที่คุณดูแลเรื่องเกี่ยวกับทางด้านการเงินการคลัง ในเรื่องของงบที่จะดูแล้วตัวโปรแกรมจะ freeze ไม่ freeze จะทำได้ทำไม่ได้ ช่วงแรกๆ ก็ทำงานกันดึกอย่างที่ท่านอาจารย์สืบแสงว่านะครับ ผมคิดว่าช่วงนั้นเท่าที่ผมทราบ ตอนนั้นยังเด็กๆ อยู่แต่เท่าที่ทราบแนวคิดเบื้องต้นเลยพบว่า เป็นแนวคิดที่กล้าหาญมากพอสมควรในช่วงนั้นที่เอกชนจะทำอุดมศึกษา ข้อจำกัดเท่าที่ผมได้รับฟังมาจากทั้งผู้หลักผู้ใหญ่ในนั้นก็คือ อยากจะเห็นมหาวิทยาลัยรังสิตเนี่ยและเป็นเหมือนกับแสตมฟอร์ด เหมือนกับมหาวิทยาลัยเอกชนในสหรัฐอเมริกา หรือในประเทศพัฒนาแล้วที่เอกชนนี้แข็งแกร่งมากยิ่งกว่ามหาวิทยาลัยของรัฐ ข้อจำกัดสำคัญเลยก็คือเรื่องรัฐมีข้อจำกัดเรื่องงบประมาณมาก แล้วแนวคิดของรัฐเองเนี่ยคิดว่าเรื่องการศึกษาเป็นเรื่องการให้เปล่า แนวคิดใหม่เอียงไปทางด้านสวัสดิการชะเยอะ ที่เน้นลักษณะการที่เป็นรัฐสวัสดิการหรือการให้เปล่าทางด้านการศึกษา เนี่ย ทางทฤษฎีที่พูดมาแล้วอย่างนี้ก็ตามคือถ้าเพื่อให้เป็นรัฐวิสาหกิจหรือว่าเป็นรัฐสวัสดิการทั้งหมดแล้วเนี่ยผมว่า ถ้าผมโดยส่วนตัวเนี่ยจะได้สวัสดิการเงินน้อยกว่าที่ควรจะเป็น ผมก็ไม่ได้คิดถึงเรื่องแนวคิดอะไรแบบนี้แต่ก็รับฟังมาบ้าง แล้วเมื่อก่อนนั้นก็มีความท้าทายใหญ่ๆ ไม่ก็แห่งนะครับ มีอยู่ 4-5 แห่งหรือไงเนี่ย รัฐก็จำกัดมา ผมคิดว่านักศึกษาโดยทั่วไปในสมัยนั้นก็ลำบากเวลาอยากจะได้เรียนหนังสือที่ก็ลำบาก ยิ่งถ้าอยากไปเรียนอะไรที่อยากๆ อย่างเรื่องวิทยาศาสตร์ยิ่งลำบากใหญ่เลย เพราะการแข่งขันเยอะมาก คราวนี้ถ้าผมมองกว้างกว่านั้นว่าคุณภาพของการศึกษา ในช่วงนั้นเนี่ย ถ้าเป็นรัฐเองเนี่ยมันดีไม่ดี คือต้องยอมรับนะครับว่ารัฐเนี่ยก้าวหน้ามากกว่าเอกชน แต่ว่าถ้าเทียบถึงหลักมาตรฐานการศึกษาโดยทั่วไปเทียบกับสากลแล้วเนี่ยเรายังห่างไกลอีกเยอะ สำคัญที่รัฐไม่ได้ปลดปล่อยพลังของภาคเอกชนออกมาเพื่อมาทำให้ด้านการศึกษาของเราเนี่ยเจริญเติบโตไปข้างหน้าได้อะไรอย่างนั้นะครับ

อันนั้นก็แนวคิดเบื้องต้นที่ที่ทราบมาแล้วนะครับว่าเป็นแบบนี้ ผมเองก็รู้สึกช่วงนั้นก็รู้สึกยินดีอยากจะทำด้วยมันเป็นส่วนหนึ่งของงานที่น่าสนใจ ที่เล่าให้ฟังเนี่ยคือผมอยากจะทราบเรียนว่า ตัวมหาวิทยาลัยเนี่ยเริ่มต้นมาจากแนวคิดที่ดีนะครับ และก็เป็นที่สถาบันที่น่าภาคภูมิใจมาก ตอนที่เริ่มมานะครับแล้วก็ก่อตั้งมาด้วยเจตนาดีอย่างยังมีวิสัยทัศน์ มีอุดมการณ์ที่ก้าวหน้ามากในช่วงนั้น ผมเองเนี่ยอย่างที่ได้รับทราบมาเมื่อก่อนนี้ เราเรียกมหาวิทยาลัยว่าวิทยาลัยปีนเกล้าเมื่อก่อนก่อนหน้านั้นจะไปตั้งอย่างนั้นยังจำได้ว่าผมไปนั่งร่างตัวตรา เครื่องหมายตรามหาวิทยาลัยกันว่าตรงนี้มีมีความหมายอย่างนี้ ความหมายอย่างนี้ ก็คัดเลือกกัน ตอนหลังก็เปลี่ยนมาเป็นมหาวิทยาลัยรังสิต ที่จริงเป็นมหาวิทยาลัยรังสิตที่หลังใช้ใหม่ครับ ตอนแรกเป็นวิทยาลัยก่อน และช่วงนั้นจำได้ว่าลำบากมากเลยด้วยข้อจำกัดที่จะหาครูอาจารย์นะครับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งครูอาจารย์ระดับปริญญาเอก ซึ่งตัวเลขผมจำไม่ได้ อาจจะเป็น 6 คนหรืออย่างต้องมี 6 คน ถึงจะเป็นมหาวิทยาลัยได้อะไรสักอย่างหรือเป็นวิทยาลัยได้ ผมก็วิ่งเต้นอยู่กับทางทบวงมหาวิทยาลัยพอสมควรในเรื่องเอาเอกสารไปให้ไปชี้แจง พาเจ้าหน้าที่ทางทบวงฯ ไปดูศูนย์ของเรา ดูครูบาอาจารย์อะไรอย่างนั้นะครับ ก็วิ่งเต้นอยู่พักนึง ตอนนั้นมีทนาย 2 คน ท่านอาจารย์สืบแสงเป็นกำลังสำคัญ ทางด้านวิทยาลัยคณะวิทยาการจัดการตอนนั้นยังไม่เรียกบริหารธุรกิจ และอีกอันคือคณะพยาบาลฯ ผมก็เป็นเด็กรับใช้อยู่ทั้งสองคณะนั้นะครับคือดูแลครูอาจารย์ ให้ท่านอยู่ดีมีสุข จำได้ว่าจะเป็นท่านคณบดีที่คณะพยาบาลศาสตร์ที่ศิริราชคือท่านอาจารย์ละออ ที่นี้จำได้ว่าตอนนั้นจะมีประเด็นอยู่พอสมควรว่าทำไม จึงไปตั้งวิทยาลัยวิทยาการจัดการ และทำไมไม่ตั้งคณะพยาบาล คือสองอันนี้มันมีเงื่อนไขอยู่พอสมควรตอนที่เริ่มต้น คือคณะวิทยาการจัดการ นี่มันมันเลี้ยงตัวเองได้เพราะว่าจำนวนนักศึกษาเรื่องการลงทุนมีเยอะ แต่คณะพยาบาลนี้ขาดทุนแน่ๆ ตอนรับรู้สึกเรารับน้อยมากไม่กี่สิบคนนะครับเอาเป็นคณะที่เราต้องขาดทุนแน่ๆ ผมคิดว่าสมัยนั้นนี่ก็คำนวณอย่างดิบดีแล้วว่ามันขาดทุนกับกำไรก็เจกกันพอดี ให้มันอยู่รอดไปก่อน ตอนนั้นแบ่งเป็นสองหลักสูตรอย่างที่ว่า ก็จำได้ถึงเรื่องตอนที่มาซื้อที่ดินที่นี้กันว่า ต้องไปซื้อที่ดินหลังโครงการเมืองเอกซึ่งตอนนั้นที่ดูก็มี synergy พอสมควร คือตัวมหาวิทยาลัยเองก็จะได้ที่ดินใน deal พิเศษ ในขณะที่ตัวโครงการเมืองเอกเองเนี่ยก็คิดว่าน่าจะได้อะไรมหาวิทยาลัยรังสิตไป prestige ของทางโครงการ

เนี่ยนะครับ และในอนาคตเราก็เชื่อว่ามันก้าวไปข้างหน้าได้มากๆ เลย ตัวมหาวิทยาลัยรังสิตต้องเป็นลูกค้ารายใหญ่ตลอดไป มันมี synergy อยู่พอสมควรในแง่การลงทุนสมัยนั้นที่คิดกันนะครับ แล้วก็ยังจำได้ถึงเรื่องการทำหลักสูตร ตอนนั้นก็มีตอนเกือบจะเปิดแล้วคือผมเข้าใจนะครับว่าท่านอาจารย์พิณิจ ก็คงใช้งานทั้งอาจารย์ทั้งหลายจนหนักหนาสาหัส แล้วท่านก็พาไปเกาะลัน ภาพที่ผมจำได้อีกอันก็เป็นเรื่องของตอนไปรับสมัครครูอาจารย์กันที่พญาไท 1 ก็มีสัมภาษณ์คุณครู ผมก็ปรับหน้าที่สัมภาษณ์ด้วย ผีกลอนด้วย มีการให้คะแนน ได้มาอีกครั้งหนึ่งก็น่าจะเป็นเรื่องการรับสมัคร นักศึกษารุ่นแรกจำได้ว่าอยู่ที่โรงเรียนสันติราษฎร์บำรุง จำได้ว่าใช้พนักงานของเราคือพวกเราเองช่วยกันทำเยอะมากวุ่นกัน ทุกอย่างมาจำนวนเยอะมาก เป็นหลายพันคนตอนที่สอบ ช่วงแรกก็ผ่านไปได้ด้วยดี และหลังจากนั้นผมก็หนีไปเรียนหนังสือ แล้ววันนั้นก็กลับเนื้อกลับตัวมาที่นี้ เรื่องอุปสรรคนี่เยอะเลยในตอนนั้น เรื่องบุคลากร ครู อาจารย์แล้วก็อีกอันที่จำได้คือเรื่องห้องสมุด อย่างที่ท่านอาจารย์สืบแสงว่า ก็คิดว่าเรื่องทางมหาวิทยาลัยเริ่มปรึกษากันแสดงว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญมากพอสมควร ถ้าเกิดว่านักศึกษาสามารถเรียนรู้ด้วยตัวเองได้เนี่ย ต่อไปก็คงจะยากลำบากยิ่งขึ้นสำหรับตัวเอง ตัวห้องสมุดนี่มีความสำคัญมากพอสมควรเรื่องตัวงบประมาณที่ตั้งไว้ เรื่องอะไรอย่างนี้ นี่ 20 กว่าปีแล้วจำได้เนี่ยครับบอกโอ้ให้จะต้องเก่งมากๆ เลย อายุเยอะแล้วไม่ใช่เฉพาะตอนตั้งเท่านั้นนะแต่ต้องบำรุงรักษาต่อไปด้วยก็เป็นภาพประทับใจอีกอันหนึ่งที่จำได้

ผู้ดำเนินรายการ : สนามสอบนี้มีดุสิตพาณิชย์การด้วยอีกที่ ดิฉันมีโอกาสได้คุมสอบอาจารย์และบุคลากรรุ่นแรกที่จะเข้ามาด้วย แต่พลาดเรื่องเกาะลันอันนี้ยังไม่มานะคะ เป็นเรื่องของคณะกรรมการสอบผู้บริหารนะคะ ลำดับถัดไปคงจะให้เมื่อที่คุณพิชิตแลหลังจริงๆ คือพูดถึงเรื่องของการก่อตั้ง อันนี้เป็นสิ่งที่ดิฉันคิดว่าที่เราเดาเนี่ยถูกต้องคือตรามหาวิทยาลัยมีรูปปั้นก็เลยคิดว่า พอเปลี่ยนใจมาอยู่ที่รังสิตตรานี้ก็เลยไม่ได้เปลี่ยน ตรานี้มีสัญลักษณ์สำคัญคือเป็นรูปปั้น ดิฉันขออนุญาตเรียนถามคุณพิณิจ วุฒิพันธุ์ ซึ่งเดี๋ยวท่านคงจะเล่าให้ฟังจริงๆ แล้วท่านเป็นหลายอย่างมาก เมื่อก็ได้มีการเอ่ยถึงเรื่องการเงินการคลังอะไรต่างๆ ก่อนที่โครงการจัดตั้งจะสำเร็จทำให้แนวคิดบรรลุอย่างที่ว่า ดิฉันอยากเรียนคุณพิชิตนะคะเรื่องของอยากเป็นฮาร์วาร์ด แสตมฟอร์ด ก็ได้รับการสืบสานต่อมา

คุณพิณิจ วุฒิพันธุ์ : อยากจะเรียนเกี่ยวกับเรื่องที่ให้การบ้าน ถ้ามองแนวคิดในการก่อตั้งมหาวิทยาลัยมาได้ยังไง เป็นอย่างไร ถ้าเราจะดูให้ดี ผมว่าการก่อตั้งมหาวิทยาลัยไม่ใช่เรื่องที่จะทำได้โดยง่าย แล้วก็ไม่ใช่เรื่องที่คนทั่วๆ ไปจะคิด คนที่จะคิดเรื่องการก่อตั้งมหาวิทยาลัยนี้ ไม่ใช่คนธรรมดาๆ ทั่วไปจะคิด แล้วแนวคิดในการก่อตั้งมหาวิทยาลัยผมเองผม ก็ยังไม่กล้าสรุปฟันธงว่าเป็นอย่างไร แต่ถ้าเราจะหาร่องรอยก็พอที่จะหาได้ เราจะหาร่องรอยจากอะไร ก็หาร่องรอยจาก 3 ท่าน คือการก่อตั้งมหาวิทยาลัยผมขอกราบเรียนว่า ผมจะมองเป็น 2 ส่วน ส่วนหนึ่ง ก็คือส่วนที่เป็นผู้ก่อตั้งมีความคิด ในการก่อตั้งอีกส่วนหนึ่งก็คืออย่างพวกเรา เราเป็นผู้มาร่วมช่วยก่อตั้ง ที่ผมเรียนว่ามี 3 ท่าน บางท่านน่าจะเดาถูกแล้วว่ามีท่านที่หนึ่งก็คือท่านอดีต นายกสภา เป็นท่านที่หนึ่ง ท่านที่สองคือคุณแม่หรือคุณหญิงพัฒนา ท่านที่สามก็คือท่านอธิการหรือท่านอภิตย อุไรรัตน์ อันนี้ก่อนที่จะเริ่มเรื่องขอเรียนทำความเข้าใจก่อนว่าสมัยก่อนนี้เราใช้คำว่าคุณพ่อและใช้คำว่าคุณแม่ และสมัยก่อนท่านอธิการเราเรียกพี่ปู้ด ที่เราใช้คำว่าคุณพ่อเพราะว่าไม่ว่าจะเป็นที่โรงพยาบาลพญาไทหรือที่มหาวิทยาลัย และเวลาที่คุณพ่อพูดกับคนอื่น คุณพ่อจะใช้สรรพนามแทนตัวเองว่าพ่อและท่านก็มีคุณลักษณะที่เป็นพ่อจริงๆ เราก็เรียกท่านว่าคุณพ่อและคุณแม่ก็เหมือนกัน คุณแม่เวลาท่านพูดกับพวกเราทุกคนท่านก็ใช้แทนตัวท่านว่าคุณแม่ทั้งที่ท่านก็เป็นคุณหญิง ตอนนั้นผมอยากจะชวนให้พวกเราติดตามไปดูร่องรอย อยากให้ดูที่คุณพ่อก่อน ดูภูมิหลังของแต่ละท่านที่เป็นเนื้อแท้ในการก่อตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต เราทราบว่าท่านเรียนเก่งมาก เรียนเก่งอย่างที่เห็นได้ ตอนที่ท่านมาเข้าเรียนที่สวนกุหลาบ สวนกุหลาบต้องเรียน 2 ปี แต่คุณพ่อใช้เวลาเรียนแค่ปีเดียว ท่านเรียนปีเดียวสวนกุหลาบเขาให้จบ หลังจากจบสวนกุหลาบท่านก็ไปเรียนต่อเนติบัณฑิต ท่านได้เรียนเนติบัณฑิตเมื่อท่านอายุเพียง 20 ปีท่านจบเนติฯ พอท่านจบท่านเป็นครูสอนที่โรงเรียนอานวยศิลป์ 2 ปี คิดดูซิคนหนุ่มอายุ 20 จบเนติฯ แล้วเป็นอาจารย์สอนที่โรงเรียนอานวยศิลป์ 2 ปี ท่านจึงบอกว่าท่านนั้นดีใจที่สุดขึ้นใจที่สุดที่มีคนเรียกท่านว่าคุณครู หลังจากนั้นท่านก็ไปเป็นอัยการผู้ช่วยไปอยู่จังหวัดน่าน พอดีใจเมืองจังหวัดน่านป่วยท่านเลยทำหน้าที่เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดน่านแทน หลังจากนั้นท่านก็ไปปฏิบัติราชการอีกหลายจังหวัดช่วงที่ท่านเป็นอัยการ

โดยมีคุณแม่ติดตามไปด้วยทุกแห่ง คุณแม่เฝ้าอาชีพแรกของท่านคือเป็นครูเหมือนกัน คุณแม่เริ่มสอนตั้งแต่คุณแม่อายุ 18 ปี คุณแม่เริ่มสอนครั้งแรกที่วิทยาลัยครูนครศรีธรรมราช หลังจากนั้นก็ย้ายตามคุณพ่อก็ย้ายไปรับราชการตาม จังหวัดต่างๆ ไปเรื่อยๆ ไม่ว่าจะเป็นจังหวัดน่าน ลพบุรี ราชบุรี พัทลุง ระหว่างที่คุณพ่อย้ายไปเป็นอัยการคุณแม่ก็ย้ายตามไปทุกแห่ง คุณแม่จะไปทำหน้าที่สอนหนังสือเป็นครูตลอดเวลาประมาณ 18-19 ปี หลังจากนั้น คุณพ่อย้ายหน่วยงานจากอัยการไปเป็นผู้ว่าราชการฯ ตอนนั้นคุณแม่เป็นครูไม่ได้แล้วเพราะในฐานะที่ท่านเป็นภรรยาของผู้ว่าราชการจังหวัด ท่านต้องรับตำแหน่งเป็นนายกสภาการศึกษาของจังหวัดและก็เป็นนายกสมาคมส่งเสริมวัฒนธรรมหญิง ช่วงที่คุณแม่มาทำหน้าที่อื่นที่ไม่ใช่หน้าที่ครู ท่านได้บันทึกเอาไว้ อันนั้นเป็นร่องรอยอันหนึ่งทำให้พวกเราอาจจะได้ความคิดว่าทำไมถึงตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต ขออนุญาตอ่านบันทึกของคุณแม่ท่านเขียนตอนหนึ่งว่า “ดิฉันขอเป็นสตรีไทยในส่วนภูมิภาคเพราะชีวิตการทำงานตลอดมา เป็นเวลายาวนาน ไม่ได้อยู่ในกรุงเทพมหานคร มีชีวิตเป็นครูอยู่ในจังหวัดต่างๆ ตั้งแต่อายุ 18 ปี เช่นครูโรงเรียนสตรีประจำจังหวัด นครศรีธรรมราช แล้วย้ายตามสามีซึ่งไปเป็นอัยการจังหวัด ณ โรงเรียนสตรีศรีน่าน จังหวัดน่าน โรงเรียนเทพสตรีวิทยาลัย จังหวัดลพบุรี เป็นเวลาถึง 17 ปี และได้ย้ายมาสอน ณ โรงเรียนมัธยมวัดเบญจมบพิตร มาสอนในกรุงเทพฯ ในพระนครอีกเพียง 1 ปี ก็จำเป็นต้องย้ายตามสามีซึ่งไปเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดสระบุรี ครั้นนี้จึงต้องละจากชีวิตครูอาชีพทั้งที่ดิฉันรักชีวิตครูมากเพราะรู้สึกว่าเป็นครูในสมัยนั้นมีความสุข มีความอบอุ่น มีลูกศิษย์รักมาก มีภาพพจน์ที่ดีงามได้ทำหน้าที่เป็นที่พึ่งของลูกศิษย์ เป็นพี่สาว เป็นแม่ จะรู้ความทุกข์ความสุขของศิษย์ตลอดเวลา เมื่อเข้าห้องสอน มองไปทั่วห้องก็จะรู้ได้ทันทีว่าศิษย์คนใดมีปัญหา มีความทุกข์ หรือเจ็บป่วยหัวใจก็ต้องช่วยเหลือทันที”

อันนี้และก็เป็นส่วนหนึ่ง เป็นข้อมูลส่วนหนึ่ง เป็นร่องรอยอีกส่วนหนึ่ง ที่ว่าทำไมเราถึงมีการตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต อันนี้เป็นส่วนของคุณแม่ คุณหญิงพัฒนา แต่ในส่วนของคุณพ่อนั้นร่องรอยของท่านอันหนึ่ง เราได้จากที่ท่านเคยกล่าวเอาไว้ อันนี้ผมคิดว่าเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นเหตุผลที่ท่าน ตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต ท่านบอกไว้ว่า “ในราวปี พ.ศ. 2511 ผมไปดูงานที่ประเทศเยอรมนี ไปดูเรื่องของการศึกษาด้วย มีศาสตราจารย์มาบรรยายถึงการศึกษาว่าช่วยให้คนมองเห็นจุดเชื่อมระหว่างวัฒนธรรมและอารยธรรม ทำให้เด็กเกิดปัญญาไม่ยึดติดแต่ในสิ่งที่ล่วงมาแล้ว ไม่ยึดติดในปัจจุบัน ไม่ยึดติดกับภาพลักษณ์ของอนาคต แต่เชื่อมโยงทั้งสามมิตินี้เข้าด้วยกันทำให้ครุ่นคิดว่าวันหนึ่งเราจะทำอย่างไร ให้เด็กไทยของเรามองเห็นอดีต ปัจจุบันและอนาคต รู้จักระมัดระวังทุกอย่างก้าว มีจิตสำนึกในการรับผิดชอบต่อประเทศและมนุษยชาติ” นี่เป็นบันทึกของท่านฯ ผมว่านี่ก็เป็นอีกร่องรอยหนึ่งที่เราพบอาจจะแปลความออกมาได้ แล้วยังมีอีกท่านหนึ่งนะครับ วันนี้ท่านไม่ได้มาผมก็เสียดาย พวกเราหลายคนคงจำได้ และก็รู้จักท่านอาจารย์สุทัศน์ ออกเวหา ท่านมาช่วยด้านกิจการนักศึกษา เวลานั้นท่านดร.พิชิต ไปเมืองนอกแล้วแต่ท่านอาจารย์สืบแสงคงจำท่านอาจารย์สุทัศน์ได้ อาจารย์สุทัศน์ ออกเวหา สมัยที่คุณพ่ออยู่สมุทรสงครามท่านเป็นศึกษานิเทศที่สมุทรสงคราม ท่านพูดถึงคุณพ่อไว้ “...น้อยนักที่ผู้ว่าราชการจังหวัด จะให้ความสนใจในเรื่องการให้การศึกษาอย่างจริงจังและสม่ำเสมอ ไม่เหมือนท่านผู้ว่าฯ ประสิทธิ์ อุไรรัตน์ ที่ให้ความสำคัญ และใส่ใจเป็นพิเศษ ท่านร่วมประชุมวางแผนการเปิดสอนชั้นประถมปลายกับเจ้าหน้าที่ของกระทรวงศึกษาธิการ ผู้เชี่ยวชาญจากองค์การยูเนสโก องค์การยูนิเซฟ เพื่อเลือกโรงเรียนที่เป็นจุดศูนย์กลางในโครงการขยายการศึกษาภาคบังคับจาก 4 ปี เป็น 7 ปี (ภายหลังลดเหลือ 6 ปี) ท่านผลักดันให้จังหวัดสมุทรสงครามเป็นจังหวัดนำร่อง และประสบความสำเร็จเป็นจังหวัดแรก...” นี่เป็นร่องรอยอีกอย่างหนึ่งที่ท่านนายกสภาฯ ได้ดำเนินการมาตั้งแต่สมัยอดีต พ.ศ. 2505 ถึง พ.ศ. 2510 ในขณะที่ท่านดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดสมุทรสงคราม

ท่านอธิการบดีคนปัจจุบัน ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ ท่านเป็นอธิการบดีผู้ก่อตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต กล่าวได้ว่าท่านได้มีความตั้งใจจริงในการก่อตั้งสถาบันการศึกษาแห่งนี้ อย่างไม่ได้ทราบเรียนไปแล้วตั้งแต่แรกว่า บุคคลที่คิดตั้งสถาบันการศึกษานั้นมิใช่คนธรรมดาทั่วๆ ไปจะคิดจะทำได้ ต้องเป็นบุคคลพิเศษ เมื่อได้ติดตามร่องรอยของท่านแล้วก็เห็นได้ว่า เป็นคนเรียนหนังสือเก่ง เพราะจบปริญญาตรี เมื่ออายุได้ 21 ปี แล้วไปรับราชการเป็นปลัดอำเภอเมืองจังหวัดนครนายก แล้วกลับมาเรียนต่อได้ปริญญาโทอีก 2 สาขา จากมหาวิทยาลัยทฟส์ ที่มลรัฐแมสซาชูเซตส์ และจากมหาวิทยาลัยแคลิฟอร์เนีย

กรุงลอสแอนเจลิส ต่อจากนั้นก็เรียนต่อปริญญาเอก สาขาประวัติศาสตร์ จวบจนจบมหาวิทยาลัยโคลราโด สหรัฐอเมริกา เมื่อท่านกลับเมืองไทย ในปี 2518 มาดำรงตำแหน่งหัวหน้ากองวิชาการ สำนักงานคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน ในปีถัดมา พ.ศ. 2519 ท่านดำรงตำแหน่งรองเลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ และต่อมาในปี พ.ศ. 2520 ท่านได้ดำรงตำแหน่งเป็นรองเลขาธิการนายกรัฐมนตรี พลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ จากการดำรงตำแหน่งต่างๆ ของท่านที่ผ่านมามะเห็นได้ว่าเกี่ยวข้องกับงานด้านวิชาการ ด้านทรัพยากรมนุษย์ ด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เมื่อท่านทำหน้าที่เป็นรองเลขาธิการนายกรัฐมนตรีนั้น ถือว่าท่านได้เข้าทำงานในศูนย์กลางของการบริหาร ประเทศชาติ ได้เห็นข้อบกพร่องต่างๆ ซึ่งเกิดขึ้นในหน่วยงานทั้งหลาย และความขาดแคลนทั้งบุคลากรและเทคโนโลยีในสาขาวิชาต่างๆ ในช่วงเวลานั้นท่านเคยปรารภถึงปัญหาและความเดือดร้อนของประชาชนว่า (ในสมัยนั้น) ข้อมูลเพื่อการตัดสินใจช่วยเหลือประชาชนยังไม่มี คือยังไม่ทราบข้อมูลด้านสภาพภูมิศาสตร์ สภาพสังคมท้องถิ่น จำนวนประชาชน การศึกษา อาชีพ รายได้ ขนบธรรมเนียม ผู้นำชุมชน การนับถือศาสนา ฯลฯ ของแต่ละท้องถิ่น แต่ละตำบล มีลักษณะอย่างไร เมื่อท้องถิ่นใดมีปัญหา ก็สามารถวางแผนแก้ไขได้ง่ายขึ้น แต่ยังขาดข้อมูลเหล่านี้ และเรื่องการศึกษาเป็นปัจจัยพื้นฐานของการแก้ไขปัญหาต่างๆ ได้ และท่านได้ดำริแก้ไขความล่าช้าทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของประเทศไทย โดยก่อตั้งกระทรวงวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีขึ้นในสมัยรัฐบาลพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ หลังจากนั้นท่านก็ลงมามีส่วนร่วมในการเมือง ไปสมัคร ส.ส. บาง พรรค บาง

ผมคิดว่าท่านอาจารย์สืบแสงก็ช่วยท่านในทางการเมือง ช่วงนั้น ช่วงแรกๆ ก็ยังไม่ได้ หลังๆ ได้ ท่านก็ได้รับโปรดเกล้าฯ ก็เจริญรุ่งเรืองไปทางด้านการเมือง ตำแหน่งทางการเมือง การไปรุ่งเรืองทางการเมืองมีจุดที่น่าจะอยู่สองเรื่อง ผมว่าเรื่องหนึ่งคือช่วงที่ท่านไปเป็นผู้ว่าการประปานครหลวง ในช่วงปี 27,28,29 เป็นเวลา 3 ปี ในช่วงนี้เรียกว่าท่านอาจารย์สืบแสง รับภาระหนักเพราะว่า การไปเป็นผู้ว่าการประปานครหลวงนี้ท่านได้ชื่อว่าปลุกผีตายซากให้ตื่นได้ ตอนนั้นคุณพิชิตก็ช่วยประปามาก่อน ท่านดร.พิชิตและคุณอนันต์ด้วย ที่นี้ที่บอกว่าเป็นผู้ปลุกผีตายซากให้ตื่นได้นั้นเพราะอะไร เพราะการประปานครหลวง ตอนนั้นมีสภาพย่ำแย่ อันที่หนึ่งคุณภาพน้ำไม่ดี ชาวบ้านก็บ่น ก็ว่า อันที่สองปริมาณน้ำก็ไม่พอประเภทตรงนั้น ก็ประปาขาดแคลน ตรงนี้ก็ประปาขาดแคลน ท่านก็เข้าไปปี 27, 28, 29 ท่านก็ปรับปรุงจนขนาดที่ว่าประปาที่ขาดทุนอยู่ประมาณ สองพันกว่าล้านบาท ขาดทุนสะสมอยู่ตอนนั้นสองพันกว่าล้าน และขาดทุนรายปีเฉลี่ย ขาดทุนอีกปีละแปดร้อยล้าน หลังจากที่ท่านเข้าไปปรับปรุงอยู่ 2-3 ปี การประปานครหลวงจ่ายโบนัสได้ การประปานครหลวงเปรียบได้กับผีตายซากแล้ว แต่ ดร.อาทิตย์ท่านเข้าไปปรับปรุงจนกระทั่งฟื้นขึ้นมาได้ ตอนนั้นถ้าเล่าอะไรผิดไปท่าน ดร.พิชิตช่วยด้วย เพราะท่าน ดร.พิชิตช่วยท่านเต็มที่ อยู่ตอนนั้นที่การประปานครหลวง และอีกเหตุการณ์หนึ่งที่มีส่วนต่อชีวิตของท่านอย่างมากก็คือ เหตุการณ์พฤษภาทมิฬ เมื่อปี 2535 ซึ่งตอนนั้นคิดว่า หลายนๆ ท่านในที่นี้ได้ทราบเหตุการณ์ พฤษภาทมิฬ แต่ว่ามีอีกหลายๆ ท่านในที่นี้ผมว่าคงยังไม่ได้จุดมา ท่านคงยังไม่ได้จุดมา เพราะเป็นเหตุการณ์ที่ค่อนข้างจะนานแล้ว เหตุการณ์ในตอนนั้นนี้เป็นเรื่องของการเสนอแต่งตั้งว่า จะเอาใครเป็นนายกรัฐมนตรี แล้วก็จะเสนอใครกลายเป็นว่าอยู่ที่มือของท่าน ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ว่าจะเสนอใครให้เป็นนายกฯ ตอนนั้นท่านก็อยู่ในภาวะค่อนข้างอันตรายที่คนนั้นก็บีบคนนี้ก็บีบ ท่านก็ต้องหลบไม่ให้ถูกจับไป ถ้าถูกจับได้เลยว่ คุณต้องเสนอคนนี้ได้ทันที แต่ท่านก็ผิเกราะเส จนได้ชื่อว่าเป็นวีรบุรุษประชาธิปไตย ตอนนี้มีอยู่ส่วนหนึ่งที่เป็นคำพูดของท่าน ก็เป็นร่องรอยอันหนึ่งว่าทำไมท่านถึงมาตั้งมหาวิทยาลัยรังสิต ในตอนที่ท่านออกแถลงการณ์ชี้แจงเหตุผลในการเสนอชื่อ นายอานันท์ ปันยารชุน เป็นนายกรัฐมนตรีแทนพลอากาศเอกสมบุญ ระหงษ์ มีตอนหนึ่งท่านกล่าวไว้ว่า “การตัดสินใจของกระผมครั้งนี้เกิดจากการใคร่ครวญครั้งแล้วครั้งเล่ากระผมทราบและตระหนักดีว่าจะเกิดผลกระทบใด ที่จะบังเกิดแก่ตัวกระผมและผู้ใกล้ชิด การตัดสินใจครั้งนี้อาจจะนำมาซึ่งความไม่เข้าใจ ก่อให้เกิดความไม่พอใจต่อบุคคลบางกลุ่มบางคณะ แม้กระทั่งบุคคลที่กระผมให้ความเคารพนับถือ มิตรสหายจำนวนไม่น้อยที่จะมองการตัดสินใจครั้งนี้ด้วยความไม่เข้าใจ และอาจก่อให้เกิดผลร้ายใดๆ ก็ได้ ต่อสถานะส่วนตัว แต่ทั้งนี้ กระผมอยากจะเรียนว่าสิ่งที่ทำให้กระผมกล้าแลกกับความเข้าใจผิดหรือภัยอันตรายใดๆ ก็ตามในอนาคต ก็เนื่องมาจากการใคร่ครวญถึงสังคมส่วนใหญ่เป็นหลัก.”

เมื่อท่านตัดสินใจทวนกระแสโดยที่ท่านเสี่ยงชีวิตว่าเป็นก็ได้ตายก็ได้เพื่อเอาสังคมประเทศไทยให้อยู่รอด อันนี้ผมว่าอันนี้คือคุณลักษณะส่วนหนึ่งของท่านผู้ก่อตั้งมหาวิทยาลัยรังสิตที่มุ่งหมายประโยชน์ของประเทศชาติและส่วนรวมมากกว่าตัวท่านและครอบครัวของท่าน

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สืบแสง พรหมบุญ : ขอต่ออีกนิดหนึ่งนะว่า หลายท่านไม่รู้ว่าคุณอดถึงคำขวัญประจำมหาวิทยาลัยมีที่มาที่ไป สร้างสรรค์สิ่งที่ดีให้แก่สังคม ไม่ใช่สิ่งที่เราคิดตั้งแต่ต้น ผมก็เล่าให้ฟังว่าพอเกิดเป็นมหาวิทยาลัยขึ้นมาเนี่ยเราก็นั่งตึก 1, 2, 3 แล้วก็รวมทั้งพระศรีศาสตรา ท่านที่ได้รับเชิญมาเบิกพระเนตรกับทำพิธีที่พระศรีศาสตราแล้วก็ไปทำพิธีเปิดตึกวิทยาศาสตร์ ก็เราเริ่มมีพยาบาลเลยทำตึกวิทยาศาสตร์ก็คือ สมเด็จพระญาณฯ ตอนนั้นท่านเป็นสมเด็จพระญาณฯ คือสมเด็จพระสังฆราชคุณนี่ ก็ตอนที่ท่านเสด็จมาถึงท่านอธิการมาไม่ถึง ผมเป็นรองอธิการก็ไปรับท่านก่อน ท่านก็เขียนคาถาภาษาบาลีไว้ให้ใส่ไว้ในกระดาหิขู ผมอ่านแว็บๆ เพราะทำพิธีแทนท่านอธิการ อยู่ก่อนไม่ถนัด พอสักกะเดี๋ยวท่านอธิการมาผมก็เรียนท่านว่าท่านสมเด็จพระญาณฯ เขียนคำขวัญประจำมหาวิทยาลัยให้ในหิขู ผมบอกท่านอย่าเอาไปเลยนะเดี๋ยวหายบอกไม่หาย ไม่หาย ท่านก็เอาไป พอวันรุ่งขึ้นบอกน้องหายไปแล้ว คราวนี้หายไปแล้ว ผมจำได้เดี๋ยวนี้ แต่ว่าไม่ใช่คำขวัญปัจจุบัน ผมเห็นแว็บๆ และตอนหลังผมไปอ่านข้อความเขียนของสมเด็จพระญาณฯ หรือสมเด็จพระสังฆราช ผมเลยรู้ว่าคำนี้ท่านเคยให้เรามาแล้ว แต่พอท่านอธิการทำหายพอถึงเวลาต้องแจ้งทบวงฯ คำขวัญประจำมหาวิทยาลัย ผมก็นั่งคิดหัวแทบแตกรวมทั้งท่านอธิการด้วย เราก็คิดว่าเมื่อเราตั้งมหาวิทยาลัยตามเจตนารมณ์ที่หลายท่าน พูดเพื่อที่จะทำให้กับประเทศชาติและสร้างบุคลากรของประเทศชาติ สร้างเยาวชนรุ่นใหม่ก็เลยออกมาเป็นว่าเอาอย่างนี้แล้วกัน สร้างสรรค์สิ่งที่ดีให้แก่สังคมให้แก่ครอบครัวไม่ใช่ให้กับ แต่ว่าคำที่สมเด็จพระญาณฯ เขียนไว้ผมก็พูดไม่ค่อยเป็น ผมเห็นทีหลังแล้วรู้ว่า เป็นคำที่ท่านเขียนเป็นภาษาบาลีและแปลเป็นไทยได้อย่างนี้คือแสงสว่างใดเสมอด้วยปัญญาไม่มี คราวนี้เป็นบาลีว่าอย่างไรว่า ค้นหาไม่ยากนั่นแหละ นตฺถิ ปญญาสมา อาภา สมเด็จพระญาณฯ เขียนไว้แต่ผมก็มองว่าไม่เป็นไร คำขวัญที่สมเด็จพระญาณฯ ท่านเขียนให้กับคำขวัญใหม่ก็ได้ต่างกันมากเพราะว่าเราสร้างสรรค์สิ่งที่ดี อะไรที่ดีเนี่ยรังสิตจะทำ อะไรที่ไม่ดีเราไม่ทำ

ดร.พิชิต อัคราทัตย์ : ผมขอเดิมอะไรนิดหนึ่ง สิทธิพาดพิง ที่อาจารย์พินิจพูดถึงตอนที่ไปอยู่ประปานครหลวง อยากทราบเรียนท่านผู้หลักผู้ใหญ่กับน้องๆ นักศึกษาทราบเรื่องน้ำประปาดื่มได้ที่เขาโฆษณาตอนนั้น เริ่มต้นจากท่านอธิการบดีเป็นคนเริ่มต้น สมัยนั้น อย่างที่อาจารย์พินิจพูดถึงว่าประปาสมัยนั้นขาดทุน มันแย่มากเลย ผมเลยมีโอกาสไปช่วยท่านอยู่พักหนึ่งสมัยท่านเป็นผู้ว่าฯ ตอนนั้นก็จะมีความข้องเกี่ยวกับการประปาทำหนังสือขึ้นมาบอกว่า การประปานครหลวงเนี่ยขาดทุนมาเยอะแล้วเพราะฉะนั้นจะขออนุญาตทำน้ำดื่มได้ขายดีกว่าเพราะว่าเวลาขายน้ำประปาลิตรหนึ่งเนี่ย 1 ลูก บาทครึ่งเมตรมัน 2 บาท 3 บาท แต่ถ้าขายเป็นน้ำดื่มได้เนี่ย ลิตรหนึ่ง 10 กว่าบาทมันต่างกันเยอะ ก็เลยขออนุญาตอย่างนั้น ดร.อาทิตย์ท่านก็ถาม staff เหมือนกันว่าอย่างนี้ควรทำหรือไม่ทำ ผมก็ทราบเรียนท่านว่า การประปานครหลวงมีหน้าที่ต้องทำน้ำสะอาดให้เขาใช้ให้เขาดื่มเสร็จแล้วทำไมไม่คิดค้นไปขึ้นราคาเขาอีก มันก็ไม่ดีมั้ง ตอนนั้นท่านก็เลยมีเคมเปญ บอกว่าถ้าน้ำประปาก็ควรจะดื่มได้ จำได้ว่ามีจัดเคมเปญอยู่พักหนึ่งในสมัยนั้น แล้วก็บอกว่าน้ำที่ดื่มได้นะ บริเวนนี้นี้ดื่มได้นะ การ ประปาก็ได้ทำหน้าที่สมกับที่ได้รับมอบหมายมาจากประชาชน

ผู้ดำเนินรายการ : พอดีจริงๆ แล้วเรื่องคำขวัญ เรื่องสี่ประจำมหาวิทยาลัยว่าเป็นสี่ฟ้า สิบานเย็นได้อย่างไร เดี่ยวขอถามท่านวิทยากรด้วยเหมือนกัน เรื่องของคำขวัญก็ต้องขอขอบพระคุณท่านตอบมากก่อนแล้วจริงๆ แล้วเรื่องของดนตรี เพลงประจำมหาวิทยาลัยเราก็มีหลักฐาน มีโน้ต มีเรื่องของการที่ได้เชิญคุณเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์มาแต่งเพลงให้ สัญลักษณ์ประจำมหาวิทยาลัยก็มีบันทึกไว้ในคำขอขงก่อตั้ง แต่ว่าสี่ประจำมหาวิทยาลัยเนี่ยก็ยังคงเป็นที่สงสัย มีคำถามว่าทำไมเป็นสี่ฟ้า บานเย็น อันนี้ฝากคำถามไว้ให้ท่านวิทยากรนะคะ ที่นี้ก่อนจะไปมีประเด็นบางประเด็น เรื่องของหลายๆ ท่านพูดถึงความประทับใจในเรื่องของการก่อตั้ง ผู้ก่อตั้ง คุณพินิจบอกว่า ยังมีอีกกลุ่มคนอีกหลายท่านเหมือนกันซึ่งสมควรที่จะเอ่ยนามในเวทีเสวนานี้ แล้วก็คำถามต่อไปก็คือเรากำลังมีแผนที่จะทำ หอเกียรติยศของผู้ก่อตั้งนั่นก็คือคุณพ่อประสิทธิ์ อุไรรัตน์

อาจจะได้ขออนุญาตตามในเรื่องความประทับใจต่อท่าน ที่ทุกท่านได้มีโอกาสทำงานกับท่าน และก็จะจบท้ายด้วยเรื่องของอยากเห็นมหาวิทยาลัยเป็นอย่างไรในอนาคต ตอนนั้นเรารอบ 24 ปี แล้วถ้าเรานับวันที่ได้รับใบอนุญาตก่อตั้งวิทยาลัยรังสิต 25 มกราคม 2528 ผ่านมาแล้ว จากนั้นไปเราอย่างเข้าสู่วัยเบญจเพส ก็อยากจะถามท่านด้วยว่าท่านมองเห็นหรือคาดหวังหรือว่าปรารถนาจะเห็นมหาวิทยาลัยรังสิตเป็นอย่างไร ตอบท้ายด้วยคำถามสุดท้ายสี่มหาวิทยาลัยมาได้ยังไงถ้าท่านจะกรุณามีข้อมูลตอบ เรียบเชิญคุณพินิจก่อนละ เรื่องของบุคคลที่รวมมีความสำคัญ ในเรื่องของการก่อตั้ง ที่คุณพินิจคิดว่าน่าจะเอ่ยถึง

คุณพินิจ วุฒิพันธุ์ : อย่างที่เคยกราบเรียนไว้แล้วว่าผู้ช่วยก่อตั้งมหาวิทยาลัยในวงในๆ ก็มีทั้งผู้ก่อตั้งจริงๆ ผู้ร่วมก่อตั้งทั้งในๆ ก็อย่างท่านอาจารย์สืบแสง และก็ยังมีส่วนช่วยเหลือในการก่อตั้งมหาวิทยาลัยอีก เป็นบุคคลในกลุ่มที่เป็นนักการศึกษาและวิชาการ เป็นคนในกลุ่มของธนาคารและสถาบันการเงิน กลุ่มสถาปนิก กลุ่มวิศวกร ผู้รับเหมาก่อสร้าง และก็มีหน่วยราชการต่างๆ หลายท่านก็ได้มีส่วนร่วมในการช่วยก่อตั้งมหาวิทยาลัย ผมเคยเขียนเอาไว้ เคยรวบรวมเอาไว้ที่หนึ่งแต่ไม่ครบถ้วนเท่าที่ควร และก็เท่าที่ฉันผมว่าตกไปอย่างน้อยสองสามท่าน อยากจะเรียงรายนามแต่ละท่าน ถือว่าท่านได้ให้เกียรติแก่มหาวิทยาลัย มาช่วยมหาวิทยาลัย ผมเรียงไว้ตามลำดับตัวอักษร

1. ท่านองคมนตรีท่านกำธน สินธวานนท์ ท่านมาร่วมงานตั้งแต่แรกเริ่มโครงการ สมัยนั้นท่านเป็นผู้ว่าการการไฟฟ้าฝ่ายผลิตด้วย
2. คุณกฤษ เทพปฏิพัทธ์ ตอนนั้นท่านเป็น ผอ.โรงพยาบาลพญาไท 1
3. ดร.กัญจนา สินธวานนท์ เป็นนักวิชาการและเป็นคณบดีคณะศิลปศาสตร์คนแรก
4. ดร.จำลอง ทองดี ท่านเป็นนักวิชาการ
5. อาจารย์จันทน์ วิสุทธิ์สุนทร หลังจากที่ท่านมาช่วยตั้งแต่ต้นแล้ว ท่านก็ยังมาสอนที่คณะเภสัชฯ ให้ในภายหลัง
6. คุณเยี่ยม ชวศิริกุลชล เป็นผู้ประสานงานระหว่างมหาวิทยาลัยกับบริษัทเจ้าของที่ดิน
7. ศาสตราจารย์กิตติคุณอาจารย์ฉวี บุณนาค ท่านช่วยก่อตั้งคณะเภสัชศาสตร์
8. ศาสตราจารย์ ดร.ชัย มุกตพันธุ์ เป็นนักวิชาการ ท่านเป็นอาจารย์
9. พันเอกชัยชาญ โมกขสมิต เป็นทหารและนักวิชาการด้านวิศวกรรม
10. ดร.เชาวเลิศ เลิศโอฬาร นักวิชาการ
11. คุณชัยพร สกุลพานิช ท่านเป็นสถาปนิก เป็นคนที่เขียนแบบลายเส้นในโบรชัวร์เล่มแรกของเรา
12. คุณหญิงดวงใจ สิงห์เสนี ท่านเป็นอาจารย์อาวุโสของคณะพยาบาลฯ มาช่วยก่อตั้งคณะพยาบาลฯ
13. คุณดารดา ศรีแสงนาม ท่านนี้เป็นกำลังสำคัญคือเป็นเลขาฯ ส่วนตัวของคุณพ่อประสิทธิ์ อุไรรัตน์
14. คุณเตี้ยเข้า ท่านนี้เป็นคนช่วยเหลือเกี่ยวกับการจัดหาทุนและที่ดิน
15. คุณต่อศักดิ์ นทีคามิน ผู้รับเหมาก่อสร้าง
16. อาจารย์ทวีชัย ทศนสุวรรณ ท่านนี้เป็นคนที่คุณพ่อเรียกมาใช้เหมือนลูกเหมือนหลานในช่วงต้นๆ เริ่มทำโครงการ
17. อาจารย์ธงชัย สันติวงศ์ ท่านเป็นนักวิชาการ
18. ดร.ธำรงค์ดี หมั่นจักร ท่านนี้ผมไม่ทราบกลับจากฟิลิปปินส์หรือยัง เพราะท่านไปเป็นประธานแบงค์พัฒนาเอเชีย
19. คุณธาดรี บุญดีเจริญ ท่านเป็นผู้บริหารของบริษัทยูนิเวนส์ฯ เจ้าของที่ดิน
20. ศาสตราจารย์ ดร.นิพนธ์ ศศิธร ท่านเป็นนักวิชาการมาช่วยตอนเขียนโครงการตอนต้นๆ
21. ดร.นภาพระไพ สุจริตกุล ท่านก็มาช่วยตอนที่เขียนโครงการตอนต้นๆ และก็เป็นผู้ติดต่อและประสานงานในการทำโครงการภาษาอังกฤษ

22. คุณนิรมล พุ่มรุกษา เป็นเลขาฯ ส่วนตัวของท่าน ดร.อาทิตย์กับคุณพอประสิทธิ์ อุไรรัตน์
23. อาจารย์นวลจันทร์ บุญนาค นักวิชาการคณะพยาบาลฯ
24. ดร.บุญธรรม สมบูรณ์สงค์ ท่านมาช่วยตั้งแต่นั้น และก็มาเป็นคณบดีคณะบริหารธุรกิจคนแรกของเรา
25. อาจารย์บรรจบ พลาวงศ์ ท่านก็มาช่วยก่อตั้งคณะศิลปกรรมศาสตร์และเป็นคณบดีคณะศิลปกรรมท่านแรก
26. อาจารย์บุญแก้ว ควรหาเวช มาช่วยทางด้านการผลิตสื่อการเรียนการสอนคือหลักสูตรเทคโนโลยีและการศึกษา
27. ศาสตราจารย์ ดร.ปกรณ อุดลพันธ์ ท่านเป็นนักวิชาการ และมาเป็นคณบดีคณะวิศวกรรมศาสตร์
28. ศาสตราจารย์ ดร.ประดิษฐ์ เชยจิตร ท่านเป็นนักวิชาการ
29. นางปราณี ศิริสมบัติ ท่านเป็น ผอ.พยาบาลอยู่ที่พญาไท
30. ผู้ช่วยศาสตราจารย์ประโยชน์ บุญสินสุข ท่านก็มาช่วยและก็เป็นคณบดีคนแรกของคณะกายภาพบำบัด
31. หม่อมราชวงศ์พัฒนไชย ไชยยันต์ ท่านนี้เกี่ยวกับทางกาชาด ทางพยาบาล
32. ศาสตราจารย์ ดร.พนัส สิมะเสถียร ท่านเป็นอาจารย์และนักวิชาการ
33. พลเอกพร ธนะภูมิ ท่านเป็นกรรมการสภามหาวิทยาลัยรังสิต
34. คุณพินิจ วุฒิพันธุ์ เป็นผู้อำนวยการสำนักงานอธิการ ที่มีส่วนส่วนตัวของท่าน ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์
35. ดร.พิชิต อัคราทิตย์ ก็อยู่ในคณะทำงานในสำนักงานของ ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ด้วยและช่วยงานที่การประปาด้วย
36. ศาสตราจารย์ ดร.พรชัย มาตังคสมบัติ ท่านเป็นกำลังสำคัญในการก่อตั้งสาขาวิชาสายวิทยาศาสตร์สุขภาพ ตั้งแต่แรกเริ่ม
37. ท่านพิชัย วาสนาส่ง เป็นผู้ประกาศข่าวและนักวิชาการ มีความรู้ความสามารถสูง
38. คุณमारยาท นันทแพทย์ เดิมท่านอยู่ทบวงฯ ออกมาช่วยเราในการทำหลักสูตร
39. อาจารย์ยอดยิ่ง คงทอง เป็นนักวิชาการ
40. นายยงค์ วนาไสว มาช่วยวางรากฐานแผนกทะเบียนของมหาวิทยาลัยคนแรก
41. คุณโยธิน บุญดีเจริญ เป็นผู้บริหารของบริษัทยูนิเวลท์ฯ เจ้าของที่ดิน
42. ศาสตราจารย์เรืองศักดิ์ กันตะบุตร เป็นคณบดีคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์คนแรก
43. รองศาสตราจารย์ล่อ หุตางกูร เป็นผู้ก่อตั้งคณะพยาบาลศาสตร์และเป็นคณบดีคณะพยาบาลศาสตร์คนแรก
44. ผู้ช่วยศาสตราจารย์เลอสรวง ชวนิชย์ ท่านนี้ผมไปกวานท่านเยอะ เพราะท่านอาจารย์เลอสรวงท่านจะช่วยในการสร้างห้องปฏิบัติการของคณะวิทยาศาสตร์ แล้วท่านก็มาเป็นคณบดีคณะเทคนิคการแพทย์
45. ศาสตราจารย์ ดร.วิบูล วีรานุวัฒน์ ท่านนี้เป็นญาติกับทางคุณแม่ (คุณหญิงพัฒนา อุไรรัตน์)
46. ศาสตราจารย์ ดร.วิจิตร ศรีสะอ้าน ท่านเป็นนักบริหารและนักวิชาการ
47. รองศาสตราจารย์ ดร.วินัย รังสินนท์ ตอนนั้นท่านอยู่ที่ ม.สุโขทัย ก็มาช่วยเป็นรองอธิการคนแรก
48. ดร.วิศาล ชนระรัตน์ ท่านเป็นนักวิชาการ
49. นางสาววิภา แจ่มโสภณ เป็นนักวิชาการ
50. ดร.วิไล จันทระประภา เป็นนักวิชาการ
51. ดร.วราพรรณ น้อยสุวรรณ ท่านเป็นนักวิชาการ
52. อาจารย์วราวุธ เครือสิน ท่านมาช่วยดูทางด้านวิชาคอมพิวเตอร์

53. ดร.วัลลภ ชูสัตยานนท์ ท่านนี้ก็มาช่วยทางด้านเล็บของห้องปฏิบัติการสายวิทยาศาสตร์ทั้งหมด และวิทยาศาสตร์พื้นฐาน
54. ดร.วรรณวิไล จันทราภา นักวิชาการ
55. คุณวนิช เกิดบ้านคราม ช่วยในด้านการก่อสร้าง
56. คุณวสันต์ วชิรไชยการ ผู้รับเหมาก่อสร้าง
57. ศาสตราจารย์ ดร. ลิปพนนท์ เกตุทัต ท่านเป็นนักวิชาการด้วย นักบริหารด้วย และเป็นนักการศึกษาด้วย
58. คุณสุนทร อรุณานนท์ชัย ท่านเป็นผู้บริหารสถาบันการเงิน
59. ดร.สมบูรณ์ อินทรประสาท ท่านเป็นนักวิชาการ
60. คุณสุทธิพงศ์ โอฬารสุทธกุล ท่านเป็นสถาปนิก
61. คุณสุวิษ ชูสวัสดิ์ ท่านเป็นสถาปนิก
62. รองศาสตราจารย์ ดร.สมพันธ์ ทิพย์ธีระนันท์ ท่านเป็นนักวิชาการ
63. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุลักษณ์ มีชูทรัพย์ ท่านเป็นนักวิชาการ
64. ศาสตราจารย์สังเวียน อินทรวิชัย ท่านก็มาช่วยช่วงที่กำลังเริ่มต้นก่อตั้งมหาวิทยาลัย
65. ดร.เสาวณีย์ สิทธิวัฒน์ ท่านเป็นนักวิชาการ
66. ดร.สืบแสง พรหมบุญ ท่านเป็นนักการเมือง นักบริหารและนักวิชาการ
67. ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุธีรา आयวัฒน์ ท่านเป็นนักวิชาการ
68. นายสมศักดิ์ ชัยรัตน์ลีตระกูล จากพวกเราไปแล้ว อยู่แผนกทั่วไปประจำสำนักงาน ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์
69. อาจารย์สลิ บันยารชุน ท่านก็มาเป็นคณบดีคณะเภสัชฯ ในช่วงหนึ่ง
70. อาจารย์สุทัศน์ ออกเวหา เป็นศิษยานุศิษย์อยู่ที่สมุทรสงครามเมื่อปี พ.ศ. 2526 คุณพ่อประสิทธิ์ ตามมาหาช่วยงานตอนต้นๆ แล้วก็มาเป็นผู้อำนวยการฝ่ายกิจการนักศึกษาคนแรกของมหาวิทยาลัยรังสิต
71. อาจารย์สมใจ หาญสมบัติทรัพย์ นักวิชาการ
72. คุณสามารถ แก้วมีชัย ตอนนั้นคุณสามารถ แก้วมีชัย ก็อยู่ในสำนักงานของท่าน ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์เหมือนกัน ตอนนั้นท่านเป็นรองประธานสภาฯ ผู้แทนราษฎรอยู่
73. คุณธนภัทร เอกกุล ขณะนี้ท่านมาดำรงตำแหน่งผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายการตลาด
74. ศาสตราจารย์ ดร. อาณัติ อาภาภิรม ท่านเป็นนักวิชาการและนักบริหาร
75. ดร.อาซัว เตาลานนท์ ท่านเป็นนักบริหารและนักวิชาการ
76. ศาสตราจารย์ ดร.เอกวิทย์ ณ ถลาง ท่านเป็นนักการศึกษาด้วย นักวิชาการด้วย
77. ดร.อรุณ ชมไพศาล เป็นนักวิชาการ
78. คุณอดุลย์ศักดิ์ ตีระจินดา ท่านช่วยเราเยอะ ตอนนั้นเราไปใช้สำนักงานตึกอำนวยการที่พญาไท 1 ตอนนั้นท่านเป็นผู้บริหารโรงพยาบาลพญาไท
79. คุณอาพันธ์ หาญพาณิชย์พันธ์ ตอนนั้นท่านเป็นผู้ช่วยอธิการบดีฝ่ายพัฒนาสังคม
80. อาจารย์อุทัย ทุดิยะโพธิ์ ท่านมาช่วยวางรากฐานการสร้างห้องสมุด ท่านให้รับคนเข้ามาเตรียมงานห้องสมุด ก่อนลงหน้าเป็นปี ท่านอาจารย์อุทัยท่านมีส่วนช่วยออกแบบตึกหอสมุดแห่งนี้ เพื่อให้ได้ห้องสมุดที่สมบูรณ์แบบ ตามมาตรฐาน

81. ท่านปลัดอาหาร ชนเห็นชอบ ท่านเป็นปลัดทบวงมหาวิทยาลัย ท่านก็ให้ความเมตตาเพราะรู้จักกับคุณพ่อประสิทธิ์ เวลาคุณพ่อจะใช้ให้ไปที่ทบวงฯ เราไม่รู้จะไปไหน เราก็ไปหาท่านปลัดฯ นั่นแหละ ท่านปลัดฯ อาหารท่านจะช่วยเหลือ ในหลายๆ อย่าง

ต้องกราบขอภัยอีกหลายๆ ท่านที่กระผมไม่สามารถจดจำได้ทั้งหมดและมีได้เอ่ยถึงนามของท่านไว้ ณ ที่นี้ ในนามของมหาวิทยาลัยรังสิตก็ต้องกราบขอบคุณทุกๆ ท่านไว้ในที่นี้ที่ได้กรุณาช่วยเหลือและมีส่วนร่วมในการก่อตั้งมหาวิทยาลัย ถ้าไม่มีพวกท่านทั้งหลายนี้มหาวิทยาลัยรังสิตคงไม่สามารถก่อกำเนิดได้ และก็รุ่งเรืองได้เหมือนดังทุกวันนี้

ผู้ดำเนินรายการ : คุณพินิจได้เอ่ยไว้ว่าลืมชื่อไปสองสามท่าน และก็อ้างถึงว่าได้เขียนบทความนี้ พวกเราสามารถที่จะอ่านได้ เป็นบทความหนึ่งอยู่ในหนังสือที่ระลึกพระราชทานเพลิงศพคุณพ่อประสิทธิ์ อุไรรัตน์ ในนั้นก็จะมีเรื่องของประวัติการก่อตั้ง หรือว่าประวัติผลงานท่านอยู่ในนั้นด้วยหลายบทความ ดิฉันขออนุญาตเอ่ยถึงเรื่องที่คุณพินิจไม่เข้าใจว่าทำไมห้องสมุด จะต้องจ้างคนมาตั้งแต่นั้น วันนี้คุณพินิจซึ่งลาออกไปก่อน คุณสมศักดิ์ ชัยรัตน์ลีตระกูล ซึ่งไปสวรรคก่อน ตอนนั้นดิฉันก็เป็นบุคลากร ที่อายุน่าแก่ที่สุด ดิฉันเริ่มงานกับมหาวิทยาลัย 13 กันยายน 2528 ไปทำงานครั้งแรกก็ทำในส่วนออฟฟิศชั่วคราวของ โรงพยาบาลพุทธ 1 หลังจากนั้นก็มีมีการรับบุคลากรเพิ่มจำนวนบรรณารักษ์ เจ้าหน้าที่ รับสมัครอาจารย์ เจ้าหน้าที่ตามมาเรื่อยๆ จนปัจจุบันเกือบ 2,000 คนอย่างที่ท่านอาจารย์สืบแสงได้เอ่ยตอนต้นนะค่ะ คำถามสุดท้ายและเป็นคำที่เราใส่ไว้ในชื่อของการเสวนาครั้งนี้คือแลหน้า ดิฉันอยากฟังท่านวิทยากรทั้ง 3 ท่านพูดถึงมหาวิทยาลัยรังสิตนะค่ะที่กำลังจะเข้าปีที่ 25 แล้วก็นาคัดต่อๆ ไป ดิฉันคิดว่ามหาวิทยาลัยรังสิตคงจะอยู่คู่ประเทศไทยไปอีกนานแสนนานด้วยความมั่นคง ยึดมั่นในเจตนารมณ์อย่างแรงกล้า ท่านมองเห็นหรืออยากให้เห็นมหาวิทยาลัย หรืออยากจะทำให้พวกเราซึ่งเป็นผู้ที่ทำงาน และวันนี้ก็มาร่วมกันเสวนาในครั้งนี้กันอย่างไรบ้าง

ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สืบแสง พรหมบุญ : ก็ไม่ได้ให้ถามแต่เคยถามแล้วว่าสืมา ยังไง จะเอาไหมสืม เข้าใจว่านอกจากความชอบสีฟ้ากับสีบ้านเย็นโดยส่วนตัวแล้ว ผมเชื่อว่ามาจากคุณพ่อประสิทธิ์ เพราะท่านเป็นศิษย์เก่าสวนกุหลาบ สีเขียวเป็นสีที่ได้ไปทางสวนกุหลาบ สีบ้านเย็น สีฟ้าด้วยผมเข้าใจว่าเป็นอย่างนั้น ประเด็นต่อมาก็คือแลหน้าเนี่ยผมมองว่ารังสิตก็เปรียบเหมือนกับคนเข้าเบญจเพศแล้ว เราก็ง่วงมา 25 ปีแล้วไม่ใช่เดิน เราร่วงแล้วกระโดดคำถ้อ จนกระทั่งว่าตั้งแต่เรากิดมาใหม่ๆ เนี่ยหลายมหาวิทยาลัยเขาตกใจที่รังสิตกล้าและกล้าบ้าบิ่น เรากล้าและบ้าบิ่นคือกล้าทำในสิ่งที่เขาไม่อยากจะทำ แต่ว่าในช่วงแรกๆ 10 ปีแรก 5 ปีแรกมีแต่คนมาดูงานเรา เราวิ่งไม่หวาดไม่ไหว เดียวนี้ก็มีคนพยายามมาดูงานอยู่ แต่เราพยายามดูแลตัวเองอยู่ แล้วเราร่วงมาไกลพอสมควร ผมมองว่าจากนี้ไปเมื่อเราเบญจเพศแล้วเราจะต้องยึดหลัก 2-3 อย่างโดยแลหลังไปด้วย มองไปข้างหน้าด้วยว่า เราจะต้องทำอย่างไรก็ได้ให้รังสิตมีความแข็งแกร่งในทุกด้าน คือจะทำอะไรต้องนึกถึงว่าเราจะต้องอยู่คู่กับประเทศไทยและกับโลกนี้ไปนาน ทำอะไรที่จะทำให้เราเข้มแข็ง และแข็งแกร่งได้ตั้งแต่จิตวิญญาณของความเป็นมหาวิทยาลัยรังสิตนี้จะต้องมีความมุ่งมั่นเพื่อคุณภาพการศึกษาของเยาวชนไทย สองเราต้องเป็นตัวของตัวเองไม่ต้องไปตามใคร ใครจะตามเราไม่ว่า เราจะต้องไม่ตามใครแต่เราอย่าหลงตัวเอง ก็ฝากไว้ในฐานะว่าเป็นคนหนึ่งที่เราคิดรวมทำแล้วเรา ก็อย่าหลงตัวเองแล้วก็ต้องคิดถึงส่วนรวมให้มากๆ อะไรที่เราทำได้อยู่แล้วเราก็ต้องรักษาเอาไว้แล้วก็ทำให้มันดีขึ้นไป อะไรที่มันไม่ดีผมยกตัวอย่าง อย่างเรื่องยุคแรกๆ เราเน้นเรื่องความสะดวกสบายมาก เดียวนี้ก็ไม่ค่อยสะดวกเท่าไร ทำอย่างไร แล้วก็ยุคแรกๆ นี้นักศึกษาแต่งตัวเรียบร้อย ดูหนังสือเล่มนี้ก็ได้หนังสือตอนเป็นมหาวิทยาลัย เดียวนี้นักศึกษามากขึ้นเราก็เห็นว่าก็เกินธรรมดาว่านักศึกษาเดี๋ยวนี้เขาแต่งเรียบร้อยแล้วก็ถือว่าเซย ก็ฝากนักศึกษาบอกเพื่อนๆ มันเป็นเรื่องหรือเปล่าถ้าแต่งเรียบร้อยแล้วมันเซยเนี่ย แต่อันนั้นยังไม่สำคัญเท่าที่บอกว่าต้องทำประโยชน์ให้กับส่วนรวมแล้วก็พยายาม ที่จะทำให้รู้ว่าเป็นรังสิตนั่นก็คือได้แต่ให้ ให้กับประเทศชาติ ให้กับสังคม ตามคำขวัญของเราเราจะสร้างแต่สิ่งที่ดีๆ ให้แก่สังคม ผมก็ฝากไว้แต่เพียงว่าการก้าวไปข้างหน้ายังมีขวากหนามอีกเยอะ ผมยกตัวอย่างสั้นๆ ปี 2015 บทบาทอาเซียนมีผลโดยสมบูรณ์การแข่งขันทางการศึกษาจะเป็นไปโดยเสรี นั่นหมายความว่านักศึกษาไม่เตรียมตัวจะถูกแย่งงานจากนักศึกษาจากกลุ่มอาเซียนด้วยกันเพราะ

เขาวิศวกรสามารถจะมาทำงานในประเทศไทยได้โดยไม่ต้องมี license อะไรทั้งสิ้น เพราะฉะนั้นถ้าเป็นอย่างนี้อาจารย์ก็ดี ผู้บริหารก็ต้องคำนึงว่ารังสิตจากนี้ไปจนถึง 2015 จะต้องเตรียมตัวรับกับอันนี้ด้วย สองการแข่งขันในมหาวิทยาลัยไทยและมหาวิทยาลัยต่างประเทศจะสูงเพราะว่าต่างประเทศเขาเปิดแล้ว FTA เขาเซ็นไว้กับหลายประเทศแล้ว กับออสเตรเลีย กับอินเดีย กำลังจะลงนาม ญี่ปุ่น อเมริกา อะไรต่ออะไร เพราะฉะนั้นด้านการศึกษาเราต้องยืนอยู่ด้วยลำแข้งของตัวเองให้มากที่สุด ก็ฝากไว้แค่นี้ว่าสิ่งไหนที่จะทำได้คือความร่วมมือร่วมใจของทุกฝ่าย

ดร.พิชิต อัคราทิตย์ : ผมรู้สึกเป็นเกียรติและดีใจอย่างยิ่งที่ส่วนหนึ่งที่หายไปวันนี้ก็ได้เติมเต็ม หลายๆ เรื่องที่ไม่เคยรู้ ผมมารู้วันนี้ มีเรื่องประหลาด ๆ เยอะ ในแง่ดีนะ ทุกวันที่ได้ยินตัวชื่อมหาวิทยาลัยรังสิต สื่อโดยทั่วไปนั้นก็ถึงเรื่องเก่าๆ ที่จริงบุคลากรที่นั่น นื่องๆ ที่น่าจะระภาคภูมิใจเป็นอย่างยิ่ง ตอนที่เกิดมานี้เกิดมาจริงๆ ผมก็ผ่านช่วงชีวิตนั้นมา และ ก็เกิดมาด้วยจิตวิญญาณที่มีความมุ่งมั่นปรารถนาที่ดีต่อสังคมและส่วนรวม การมองไปข้างหน้าผมก็ยังคงคิดว่ามหาวิทยาลัย รังสิตควรที่จะมองในเรื่องความต้องการทางสังคมเป็นหลัก คือสิ่งที่มันเกิดขึ้นในความต้องการ ณ ขณะนี้กับสิ่งที่มอง ไปข้างหน้าความต้องการในอนาคตเนี่ย ส่วนที่เป็นความต้องการในอนาคตมันยากกว่าแล้วก็ผมคิดว่าบุคลากรที่นั่น มีความรู้ ความสามารถสูงยังมองไปข้างหน้าได้เยอะ รู้ว่าสังคมยังต้องการอะไร บุคลากรที่สำคัญเราก็ต้องผลิตตามไปอย่างนั้น ในธุรกิจการเงินที่ผมอยู่เนี่ย สิ่งที่สำคัญที่สุดคือการต่อสู้ทางเรื่องคุณภาพของบุคลากร ในเรื่องของประเพณีผมก็ว่าไม่ต่างกัน เท่าไรคือคุณภาพของประชากรโดยเฉพาะอย่างยิ่งเรื่องสติปัญญา เรื่องความรู้ที่มีอยู่ ในประสบการณ์ที่ผ่านมาไม่ว่าการเรียน ที่นั่นหรือต่างประเทศ ผมคิดว่าคนไทยหลายคนไม่ได้เก่งด้อยไปกว่าคนต่างชาติเลย ในหลายๆ เรื่องอาจเก่งกว่าแต่ที่สำคัญที่สุด ก็คือว่า จำนวนคนเก่งในเมืองไทยมันน้อย มันสู้กันไม่ไหว ถ้าจะมีโอกาสทำให้คนเก่งๆ มันเยอะขึ้น เราก็สามารถที่จะพาไป ในทิศทางที่มีประโยชน์มากๆ กับความสามารถในการแข่งขันของประเทศ จะเป็นประโยชน์อย่างมาก ภารกิจจริงๆ ของตัว มหาวิทยาลัย โดยทั่วๆ ไปคือเรื่องการผลิตบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถ กับอีกสิ่งหนึ่งคือผลิตองค์ความรู้ใหม่ๆ ที่จะใช้ในการพัฒนาสังคมต่อไปข้างหน้า สองเรื่องนี้นะผมคิดว่ามหาวิทยาลัยในเมืองไทยส่วนใหญ่ทำได้แค่เรื่องการผลิต บุคลากรเป็นหลัก คือหลายๆ คนก็บอกว่าทำหน้าที่เป็นโรงงานขายส่งคือไปรับเอาองค์ความรู้ต่างประเทศมา แล้วก็มาหีบห่อ ใหม่แล้วก็ส่งให้นักศึกษา โดยทั่วไปเรายังไม่ถึงขั้นเป็นโรงงานผลิตเอง แต่ผมคิดว่าที่ในช่วงแรกๆ ที่มองว่าเราอยากเป็น แสตนพอร์ดมันไปไกลกว่านั้นเยอะ มันเป็นอุดมการณ์ที่ท้าวผู้หลักผู้ใหญ่ที่นั่น บุคลากรในปัจจุบันก็ยังมุ่งหวังอยู่ผมก็ยังอยาก จะให้ยึดอุดมการณ์อย่างนี้ไว้ มองไปข้างหน้าแล้วก็ทำให้มหาวิทยาลัยรังสิตเป็นรูปแบบมหาวิทยาลัยตัวอย่างของเมืองไทย เป็นองค์กรที่สามารถสร้างงานวิจัย สร้างความรู้ใหม่ๆ ให้กับสังคมไทย และก็เป็นที่แกนกำลังสำคัญที่ทำให้เมืองไทยเนี่ยก้าวไป ข้างหน้าได้ไกลๆ ผมเองอยู่ในอุตสาหกรรมทางการเงินมานานพอสมควรถ้าเกิดว่าในอนาคต มีโอกาสที่จะรับใช้ อะไรได้ก็ยินดีอย่างยิ่ง กับมหาวิทยาลัยรังสิตซึ่งถือว่าเป็นส่วนหนึ่งในชีวิตผมเลย

คุณพินิจ วุฒิพันธุ์ : ผมว่าในศตวรรษหน้าของมหาวิทยาลัยรังสิต ก็ให้ดูเกี่ยวกับว่ามหาวิทยาลัยเรามีพันธกิจอะไรอยู่ ที่ผมลองคิดๆ และ list ดูผมว่าพันธกิจของสถาบันการศึกษาทั่วไปไม่เฉพาะของมหาวิทยาลัยรังสิตก็น่าจะมีอยู่ 2 ด้าน

- ด้านที่ 1 คือเรื่องการพัฒนาคนมนุษย์เป็นพันธกิจอย่างหนึ่ง
- ด้านที่ 2 คือพัฒนามนุษย์เพื่อไปสู่จุดมุ่งหมายอันเป็นประโยชน์ต่อสังคม

ด้านที่ 1 พันธกิจการพัฒนามนุษย์ที่เป็นพันธกิจของมหาวิทยาลัย ควรมี 5 ประการ

- ประการที่ 1 การพัฒนาความรู้และวิทยาการต่างๆ
- ประการที่ 2 การพัฒนาความประพฤติ ก็คือการกระทำและการปฏิบัติตน
- ประการที่ 3 พัฒนาทัศนคติ ความคิด ให้มีแนวทางที่ถูกต้อง
- ประการที่ 4 พัฒนาค่านิยม หรือสิ่งที่สังคมยึดถือเป็นเครื่องช่วยตัดสินใจ และกำหนดการกระทำตน
- ประการที่ 5 การพัฒนาคุณธรรม หรือคุณความดี หรือถ้าจะเรียกง่ายๆ ว่าพัฒนาศีลธรรม

ด้านที่ 2 พันธกิจที่ว่าพัฒนาเพื่อจุดมุ่งหมายอะไร เพื่ออะไร ที่ผมคิดๆ ไว้มี 6 อย่าง คือ

1. พัฒนาเพื่อให้เกิดความสำนึกในความเป็นคนไทยร่วมกัน
2. พัฒนาให้บังเกิดสำนึกในการใช้สิทธิเสรีภาพในกรอบแห่งกฎหมายและศีลธรรม
3. พัฒนาให้บังเกิดความสำนึกในการรักษาความมั่นคงปลอดภัยของประเทศ
4. พัฒนาให้บังเกิดความยึดมั่นและความเข้าใจในหลักธรรมะ
5. พัฒนาให้บังเกิดความสำนึกในการบำรุงรักษามรดกทางศิลปวัฒนธรรมของชาติ
6. พัฒนาให้รู้จักการค้นคว้า การวิจัยในทุกๆ สาขาวิชาการเพื่อเป็นประโยชน์แก่สังคมและต่อโลก

ผมว่าพันธกิจต่างๆ ที่ทบวงฯ ได้กำหนดเอาไว้ก็มีส่วนหนึ่งแต่ในทศวรรษหน้าซึ่งเป็นทศวรรษที่ภัยธรรมชาติต่างๆ กำลังมีมากมาย ไม่ว่าจะเป็นพายุ เป็นอุทกภัย เป็นน้ำกัดเซาะชายฝั่ง เป็นอากาศมลพิษอันนี้ก็ถือเป็นผลจากการสืบเนื่องของการพัฒนาทางเทคโนโลยีที่มีผลทำลายต่อสิ่งแวดล้อม ดังนั้น ผมว่าในทศวรรษหน้าคงไม่มีเฉพาะมหาวิทยาลัยรังสิตที่จะต้องมีการปรับปรุงหลักสูตร ปรับปรุงหลักสูตรว่าควรจะเขียนหลักสูตรอย่างไร จัดการเรียนการสอนอย่างไร วิชาอะไรเพื่อให้บัณฑิตของแต่ละสถาบัน การศึกษานั้นมีความรู้สึกรับผิดชอบต่อสังคมและต่อมนุษย์ส่วนรวมให้มากขึ้นแล้วก็แก้ไขปัญหาของโลก แก้ไขปัญหาวิกฤติต่างๆ ที่กำลังจะเกิดขึ้นให้หมดไป ในฐานะที่สถาบันการศึกษาทุกแห่งมีส่วนขึ้นในการแก้ไขปัญหาต่างๆ ของสังคม ของประเทศและของมนุษยชาติ

ผู้ดำเนินรายการ : ดิฉันขออนุญาตที่จะไม่สรุปก็ถือเป็นประเด็นที่ท่านวิทยากรอยากเห็นในทศวรรษหน้า หรือในทศวรรษที่มหาวิทยาลัยจะ 25 ปีแล้วก็ท่านพูดไปถึงอีก 10 ปีข้างหน้าด้วย ดิฉันคิดว่าท่านผู้ฟังคงได้รับประโยชน์หรือได้รับทราบอย่างน้อยได้มีโอกาสแบ่งปันความภาคภูมิใจว่ามหา วิทยาลัยรังสิตก่อตั้งมาด้วยเหตุผล และก็เจตนารมณ์ตรงที่มีความยึดมั่นในอุดมการณ์เพื่อการพัฒนาคน พัฒนาประเทศเป็นอย่างยิ่ง มีปัญหาอุปสรรคต่างๆ มากมายกว่าจะมาเป็นมหาวิทยาลัยเป็นความภูมิใจของเราเป็นมหาวิทยาลัยที่ได้รับการยืนยันว่ามีมาตรฐาน คุณภาพในการจัดการอุดมศึกษาที่ดีแห่งหนึ่งในประเทศไทย ดิฉันคิดว่าได้เวลาที่เหมาะสมพอสมควรแล้วนะค่ะ ดิฉันขออนุญาตให้ท่านผู้ร่วมเสวนาและผู้ฟังกรุณาปรบมือให้เกียรติท่านวิทยากรนะค่ะ...

ณ จุดเริ่มต้น...หอสมุดวิทยาลัยรังสิต

ดร.มลิวัลย์ ประดิษฐ์ธีระ*

รวิทยาลัยรังสิต เป็นสถาบันอุดมศึกษาภาคเอกชนที่ได้รับอนุญาตจากทบวงมหาวิทยาลัยให้เปิดดำเนินการได้ตั้งแต่วันที่ 25 มกราคม พ.ศ. 2528 โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้เป็นสถาบันอุดมศึกษาที่มีความเป็นเลิศทางวิชาการ และผลิตบัณฑิตให้เป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถสูง เพื่อพัฒนาความรู้ทางด้านเทคโนโลยีโดยสนับสนุนทางด้านการศึกษาค้นคว้าวิจัย เพื่อให้บริการวิชาการแก่สังคม เป็นศูนย์กลางการเผยแพร่แนวความคิดและค่านิยมที่จะส่งเสริมต่อการพัฒนาประเทศ และเพื่อแบ่งเบาภาระของรัฐบาลในการจัดการอุดมศึกษาให้สอดคล้องกับแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ

ด้านงานบริการวิชาการ วิทยาลัยรังสิตตระหนักถึงการพัฒนาของอาจารย์และนักศึกษาในสาขาวิชาต่างๆ ตลอดจนความหลากหลายของสารสนเทศโดยเฉพาะเทคโนโลยีสารสนเทศ ที่ได้ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของสังคมอย่างกว้างขวาง จนได้มีการจัดตั้งสถาบันบริการสารสนเทศขึ้นคือ “ห้องสมุด” เพื่อทำหน้าที่เป็นแหล่งสะสมและให้บริการสารสนเทศทั้งในรูปสื่อสิ่งพิมพ์ สื่อโสตทัศน์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์แก่ผู้ใช้ตามความต้องการ

ความเป็นมา

วิทยาลัยรังสิตเห็นความสำคัญของห้องสมุดว่าคือชุมทรัพย์แห่งปัญญา จึงได้เริ่มวางแผนจัดตั้งห้องสมุดขึ้นพร้อมๆ กับการตั้งวิทยาลัย โดยได้วางโครงการตั้งห้องสมุดขึ้น เมื่อวันที่ 16 กันยายน พ.ศ. 2528 ตึกอำนวยการ ชั้น 6 ของโรงพยาบาล พญาไท 1 ให้เป็นที่ทำการชั่วคราว โดยเริ่มสรรหาบุคลากรและวัสดุครุภัณฑ์เพื่อใช้ในการดำเนินงาน สำหรับบุคลากรที่มาเริ่มปฏิบัติงานเป็นชุดแรก ประกอบด้วย บรรณารักษ์และเจ้าหน้าที่คือนางสาวมลิวัลย์ ประดิษฐ์ธีระ นางสาวมุกดา ชวาลพานิช นางสาวชะอ้อน พันถิ่น นางสาวพรศรี สุขการคา นางสาวพัชรา พุทธเจริญ และนางสาววรากร รักษาสัตย์

สำหรับโครงการจัดการศึกษาในเอกสารวิทยาลัยรังสิต 2528 ระบุว่า วิทยาลัยรังสิตจะจัดการศึกษาหลักสูตรปริญญาตรีระบบการศึกษาวิภาค ประกอบด้วย คณะวิชา 1 คณะ คือ คณะเทคโนโลยีการจัดการ อันประกอบด้วยสาขาวิชาบัญชี บริหารธุรกิจ และบริหารงานอุตสาหกรรม แต่จากประวัติความเป็นมาของคณะพยาบาลศาสตร์ที่มีการบันทึกไว้ว่า “คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต กำเนิดขึ้นโดยดำริของนายประสิทธิ์ อุไรรัตน์ ผู้จัดตั้งมหาวิทยาลัย เพื่อขยายบทบาทของมหาวิทยาลัยในการร่วมมือพัฒนาทรัพยากรพยาบาลและการสาธารณสุขของประเทศ คณะพยาบาลศาสตร์ได้รับอนุมัติจากทบวงมหาวิทยาลัยให้จัดตั้งและเปิดดำเนินการสอนหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ตั้งแต่วันที่ 17 มิถุนายน พ.ศ.2529 เป็นต้นมา” คณะที่เปิดการเรียนการสอนในปีการศึกษา 2529 จึงประกอบด้วยคณะบริหารธุรกิจ และคณะพยาบาลศาสตร์

*ผู้อำนวยการสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต

ทรัพยากรสารสนเทศที่จัดหาในระยะแรกจึงครอบคลุมหลักสูตรที่เปิดการเรียนการสอนของทั้งสองคณะ และเป็นโอกาสอันดีที่ทำให้บรรณารักษ์ได้มีโอกาสทำงานกับท่านคณบดีคนแรกของคณะบริหารธุรกิจ คือ ดร.บุญธรรม สมบูรณ์สงค์ และท่านรองศาสตราจารย์ละอ อุตางกูร คณบดีคนแรกของคณะพยาบาลศาสตร์อย่างใกล้ชิด ทั้งนี้ เพื่อให้การจัดหาทรัพยากรสารสนเทศประเภทต่างๆ เป็นไปตามหลักเกณฑ์และมาตรฐานการศึกษาที่ทบวงมหาวิทยาลัยกำหนดไว้อย่างเคร่งครัด

รายละเอียดเกี่ยวกับห้องสมุดเมื่อเริ่มต้นตามที่ปรากฏในเอกสารวิทยาลัยรังสิต 2528 ที่เสนอต่อทบวงมหาวิทยาลัย เพื่อขออนุญาตก่อตั้งวิทยาลัยฯ ระบุไว้อย่างชัดเจนว่า

วิทยาลัยฯ จัดให้มีห้องสมุดเป็นเอกเทศแบบมาตรฐานมีขนาดพื้นที่ไม่น้อยกว่า 432 ตร.ม. มีความจุโต๊ะ-เก้าอี้ 300 ที่นั่ง ภายในมีการจัดระเบียบการใช้ห้องสมุดสากล ประกอบด้วย

1. ชั้นการจัดเลขหมู่หนังสือ
2. ส่วนที่เป็นหนังสืออ้างอิง
3. บริเวณอ่านหนังสือ
4. บริเวณทางเข้าและทางออก มีบริการรับฝากของ
5. มีสำนักงานสำหรับบรรณารักษ์และเจ้าหน้าที่
6. มีห้องซ่อมหนังสือและบริการเย็บเล่ม
7. จัดบริการถ่ายสำเนาหรือเอกสารภายในห้องสมุด
8. จัดห้องฉายวิดีโอ สไลด์ และห้องประชุมขนาดเล็ก
9. บริเวณอ่านหนังสือพิมพ์ วารสาร และจัดนิทรรศการ

10. จัดให้มีเจ้าหน้าที่ห้องสมุดอย่างเพียงพอ กล่าวคือ บรรณารักษ์ห้องสมุด ผู้ช่วยบรรณารักษ์ เจ้าหน้าที่พิมพ์ดีด และเจ้าหน้าที่ห้องสมุด ซึ่งมีสัดส่วนเพิ่มขึ้นในแต่ละปีการศึกษา"

สำหรับจำนวนหนังสือและตำราเรียน และอุปกรณ์อำนวยความสะดวกในปี พ.ศ.2528 ครอบคลุมวิชาพื้นฐานทั่วไป บัญชี การเงินและการธนาคาร ภาษาอังกฤษ การตลาด การบริหารงานก่อสร้าง การบริหารงานอุตสาหกรรม คอมพิวเตอร์ บริหารธุรกิจ เศรษฐศาสตร์ หนังสืออ้างอิง เช่น เอนไซโคลพีเดีย ราชกิจจานุเบกษา พจนานุกรม เป็นต้น นอกจากนี้ยังมี อุปกรณ์ห้องสมุด ได้แก่ ครุภัณฑ์ห้องสมุด เครื่องพิมพ์ดีด วิดีโอ เครื่องฉายสไลด์ ชุดซ่อมหนังสือและอุปกรณ์เย็บเล่ม และเครื่องปรับอากาศและพัดลม ฯลฯ

ต่อมาเพื่อเตรียมความพร้อมสำหรับการเปิดการเรียนการสอนในเดือนมิถุนายน 2529 วันที่ 10 เมษายน 2529 วิทยาลัยฯ จึงได้ย้ายจากที่ทำการชั่วคราวมายังที่ทำการถาวรคือที่หมู่บ้านเมืองเอก ตำบลหลักหก อำเภอเมือง จังหวัดปทุมธานี รวมทั้งห้องสมุดที่ได้ขนย้ายทรัพยากรสารสนเทศ และวัสดุอุปกรณ์ที่ได้เตรียมการไว้มาเริ่มให้บริการที่ชั้น 3 ห้อง 301 และชั้น 4 ห้อง 401 ของอาคารประสิทธิ์ธรัตน์ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าว วิทยาลัยรังสิตยังมีเพียงอาคาร 2 หลัง คือ อาคารประสิทธิ์ธรัตน์ และอาคารประสิทธิ์พัฒนาเท่านั้น

ถัดมาเพียงหนึ่งปีเมื่อนักศึกษาจำนวนเพิ่มขึ้นจำเป็นต้องจัดหาห้องเรียนเพิ่มเติมให้เพียงพอ สำนักหอสมุดจึงได้ย้ายจากอาคารประสิทธิ์รัตนมาให้บริการที่ชั้น 2 ของอาคารประสิทธิ์พัฒนาซึ่งเป็นอาคารหอพักนักศึกษาในวันที่ 25 มีนาคม 2530 ซึ่งมีพื้นที่สำหรับปฏิบัติงานประมาณ 1,500 ตารางเมตร แบ่งเป็นห้องสำหรับให้บริการรวม 4 ห้อง คือ ห้องอ่านหนังสือตำราภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ ห้องวารสาร ห้องวิดีโอ ห้องทำงานด้านบริหารและด้านเทคนิค คือ งานจัดหาทรัพยากรสารสนเทศ และงานจัดหมวดหมู่และลงรายการ

งบประมาณ

รายละเอียดด้านการเงินงบประมาณที่เกี่ยวข้องกับห้องสมุดที่ปรากฏในเอกสารวิทยาลัยรังสิต พ.ศ.2528 ระบุว่าวิทยาลัยรังสิตมีเงินทุนประเดิมและทรัพย์สินที่ใช้ในการจัดตั้งในส่วนของกองทุนวิจัยและห้องสมุด จำนวน 2,303,000.00 บาท (สองล้านสามแสนสามพันบาทถ้วน) แบ่งเป็นเงินสด จำนวน 400,000.00 บาท (สี่แสนบาทถ้วน) ค่าครุภัณฑ์และหนังสือ จำนวน 1,903,000.00 บาท (หนึ่งล้านเก้าแสนสามพันบาทถ้วน) โดยในระยะเตรียมการเปิดวิทยาลัยเมื่อ เดือนตุลาคม 2528-พฤษภาคม 2529 สำนักหอสมุดได้รับงบประมาณสำหรับจัดซื้อหนังสือ วารสาร และหนังสือพิมพ์สำหรับคณะบริหารธุรกิจและคณะพยาบาลศาสตร์ 2 คณะแรกที่เปิดการเรียนการสอน รวมจำนวนทั้งสิ้น 361,150.61 บาท (สามแสนหกหมื่นหนึ่งพันหนึ่งร้อยห้าสิบบาทหกสิบเอ็ดสตางค์)

การสร้างอาคารหอสมุด

ด้วยตระหนักถึงความสำคัญและความจำเป็นที่ต้องมีสถานที่สำหรับให้บริการวิชาการอย่างเหมาะสม วิทยาลัยจึงได้อนุมัติให้ก่อสร้างอาคารหอสมุดขึ้นเป็นอาคารเอกเทศเพื่อไว้ใช้งานด้านห้องสมุดโดยเฉพาะ มีสถานที่ทำงานอย่างเป็นสัดส่วน มีห้องอ่านหนังสือ ตำรา และวารสารที่กว้างขวางพอที่จะให้บริการแก่ผู้ใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ สามารถจัดบริการสารสนเทศและการนำเทคโนโลยีที่ทันสมัยเข้ามาใช้เพื่อช่วยให้นักศึกษา อาจารย์และบุคลากรสามารถศึกษาและค้นคว้าวิจัยได้อย่างสะดวก รวดเร็ว และถูกต้อง

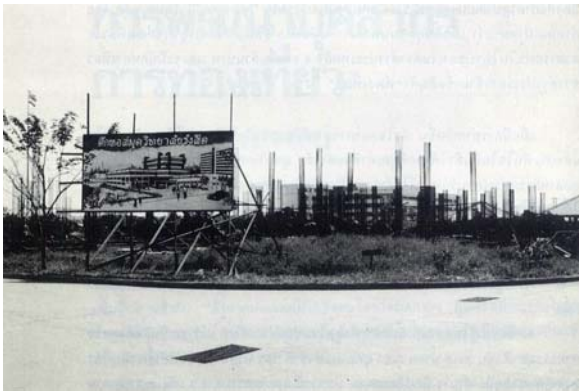
ดร.อุทัย พุติยะโพธิ์ อดีตผู้อำนวยการสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต ได้เล่าถึงเรื่องการสร้างอาคารหอสมุดไว้ในหนังสือ “เจ็ดสิบสองปีแห่งชีวิตที่ลี้ลับด้วยเวลา อาจารย์ ดร.อุทัย พุติยะโพธิ์” ว่า

“...ในต้นเดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2529 ท่านอธิการบดี (ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์) ได้ติดต่อขอให้ไปทำหน้าที่ที่ปรึกษาเพื่อให้คำแนะนำแก่ คุณสุวิชัย ชูสวัสดิ์ สถาปนิกผู้ที่จะออกแบบอาคารหอสมุดของมหาวิทยาลัยรังสิต พร้อมกับแจ้งว่าได้ไปเปิดสำนักงานดำเนินกิจการห้องสมุดเป็นการชั่วคราวที่ชั้น 6 อาคารจอตโร โรงพยาบาลพญาไท 1 และขอให้ช่วยไปดูสถานที่ด้วย

ได้เริ่มทำงานกับสถาปนิกตั้งแต่ต้นเดือนกุมภาพันธ์ 2529 ได้ให้ข้อมูลและแนะนำเรื่องการออกแบบแปลนอาคารหอสมุดว่าแตกต่างๆ กับอาคารทั่วๆ ไป พร้อมทั้งให้เอกสารมาตรฐานห้องสมุดมหาวิทยาลัยที่ทบวงมหาวิทยาลัยจัดทำเมื่อ พ.ศ. 2529 ไปศึกษาทั้งที่แนะนำให้ทราบถึงลักษณะของห้องสมุดที่ดีว่าเป็นอย่างไร โดยให้เอกสารภาษาต่างประเทศที่มีภาพประกอบ และขอให้นำข้อคิดเห็นที่ไปนำเสนอต่อท่านอธิการบดีเพื่อขอความเห็นชอบก่อนเริ่มร่างแปลนจากความคิดเห็นที่ได้นำเสนอฝากสถาปนิกได้แจ้งให้ทราบว่าท่านอธิการบดีเห็นชอบและอนุมัติให้ดำเนินการได้ สถาปนิกได้มาติดต่ออยู่ประมาณ 4-5 ครั้งเพื่อซักถามเพิ่มเติมในส่วนที่ของใจสงสัย แล้วจึงเริ่มลงมือเขียนแปลน

ในระยณะนั้นได้รับการติดต่อจากกระทรวงสาธารณสุขขอให้ไปเป็นที่ปรึกษาาระยะสั้นที่ประเทศพม่า ระหว่างวันที่ 24 กุมภาพันธ์ ถึง 9 เมษายน 2529 ... เมื่อกลับจากประเทศพม่า สถาปนิกได้มาพบอีก 2-3 ครั้ง แต่ในระยะหลังก็จะติดต่อมาทางโทรศัพท์ ต่อจากนั้นก็ไม่ได้ทราบคืบหน้าของการวางแผนตามที่ให้ข้อคิดเห็นไป

เดือนกุมภาพันธ์ 2530 ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ อธิการบดีได้โทรศัพท์ขอให้ไปปฏิบัติหน้าที่อย่างเป็นทางการในตำแหน่งผู้อำนวยการสำนักหอสมุดในเดือนมีนาคม ได้เรียนให้ทราบว่ายังไม่สามารถปฏิบัติในระยะนั้นได้ เนื่องจากยังไม่หายจากการได้รับอุบัติเหตุและได้ขอผลัดไปเป็นเดือนเมษายน จึงนับเป็นการเริ่มต้นปฏิบัติงานให้กับมหาวิทยาลัยรังสิตอย่างแท้จริงตั้งแต่วันที่ 1 เมษายน 2530 เป็นต้นมา

หลังจากที่ได้มีการแก้ไขแบบแปลนกันอีกหลายครั้ง การก่อสร้างอาคารหอสมุดได้เริ่มขึ้นเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2530 เป็นอาคารเสริมเหล็ก 5 ชั้น และชั้นลอย 1 ชั้น มีเนื้อที่ใช้สอยทั้งหมด 9,300 ตารางเมตร แบ่งเป็นเนื้อที่สำหรับใช้สอยของศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา ประมาณ 1,000 ตารางเมตร ห้องสมุดสามารถจุผู้อ่านได้ประมาณ 2,000 กว่าคนและสามารถจุหนังสือได้ประมาณ 4,000,000 เล่ม

แต่เนื่องจากการขาดแคลนเหล็กเส้นทำให้การก่อสร้างต้องหยุดชะงักชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง สามารถดำเนินการก่อสร้างแล้วเสร็จเมื่อปลายเดือนกันยายน พ.ศ. 2532 สิ้นค่าก่อสร้างรวมทั้งวัสดุครุภัณฑ์ เป็นมูลค่าประมาณ 37 ล้านบาท ทำให้สามารถปฏิบัติหน้าที่ในการจัดหาทรัพยากรสารสนเทศประเภทต่างๆ คือ หนังสือ วารสาร และสิ่งพิมพ์ต่อเนื่อง ตลอดจนสื่อทัศนวัสดุประเภทต่างๆ ให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้ มีการจัดระบบทรัพยากรสารสนเทศให้ผู้ใช้งานสามารถเข้าถึงข้อมูลได้สะดวกรวดเร็ว ถูกต้อง และตรงกับความต้องการ ในการก่อสร้างอาคารหอสมุด มหาวิทยาลัยได้แต่งตั้งให้เป็นกรรมการในการตรวจสอบและรับงาน”

พื้นที่ใช้สอยภายในอาคารหอสมุด

วิทยาลัยรังสิตได้ทำสัญญาก่อสร้างอาคารหอสมุดกับห้างหุ้นส่วนจำกัดวชิรไชย เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 2530 โดยนายสุวิทย์ ชูสวัสดิ์ เป็นสถาปนิกผู้ออกแบบ มีเนื้อที่ใช้สอยทั้งหมดประมาณ 9,286 ตารางเมตร ลักษณะเป็นอาคารเสริมเหล็ก 5 ชั้น และมีชั้นลอย 1 ชั้น การจัดสรรพื้นที่ใช้สอยของแต่ละชั้น มีดังนี้

ชั้นที่ 1 ใช้เป็นที่ปฏิบัติงานของศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา ห้องประชุมซึ่งจุผู้ใช้ได้ประมาณ 300 คน และห้องพบพานการศึกษาของสำนักหอสมุด ซึ่งจุผู้ใช้ได้ประมาณ 150 คน

ชั้นที่ 2 (ชั้นลอย) ด้านทิศตะวันออกใช้เป็นปฏิบัติงานของฝ่ายบริหาร ฝ่ายจัดหาทรัพยากรสารสนเทศ และฝ่ายจัดหมวดหมู่และรายการ ด้านทิศตะวันตก เป็นห้องบริการสื่อทัศนซึ่งมีวีดิทัศน์ แถบบันทึกเสียง เทปคาสเซต และสไลด์

ชั้นที่ 3 ห้องอ่านหนังสือตำราภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ ห้องหนังสืออ้างอิง และภาคต้นของปีการศึกษาภาคต้น พ.ศ. 2533 ได้แยกหนังสือทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีไปไว้ที่ชั้น 4

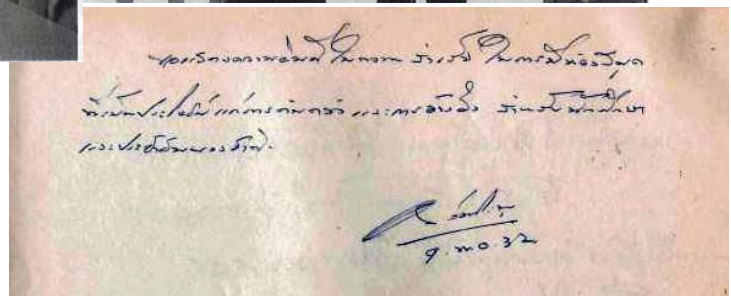
ชั้นที่ 4 ห้องวารสาร เดิมเป็นห้องวารสารแต่ได้ย้ายไปอยู่ที่ชั้น 5 และจัดให้ชั้น 4 เป็นห้องอ่านหนังสือตำราทางวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี ตั้งแต่ภาคต้นของปีการศึกษา 2533

ชั้นที่ 5 ห้องวารสาร โดยเริ่มให้บริการในภาคแรกของปีการศึกษา พ.ศ.2533

ชั้นที่ 6 ห้องประวัติและเอกสารของวิทยาลัยรังสิต ห้องศึกษาเดี่ยวของอาจารย์และนักศึกษา

พิธีเปิดอาคารหอสมุด

อาคารหอสมุดใช้เวลาการก่อสร้างประมาณสองปีจึงแล้วเสร็จ โดยวิทยาลัยฯ ได้จัดให้มีพิธีเปิดอย่างเป็นทางการขึ้นในวันที่ 9 พฤศจิกายน 2532 โดยได้รับเกียรติจากนายทวิช กลิ่นปฐม รัฐมนตรีว่าการทบวงมหาวิทยาลัยในขณะนั้นมาเป็นประธานในพิธี มีการทำบุญเลี้ยงพระและพิธีเปิดแพรคลุมป้ายชื่ออาคาร ซึ่งนอกจากจะมีผู้บริหารมหาวิทยาลัยรังสิตมาร่วมงานแล้ว ยังมีบุคคลสำคัญในแวดวงสถาบันอุดมศึกษาและห้องสมุด อาทิ นายอาทร ชนเห็นชอบ อดีตปลัดทบวงมหาวิทยาลัย ดร.ธนุ กุลชล นายกสมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชน อาจารย์สุพัฒน์ ส่องแสงจันทร์ ผู้อำนวยการสำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประธานมิตร อาจารย์นิทยา ฬิรานนท์ ผู้อำนวยการสำนักบรรณสารการพัฒนา สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ ให้เกียรติมาร่วมพิธีฯ และเยี่ยมชมภายในอาคารหอสมุด

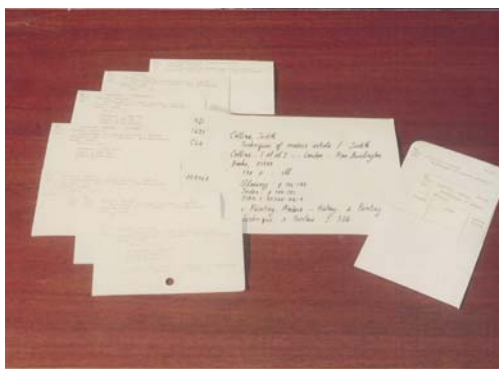
การบริหารงานของสำนักหอสมุด

สำนักหอสมุดเป็นหน่วยงานสนับสนุนวิชาการที่มีฐานะเทียบเท่าคณะ สายการบังคับบัญชาขึ้นตรงต่อรองอธิการบดี ฝ่ายวิชาการซึ่งเป็นโครงสร้างการบริหารที่วิทยาลัยรังสิตได้กำหนดไว้ตั้งแต่นั้น นโยบายการดำเนินงานของสำนักหอสมุดคือการบริการทางวิชาการแก่ผู้ใช้ของวิทยาลัยรังสิต เพื่อเพิ่มพูนคุณภาพทางการศึกษา และเพิ่มประสิทธิภาพทางการสอนงานค้นคว้าวิจัยของอาจารย์ และบุคลากรของวิทยาลัย โดยรับผิดชอบในการรวบรวมทรัพยากรสารสนเทศ เพื่อให้บริการตามความต้องการของผู้บริหารและปฏิบัติงาน ในการกำหนดนโยบายและวางแผนพัฒนาวิทยาลัยฯ โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญคือ

1. เพื่อให้บริการทางวิชาการแก่นักศึกษา อาจารย์ และบุคลากรของวิทยาลัยฯ โดยจัดหาและพัฒนาทรัพยากรสารสนเทศ ที่ทันสมัยให้มีปริมาณและคุณภาพเหมาะสมกับหลักสูตรของวิทยาลัยและมีประสิทธิภาพตามมาตรฐานสากล
2. เพื่อพัฒนาแหล่งสารสนเทศของวิทยาลัย โดยรวบรวมผลงาน และสิ่งพิมพ์ทุกประเภทที่หน่วยงาน และบุคลากรของวิทยาลัยรังสิตเพื่อปรับปรุงระบบสารสนเทศให้มีประสิทธิภาพ และจัดปัญหาการขาดแคลนทรัพยากรสารสนเทศ
3. เพื่อขยายขอบเขตบริการทางวิชาการสำหรับนักศึกษา อาจารย์ และบุคลากรของวิทยาลัยฯ ให้สามารถใช้ทรัพยากรสารสนเทศร่วมกับหน่วยงานของรัฐ เพื่อประโยชน์ส่วนรวมในการพัฒนาประเทศโดยจัดให้มีการยืมระหว่างห้องสมุด และการแลกเปลี่ยนเอกสารสิ่งพิมพ์

เพื่อให้การดำเนินงานของสำนักหอสมุดบรรลุตามนโยบายและวัตถุประสงค์ สำนักหอสมุดจึงได้แบ่งส่วนงานภายในสำนักฯ ออกเป็น 6 ฝ่าย เพื่อทำหน้าที่จัดหาทรัพยากรสารสนเทศ จัดเก็บ และให้บริการอย่างมีประสิทธิภาพ ดังนี้

1. **ฝ่ายบริหาร** มีหน้าที่รับผิดชอบงานสารบรรณ งบประมาณ การเงิน การบริหารงานบุคคล ธุรการ และการประสานงานทั่วไป จัดทำสรุปครุภัณฑ์ จัดเก็บสถิติประมวลผล การปฏิบัติงานของสำนักฯ จัดทำรายงานประจำปี และทำการประชาสัมพันธ์เกี่ยวกับสำนักหอสมุดตลอดจนควบคุมดูแลรักษาพัสดุ อาคาร สถานที่
2. **ฝ่ายจัดหาทรัพยากรสารสนเทศ** มีหน้าที่รับผิดชอบในเรื่องการคัดเลือกสิ่งพิมพ์ที่มีคุณค่าทางวิชาการเข้าห้องสมุด เสนอรายชื่อสิ่งพิมพ์แต่ละสาขาวิชาให้อาจารย์พิจารณาเลือกซื้อ ตลอดจนดำเนินการในการจัดซื้อ ขอรับบริจาค แลกเปลี่ยน จัดทำสถิติการสั่งซื้อแยกตามสาขาวิชา จัดสรรและควบคุมการใช้งบประมาณการซื้อหนังสือให้อยู่ในวงเงินที่ได้รับ
3. **ฝ่ายจัดหมวดหมู่และลงรายการ** มีหน้าที่รับผิดชอบในการวิเคราะห์เนื้อหาของหนังสือ เอกสารทั้งภาษาไทย และภาษาต่างประเทศ การลงรายการ ตลอดจนการดำเนินการเกี่ยวกับกรรมวิธีในการเตรียมหนังสือและเอกสารต่างๆ ให้พร้อมที่จะบริการได้ทันที ผลิตและเผยแพร่รายชื่อหนังสือใหม่ประจำเดือน

4. ฝ่ายวารสาร มีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดหาและให้บริการทางด้านวารสาร จุลสาร และเอกสารต่างๆ ทำหน้าที่คัดเลือก สั่งซื้อวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์ จัดสรรและควบคุมการใช้งานงบประมาณการบอกรับวารสารให้อยู่ในวงเงินที่ได้รับ จัดทำสถิติ ทำสำเนาสารบัญ ทำตราชั้นวารสารและกฤตภาค

5. ฝ่ายบริการ มีหน้าที่รับผิดชอบในการยืม-คืน บริการหนังสือสำรอง บริการยืมระหว่างห้องสมุด บริการข่าวสารทันสมัย บริการสารนิเทศ การสอนวิธีใช้ห้องสมุด การจัดทำบรรณานุกรมเฉพาะวิชา และการทำสถิติ

6. ฝ่ายสื่อโสตทัศน มีหน้าที่รับผิดชอบในการศึกษาวิเคราะห์ และคัดเลือกวัสดุสื่อโสตทัศน ได้แก่ ไมโครฟิล์ม ไมโครฟิช วิดีทัศน์ แถบบันทึกเสียง สไลด์ และวัสดุลักษณะพิเศษอื่นๆ ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอน เพื่อจัดซื้อหรือติดต่อขอรับบริจาคจากหน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ และหน่วยงานเอกชนทั้งภายในประเทศ และต่างประเทศ ให้บริการสื่อโสตทัศน จัดทำคู่มือ ให้คำแนะนำในการใช้สื่อโสตทัศน ประสานงานกับศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา ในด้านการจัดหาและการบริการ

การจัดบริการของสำนักหอสมุด

สำนักหอสมุดได้จัดให้มีบริการในรูปแบบต่างๆ เพื่อให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้ใช้ สำหรับปีการศึกษา 2529 ซึ่งเป็นปีการศึกษาแรก สำนักหอสมุดเปิดให้บริการตั้งแต่เวลา 08.30-16.30 น. ต่อมาเมื่อมีคณะและจำนวนนักศึกษาเพิ่มขึ้น สำนักหอสมุดจึงได้ขยายเวลาการให้บริการ ทั้งนี้เพื่อให้นักศึกษาที่พักอยู่ในหอพักของวิทยาลัยได้มีสถานที่สำหรับทบทวน บทเรียนและศึกษาค้นคว้าหลังเลิกเรียน จากเวลาปกติไปเป็นเวลา 8.30 - 20.00 น. ระหว่างวันจันทร์ ถึงวันศุกร์ ในเวลาเปิดภาคการศึกษา ส่วนวันเสาร์ วันอาทิตย์และวันหยุดนักขัตฤกษ์ยังไม่เปิดบริการ สำหรับผู้มีสิทธิใช้ห้องสมุด ได้แก่ นักศึกษา อาจารย์ประจำ อาจารย์พิเศษ ลูกจ้างชั่วคราวชาวต่างประเทศ เจ้าหน้าที่และลูกจ้างวิทยาลัยรังสิต อาจารย์ที่เคยสอนในวิทยาลัยรังสิต ต้องสมัครเป็นสมาชิกห้องสมุด และต้องปฏิบัติตามระเบียบข้อบังคับว่าด้วยระเบียบการใช้ห้องสมุดวิทยาลัยรังสิต พ.ศ. 2530 คือ

1. บริการยืม-คืน คือการให้ยืมสิ่งพิมพ์ต่างๆ เช่น หนังสือตำรา เอกสารการวิจัย หนังสือนวนิยาย และสื่อโสตทัศนวัสดุ

2. บริการหนังสือสำรอง เป็นบริการที่จัดขึ้น เพื่อให้อาจารย์ผู้สอนในกระบวนวิชาใดวิชาหนึ่ง ขอให้ห้องสมุดจัดหนังสือตำราหรือสิ่งพิมพ์ที่ใช้ประกอบการเรียนการสอนไว้ให้นักศึกษาได้ใช้โดยทั่วถึงกัน และให้ยืมตามเวลาซึ่งได้กำหนดขึ้น

3. บริการจองหนังสือ ในกรณีที่ผู้ใช้หาเอกสารจากชั้นหนังสือไม่พบเพราะมีผู้ใช้คนอื่นยืมไป ก็จะให้เขียนจองไว้ในแบบฟอร์มแล้วทางสำนักหอสมุดจะเรียกคืนเอกสารเล่มนั้นๆ มาให้ แต่ผู้ใช้งานจะต้องมารับเอกสารตามกำหนดเวลา

4. บริการสารนิเทศ บริการค้นข้อมูลในสาขาวิชาที่ต้องการความลึกซึ้งละเอียดและกว้างขวาง ตลอดจนรวบรวมบรรณานุกรมแต่ละสาขาวิชาตามความต้องการของผู้ใช้ คือ อาจารย์และนักวิจัย และให้ความช่วยเหลือในการช่วยการค้นคว้า โดยการแนะนำการเขียนบรรณานุกรมและเชิงอรรถแก่นักศึกษา

5. บริการแนะนำการอ่าน การจัดเตรียมทรัพยากรสารนิเทศไว้ให้พร้อมสำหรับผู้ใช้นี้คือ การตรวจความเรียบร้อยถูกต้องของหนังสือ วารสารเอกสารสิ่งพิมพ์ก่อนนำออกให้บริการ การจัดแสดงหนังสือใหม่ การจัดหนังสือที่มีผู้ใช้แล้วขึ้นชั้นหนังสือ การอ่านชั้น และการตรวจหนังสือบนชั้นเพื่อความถูกต้อง นอกจากนั้นยังให้บริการช่วยเหลือ แนะนำผู้เกี่ยวข้องกับการใช้หนังสือและห้องสมุด

6. บริการแนะนำการใช้สื่อโสตทัศน แนะนำการใช้วัสดุอุปกรณ์สื่อโสตทัศน ได้แก่ สไลด์ เทปคาสเซต วีดิทัศน์ โดยให้ยืมใช้ได้ทั้งภายในและภายนอกสำนักหอสมุด

7. บริการช่วยการค้นคว้าเอกสารของวิทยาลัย สำนักหอสมุดได้เริ่มจัดเก็บเอกสารของวิทยาลัย โดยเริ่มจากสำนักงานกิจการ งานบุคลากร งานวิชาการ งานวางแผนพัฒนาและอื่นๆ ซึ่งต่อไปจะเป็นแหล่งสำหรับค้นคว้างานเอกสาร และจดหมายเหตุของวิทยาลัย

8. บริการยืมระหว่างห้องสมุด จัดให้มีบริการยืมเอกสารต้นฉบับ มีการถ่ายเอกสารจากบทความในวารสารและเอกสาร ประเภทอื่นๆ ซึ่งไม่มีในสำนักหอสมุดแต่มีที่ห้องสมุดอื่น

9. บริการผลิตคู่มือเพื่อช่วยการค้นคว้า เพื่อส่งเสริมให้มีการใช้ทรัพยากรสารนิเทศที่มีอยู่ ให้คุ้มค่ากับงบประมาณที่ใช้จ่ายไป สำนักหอสมุดจึงได้ผลิตคู่มือช่วยการค้นคว้าขึ้น โดยการทำดรรชนีวารสาร เพราะวารสาร นิตยสาร และหนังสือพิมพ์เป็นแหล่งรวบรวมวิทยาการใหม่ๆ ที่เป็นบทความ ผลงานวิจัย ข้อคิดเห็น บทวิจารณ์ และข่าวเหตุการณ์ต่างๆ นำมาจัดทำดรรชนีไว้เป็นคู่มือเพื่อใช้ในการสืบค้นได้โดยสะดวกและรวดเร็ว

10. บริการผลิตสิ่งพิมพ์และเผยแพร่สารนิเทศ จัดทำกฤตภาคโดยการตัดและรวบรวมบทบรรณาธิการ บทความที่มีคุณค่าและเรื่องที่มีประโยชน์ทางวิชาการจากหนังสือพิมพ์รายวันโดยจัดแยกประเภทไว้ตามหัวเรื่อง และจัดทำสำเนาสารบัญวารสารเพื่อเผยแพร่

11. บริการนำคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้กับงานห้องสมุด ในระยะแรกจะเป็นงานจัดหาทรัพยากรสารนิเทศ งานจัดหมวดหมู่และการลงรายการ งานวารสาร และงานบริการยืม-คืน

การนำคอมพิวเตอร์มาใช้งานห้องสมุด

สำนักหอสมุดได้ตระหนักถึงความก้าวหน้าของเทคโนโลยีคอมพิวเตอร์ที่มีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว และสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับงานต่างๆ ได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยได้เตรียมการเพื่อหาแนวทางและศึกษาความเป็นไปได้ที่จะนำเทคโนโลยีสารสนเทศเข้ามาใช้ในกิจการของสำนักหอสมุด เพื่อประโยชน์ของผู้ใช้บริการยิ่งกว่านั้นยังเป็นการยกระดับ และคุณภาพของสถาบันในฐานะที่เป็นหน่วยงานที่มีหน้าที่ให้บริการสารสนเทศเพื่อการศึกษาและวิจัยอีกด้วย ความสำคัญดังกล่าวจึงได้หาแนวทางที่เหมาะสมในการนำคอมพิวเตอร์มาใช้ โดยเริ่มพิจารณาโปรแกรมสำเร็จรูปสำหรับงานห้องสมุดที่ใช้อยู่ในสถาบันอุดมศึกษาในประเทศไทยในระยะนั้น เช่น DYNIX, TINLIB, VTLS, URICA ซึ่งแต่ละโปรแกรมมีราคาสูงมาก จึงต้อง มีการพิจารณาอย่างรอบคอบก่อนการตัดสินใจ

อย่างไรก็ตาม ในขณะที่กำลังพิจารณาหาโปรแกรมที่เหมาะสมนั้น สำนักหอสมุดก็ได้เตรียมพัฒนาบุคลากรให้มีความรู้ทางด้านคอมพิวเตอร์ควบคู่กันไปโดย

1. ส่งบรรณารักษ์หัวหน้าฝ่ายทุกฝ่ายไปศึกษาคอมพิวเตอร์ที่คณะวิศวกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต
2. ส่งบรรณารักษ์หัวหน้าฝ่ายทุกฝ่าย ไปฝึกอบรมหลักสูตรภายนอกที่เกี่ยวข้องกับการใช้คอมพิวเตอร์ เช่น โปรแกรม MINI Micro CDS/ISIS ที่สถาบันวิทยบริการ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
3. ส่งบรรณารักษ์หัวหน้าฝ่าย 2 คนไปดูงานและฝึกงานการใช้โปรแกรม CDS/ISIS ที่ห้องสมุดคณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

นอกจากนี้ ยังได้มอบหมายให้บรรณารักษ์ในแต่ละฝ่ายฝึกสอนเจ้าหน้าที่รู้จักการใช้คอมพิวเตอร์อีกทางหนึ่ง

สำหรับการพิจารณาการนำคอมพิวเตอร์เข้ามาใช้กับงานในห้องสมุด ไม่ว่าในด้านฮาร์ดแวร์และซอฟต์แวร์ สำนักหอสมุดได้รับความช่วยเหลือเป็นอย่างดีจากศูนย์คอมพิวเตอร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่งการที่ได้ติดต่อบริษัทกับศูนย์คอมพิวเตอร์อย่างสม่ำเสมอทำให้ศูนย์คอมพิวเตอร์เสนอจะเขียนโปรแกรมให้กับสำนักหอสมุด โดยประมาณปลายปี พ.ศ. 2531 สำนักหอสมุดได้รับเครื่องคอมพิวเตอร์ยี่ห้อ SAMSUNG รุ่น 286 จำนวน 2 เครื่อง ซึ่งมีขนาดความจุสูงเพียงพอที่จะสามารถทดลองโปรแกรมต่างๆ ได้ เช่น โปรแกรม Mini Micro CDS/ISIS

ปี พ.ศ.2532 สำนักหอสมุดจึงได้ร่วมมือกับศูนย์คอมพิวเตอร์ เพื่อจัดทำโปรแกรมระบบงานคอมพิวเตอร์สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต และเสร็จสมบูรณ์เริ่มใช้งานได้อย่างจริงจังในปี พ.ศ. 2535 ซึ่งครอบคลุมทั้งงานเทคนิคและงานบริการ แบ่งเป็น 6 โปรแกรมหลัก ได้แก่

1. การเตรียมข้อมูล (การสร้างฐานข้อมูล)
2. งานจัดหาทรัพยากรสารสนเทศ
3. งานจัดหมวดหมู่และลงรายการ
4. งานบริการยืม-คืน
5. การสอบถามและค้นหา
6. งานวารสาร

ในระยะแรกได้พัฒนาโปรแกรมสำหรับงานหนังสือก่อน โดย 5 โปรแกรมแรกได้รับการพัฒนาบนระบบ DOS System และเขียนโปรแกรมโดยภาษา C ต่อมาได้พัฒนาโปรแกรมงานวารสารและงานสื่อสตัทค์ขึ้นโดยพัฒนาให้ใช้งานบนระบบ WINDOWS และเขียนโปรแกรมโดยใช้ภาษา Delphi แสดงผลการสืบค้นข้อมูลผ่านระบบออนไลน์ และได้พัฒนางาน 5 โปรแกรมแรกให้สามารถแสดงผลการสืบค้นผ่านระบบออนไลน์ผ่านทางหน้าจอ WebPac

พระกรุณาธิคุณที่มีต่อสำนักหอสมุด

นับตั้งแต่ได้รับอนุมัติจัดตั้งจากทบวงมหาวิทยาลัยเมื่อวันที่ 25 มกราคม 2528 และเปิดการเรียนการสอนเป็นครั้งแรกตั้งแต่ปีการศึกษา 2529 เป็นต้นมา วิทยาลัยรังสิตได้แสดงให้เห็นถึงศักยภาพถึงความมุ่งมั่น และทุ่มเทที่จะสร้างทรัพยากรบุคคลที่มีคุณภาพออกไปรับใช้ประเทศชาติ ในที่สุดวันที่ 31 กรกฎาคม 2533 ทบวงมหาวิทยาลัยก็ได้มีหนังสืออนุญาตให้วิทยาลัยรังสิตเปลี่ยนประเภทสถาบันอุดมศึกษาจากวิทยาลัยมาเป็นมหาวิทยาลัยอย่างสมบูรณ์ และนับเป็นพระกรุณาธิคุณอย่างหาที่สุดมิได้เมื่อสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ เสด็จเป็นประธานในพิธีสถาปนามหาวิทยาลัยรังสิตเมื่อวันที่ 29 พฤศจิกายน 2533 และเมื่อเสร็จพิธีแล้วได้ทรงพระกรุณาเสด็จเยี่ยมอาคารหอสมุดและทอดพระเนตรนิทรรศการที่สำนักหอสมุดจัดถวาย โดยมีนายประสิทธิ์ อุไรรัตน์ นายกสมาคมวิทยาลัยรังสิต (ขณะนั้น) ดร.วิจิตร ศรีอาน ปลัดทบวงมหาวิทยาลัย (ขณะนั้น) ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ อธิการบดีมหาวิทยาลัยรังสิต และ พลอากาศตรีกำธน สินธวานนท์ องคมนตรีและนายกสมาคมวิทยาลัยรังสิตตามเสด็จ

บทส่งท้าย

มาถึงปัจจุบันสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิตได้เติบโตขึ้นอย่างอย่างมั่นคง จากจุดเริ่มต้นการเดินทางของบรรณารักษ์และเจ้าหน้าที่ จำนวน 5 คน วันนี้สำนักหอสมุดมีบุคลากรเพิ่มเป็น 28 คน และยังคงมุ่งมั่นปฏิบัติงานตามพันธกิจในการสนับสนุนการเรียน การสอน การวิจัย การทำนุศิลปวัฒนธรรมในมหาวิทยาลัยรังสิตอย่างเข้มแข็ง ด้วยการจัดหาทรัพยากรสารสนเทศและบริการ ทั้งนี้เพื่อตอบสนองความต้องการของคณาจารย์และนักศึกษาที่มีมากกว่า 30 คณะ มีการนำระบบห้องสมุดอัตโนมัติ Horizon และเทคโนโลยีที่ทันสมัยมาใช้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพในการปฏิบัติงาน มีการจัดหาทรัพยากรสารสนเทศทั้งฉบับพิมพ์และออนไลน์ครอบคลุมทุกประเภท ได้แก่ หนังสือ วารสาร หนังสือพิมพ์ สื่อโสตทัศน์ และสื่ออิเล็กทรอนิกส์ ปัจจุบันสำนักหอสมุดมีจำนวนทรัพยากรสารสนเทศรวมจำนวนทั้งสิ้น 22,132,777 รายการ และเป็นที่น่ายินดีอย่างยิ่งที่สำนักหอสมุดยังได้รับอนุญาตได้จัดตั้งหอจดหมายเหตุ มหาวิทยาลัยรังสิต ขึ้นอย่างเป็นทางการตั้งแต่ปี พ.ศ. 2548 เพื่อทำหน้าที่เก็บรวบรวมเอกสารและวัตถุจดหมายเหตุของหน่วยงานต่างๆ ที่สิ้นกระแสการใช้งานแล้ว แต่ยังมีคุณค่าสำหรับการศึกษาค้นคว้าเพื่อให้คนรุ่นหลังได้เรียนรู้ถึงประวัติความเป็นมาของสถาบัน นอกจากนี้เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ นักศึกษาระดับบัณฑิตศึกษาที่มีสถานที่เรียนอยู่ในย่านกลางใจเมือง สำนักหอสมุดจึงได้จัดให้มีห้องสมุดสำหรับให้บริการทั้ง 2 แห่ง คือ ห้องสมุดศูนย์ศึกษาวิภาวดี และห้องสมุดศูนย์ศึกษาสาทรธานี และยังได้มีความร่วมมือกับห้องสมุดสถาบันร่วมผลิตแพทย์ กรมการแพทย์ มหาวิทยาลัยรังสิตในการให้บริการแก่คณาจารย์และนักศึกษาคณะแพทยศาสตร์ ภาควิชาที่มีการเรียนการสอนอยู่ที่โรงพยาบาลราชวิถี กรุงเทพฯ และเพื่อสนองตอบต่อนโยบายของมหาวิทยาลัยรังสิต สำนักหอสมุดจึงได้นำระบบประกันคุณภาพมาใช้ในการดำเนินงานตั้งแต่ปี พ.ศ.2545 เป็นต้นมา และกำหนดให้มีการสำรวจความพึงพอใจของผู้ใช้บริการสำนักหอสมุดเป็นประจำทุกปี เพื่อนำผลที่ได้รับมาเป็นแนวทางในการปรับปรุงบริการของสำนักหอสมุดให้ดียิ่งขึ้นไป โดยในอนาคตนี้สำนักหอสมุดมีแผนจะเพิ่มจำนวนเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีสมรรถนะเหมาะสมทั้งเพื่อใช้ปฏิบัติงานและให้บริการ มีการวิเคราะห์ต้นทุนค่าใช้จ่ายในการจัดหาทรัพยากรสารสนเทศ

เพื่อประสิทธิภาพในการจัดสรรและการใช้งบประมาณ รวมทั้งการวิเคราะห์ภาระงานและความต้องการทักษะความสามารถเฉพาะตำแหน่งเพื่อการวางแผนพัฒนาบุคลากรให้มีความเหมาะสม ดังนั้น 25 ปีมหาวิทยาลัยรังสิต และ 25 ปีสำนักหอสมุดจึงเป็นช่วงเวลาแห่งความทุ่มเทและมุ่งมั่นเพื่อให้ปณิธานของมหาวิทยาลัยฯ ที่ว่า “ผลิตบัณฑิตในสาขาวิชาที่ตรงกับความต้องการในการพัฒนาประเทศ บัณฑิตของวิทยาลัยจะเป็นผู้ที่ได้รับการหล่อหลอมให้มีความพร้อมทั้งในด้านคุณภาพ คุณวุฒิ คุณธรรม และความมั่นใจที่จะสร้างความเจริญก้าวหน้าให้แก่บ้านเมืองและตนเอง” บรรลุผลอย่างแท้จริง

บรรณานุกรม

“โครงการวิทยาลัยปิ่นเกล้า” เอกสารอัดสำเนา, 1985.

คณะกรรมการประกันคุณภาพการปฏิบัติงาน สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยรังสิต. รายงานการศึกษาดูตนเอง *Self Study Report*. ปทุมธานี : สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต, 2544.

คณะกรรมการประกันคุณภาพการปฏิบัติงาน สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยรังสิต. รายงานการศึกษาดูตนเอง *Self Study Report : SSR ประจำปีการศึกษา 2545 (ฉบับปรับปรุง)*. ปทุมธานี : สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต, 2545.

คณะกรรมการประกันคุณภาพการปฏิบัติงาน สำนักหอสมุดมหาวิทยาลัยรังสิต. รายงานการศึกษาดูตนเอง *Self Study Report : SSR ประจำปีการศึกษา 2553*. ปทุมธานี : สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต, 2553.

คณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต. “ประวัติความเป็นมาของคณะพยาบาลศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต.”(เว็บไซต์) เข้าถึงได้จาก <http://www.rsu.ac.th/> (กันยายน 2553).

“พิธีเปิดอาคารหอสมุดวิทยาลัยรังสิต.” ปทุมธานี : โรงพิมพ์วิทยาลัยรังสิต, 2532.

“วิทยาลัยรังสิต” เอกสารอัดสำเนา, 1985.

ศูนย์ศึกษาวิภาวดี มหาวิทยาลัยรังสิต. ศูนย์ศึกษาวิภาวดี มหาวิทยาลัยรังสิต (เว็บไซต์) เข้าถึงได้จาก <http://www.viphavadee.com/> (กันยายน 2553).

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยมหิดล. เจ็ดสิบสองปีแห่งชีวิตที่ลิขิตด้วยเวลา อาจารย์ ดร. อุทัย ทูตยะโพธิ. นครปฐม : ศิลปกรรม และคอมพิวเตอร์กราฟิค, 2540.

อุทัย ทูตยะโพธิ และมลิวลย์ ประดิษฐ์ธีระ. “ระบบคอมพิวเตอร์สำนักหอสมุดและศูนย์สารสนเทศ มหาวิทยาลัยรังสิต” ใน รายงานการสัมมนาทางวิชาการเรื่อง คอมพิวเตอร์กับห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาเอกชน, หน้า 43-83. คณะอนุกรรมการพัฒนาห้องสมุดสถาบันอุดมศึกษาเอกชน สมาคมสถาบันอุดมศึกษาเอกชนแห่งประเทศไทย ทบวงมหาวิทยาลัย. กรุงเทพฯ : กองบริการคำสอนและสิ่งพิมพ์ มหาวิทยาลัยหอการค้าไทย, 2537.

บุคลากรดีเด่น...กับความทรงจำที่มีต่อมหาวิทยาลัยรังสิต

พัชรา หาญเจริญกิจ รวบรวม*

บทา มหาวิทยาลัยรังสิตเล็งเห็นว่า “บุคลากร” เป็นทรัพยากรที่สำคัญซึ่งเป็นทรัพย์สินที่มีค่า (Human Capital) และเป็นกลไกสำคัญที่ผลักดันให้องค์กรสามารถดำเนินงานให้เป็นไปตามเป้าหมายที่จะส่งผลกระทบต่อความก้าวหน้า และเติบโตอย่างยั่งยืน มหาวิทยาลัยรังสิตจึงให้ความสำคัญและดูแลบุคลากรทุกระดับโดยการนำระบบการให้ผลตอบแทนที่เป็นธรรมมาใช้ โดยรางวัลบุคลากรดีเด่นเป็นรางวัลที่เกิดขึ้นเพื่อส่งเสริมและยกย่องบุคลากรของมหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่งเป็นผู้ที่มีความประพฤติปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีในด้านการครองตน การครองคน การครองงาน อีกทั้งมีผลการปฏิบัติงานดีเด่นที่จะเป็นตัวอย่างในการประพฤติตนแก่บุคลากรของมหาวิทยาลัย

ในโอกาสที่มหาวิทยาลัยรังสิตครบรอบ 25 ปี ในปี พ.ศ.2553 คณะผู้จัดทำวารสารรังสิตสารสนเทศ ได้รวบรวมความทรงจำที่มีต่อมหาวิทยาลัยรังสิตของบุคลากรที่เคยได้รับรางวัลบุคลากรดีเด่นบางส่วนมาเผยแพร่ไว้ ณ ที่นี้

อาจารย์โกสุม เศรษฐาวงค์

ผู้อำนวยการสำนักงานสวัสดิการสุขภาพ และอาจารย์คณะพยาบาลศาสตร์

เริ่มทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิต เมื่อปี 2536 วันแรกที่เริ่มงาน เจอเพื่อน เจอทีมงานก็คิดมาก กังวลว่าจะทำงานกับระบบเอกชนได้ไหม เล่าให้เพื่อนสนิทฟังก็จะได้รับคำปลอบประโลมใจว่า “ตะวันไม่เคยทิ้งใครให้ไกลตา” ปัจจุบันอยู่ที่ ม.รังสิต มาเป็นปีที่ 19 แล้ว ได้ประจักษ์ด้วยตนเองและบอกได้เต็มปากว่า “เรารังสิต” เราสุขใจสบายกายเพราะเรามีทีมงานที่ดี มีเพื่อนร่วมงานที่ดีและที่สำคัญยิ่งคือมีผู้นำที่ดีและเก่งมีวิสัยทัศน์กว้างไกล แม้มยามเจ็บป่วย เจ็บหนักเฉียดตาย หรือทุกข์ใจ ก็ยังได้รับการดูแลช่วยเหลืออย่างเต็มที่ ทำให้เรามีพลัง มีกำลังใจและสามารถฟื้นคืนสภาพปกติได้รวดเร็วทั้งนี้เพราะ “ม.รังสิตและตะวันก็ไม่เคยทิ้งใครให้ไกลตา”

นางจิรพันธ์ ทองแบน คณะวิทยาศาสตร์

การได้เข้าทำงานในมหาวิทยาลัยเป็นความทรงจำและความรู้สึกที่ดีมากๆ รวมเวลา 23 ปีแล้ว ผู้บริหารมหาวิทยาลัยมีวิสัยทัศน์กว้างไกล มีความเมตตากับผู้ใต้บังคับบัญชาอย่างมาก และตัวเองก็ได้มีโอกาสทำงานกับผู้บริหารของคณะ ทำให้ได้มีโอกาสเรียนรู้การทำงานและได้รับคำแนะนำที่มีค่ามากมาย โดยส่วนตัวมีความผูกพันเสมือนมหาวิทยาลัยรังสิต เป็นบ้าน จึงทำให้การทำงานนี้ด้วยความทุ่มเทและเกิดประโยชน์ที่สุด ขอขอบคุณทุกท่านที่ได้ช่วยเหลือและร่วมงานกันจนทำให้การทำงานทุกอย่างสำเร็จลุล่วงไปด้วยดี รักมหาวิทยาลัยรังสิตค่ะ ขอขอบคุณค่ะ

อาจารย์ชาลี ไกรฤกษ์ คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์

“ตามครูมา” เสียงอาจารย์ (ศ.ดร.เรืองศักดิ์ กันตะบุตร) เรียกผมเบาๆ ให้ตามท่านไปในวันที่ผมสมัครเข้ามาสอนที่คณะ เป็นวันแรก เมื่อปี พ.ศ. 2533 นับแต่นั้นมาผมก็คอยลบกระดาน เชื้อชื่อนักศึกษาพร้อมกับดูจังหวะและเทคนิคการสอนของอาจารย์ จวบจนกระทั่งเทอมแรกผ่านไป ผมก็ได้เริ่มบินเดี่ยวตามคำสั่ง

* รองผู้อำนวยการสำนักหอสมุดฝ่ายพัฒนา และหัวหน้าหอจดหมายเหตุ มหาวิทยาลัยรังสิต

ปีที่แล้วผ่านไป คณะฯ ได้ให้ผมสอนและใกล้ชิดนักศึกษา รุ่นแล้ว รุ่นเล่า ซึ่งผมได้เคยให้สัญญากับพวกเขาว่า “ถ้าผมสอนและปฏิบัติต่อลูกอย่างไร ผมก็จะสอนและปฏิบัติต่อพวกเขาอย่างนั้น” ดังนั้นผมจะดีใจถ้าทราบว่าพวกเขาก้าวหน้าในชีวิต และเสียใจถ้าพวกเขาก้าวพลาด

คณะฯ ทำให้ผมเป็นบุคลากรดีเด่นของมหาวิทยาลัยในปี 2547 และต่อมาก็ได้เป็นอาจารย์สอนดีเด่นอีก 5 ปี ติดต่อกัน ผมได้แต่สัญญากับตัวเองว่าจะต้องไม่ทำให้คณะฯ และนักศึกษาผิดหวังเด็ดขาด

คณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ไม่ได้อยู่ในอดีตหรืออนาคตในความรู้สึกรักของผม แต่อยู่ในปัจจุบัน ที่อบอุ่นไปด้วยมิตรและอบอุ่นไปด้วยมิตรภาพที่ดีต่อกัน ถึงแม้ว่าผมจะจากคณะฯ ไปด้วยกาลเวลา

นายพรกฤษณา สวัสดิ์ สำนักงานอาคารและสิ่งแวดล้อม

นับจากปี 2540 ถึงปัจจุบัน เป็นเวลา 15 ปี ที่มหาวิทยาลัยรังสิตได้ให้โอกาส ได้ร่วมสร้างสรรค์สิ่งที่ดีแก่สังคม มีการพัฒนาในทุกๆ ด้านของมหาวิทยาลัย แต่มหาวิทยาลัยไม่เคยลืมที่จะให้ความสำคัญกับบุคลากรที่เป็นเพียงส่วนเล็กๆ และมอบรางวัลเป็นขวัญและกำลังใจให้กับเจ้าหน้าที่และพนักงานในทุกระดับชั้นอย่างต่อเนื่อง ได้ร่วมให้โอกาสในการทำงานนี้ ทั้งชีวิตอาจจะไม่เคยได้ทำมาก่อน ได้ร่วมรับเสด็จพระราชพิธีฉัตรมงคล และได้ร่วมรับเสด็จสมเด็จพระเทพฯ ถือเป็นความทรงจำที่ดีกับมหาวิทยาลัยที่ดีสูงสุด ถึงแม้มหาวิทยาลัยจะมีปัญหาใดๆ ในฐานะบุคลากรคนหนึ่งจะขอทุ่มเทร่วมกอบกู้ให้มหาวิทยาลัยรังสิตกลับมาสวยงามเหมือนเดิม และจะขอร่วมงานต่อไปกับมหาวิทยาลัยรังสิตอย่างเต็มกำลังความสามารถ ตราบจนหมดเรี่ยวแรง

ดร.วารินทร์ บินโฮเซ็น คณะพยาบาลศาสตร์

ดิฉันย้อนคิดไปถึงวันแรกที่เริ่มต้นชีวิตการเป็นอาจารย์ เมื่อปี พ.ศ. 2531 ก็ประมาณ 24 ปีที่แล้ว ด้วยความคิดที่ว่าการปฏิบัติหน้าที่เป็นพยาบาลวิชาชีพหลังสำเร็จการศึกษา ได้ดูแลผู้ป่วยเป็นรายบุคคล ถ้าเป็นอาจารย์เราก็ได้สอนนักศึกษาหลายคนและแต่ละคนก็จะได้ไปดูแลผู้ป่วยอีกหลายคน น่าจะช่วยผู้ป่วยได้มากขึ้น และทำไมดิฉันต้องเลือกเป็นอาจารย์ที่มหาวิทยาลัยรังสิต เนื่องจากหลายสถาบันการศึกษาพยาบาลจะรับอาจารย์ก็ต้องจบปริญญาโท แต่ดิฉันขณะนั้นยังไม่ได้ศึกษาต่อ แต่ที่มหาวิทยาลัยรังสิต ขณะนั้นเป็นวิทยาลัยรังสิต ได้ให้โอกาสพยาบาลที่จบปริญญาตรีอย่างดิฉันเป็นอาจารย์ โดยท่านคณบดีคนแรก คือ รศ.ละออ หุตางกูร ท่านเป็นผู้สละมาชณะ และตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาดิฉันได้เป็นอาจารย์สอนนักศึกษาอย่างตั้งใจไว้ และจากการให้โอกาสของมหาวิทยาลัยรังสิตทำให้ดิฉันได้รับการศึกษาต่อในระดับปริญญาโทและปริญญาเอก และดิฉันได้เป็นส่วนหนึ่งของคณะพยาบาลศาสตร์ที่ผลิตบัณฑิตพยาบาลออกไปรับใช้สังคมจนถึงปัจจุบันจำนวน 22 รุ่น ซึ่งสะท้อนปณิธานของมหาวิทยาลัยรังสิต “สร้างสรรค์สิ่งดีให้กับสังคม” การเป็นผู้ให้ที่ไม่มีที่สิ้นสุดถึงแม้ว่ามหาวิทยาลัยจะได้รับผลกระทบจากปัญหาใดๆ แต่ด้วยหัวใจที่ยิ่งใหญ่ของท่านอธิการบดี ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ ได้นำพลังที่สร้างสรรค์ของบุคลากรทุกคนกลับมาพลิกฟื้นให้มหาวิทยาลัยกลับมาดำเนินการตามปณิธานได้อีกครั้ง ดิฉันขอชื่นชมท่านอธิการบดีและภูมิใจที่ได้มีส่วนร่วมในการเป็นผู้ให้ที่ไม่มีที่สิ้นสุด

นายวินัย บุญคง คณะนิเทศศาสตร์

ในวันที่ 18 กุมภาพันธ์ 2540 เป็นวันแรกในการเข้าทำงานในสาขาภาพยนตร์และวีดิทัศน์ คณะนิเทศศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นการทำงานครั้งแรกในชีวิต (เพิ่งจบใหม่) ได้รับมอบหมายงานให้ควบคุมดูแลห้องปฏิบัติการล้างฟิล์มและอัดขยายภาพขาวดำ ช่วงนั้นเป็นช่วงปลายภาคการศึกษาในห้องปฏิบัติการจึงเต็มไปด้วยนักศึกษาจำนวนมาก มาทำงานเพื่อส่งงานให้ทันตามกำหนด จึงทำให้วันแรกในการทำงานของผมเหนื่อยพอสมควร หลังจากผ่านเวลาไปสักระยะผมเริ่มปรับตัวเข้ากับระบบงานได้ การทำงานราบรื่นเริ่มมีการเรียนรู้เพิ่มมากขึ้น จนเวลาผ่านไปถึงปี พ.ศ. 2547 กระทบที่ได้รับรางวัลบุคลากรดีเด่น เป็นสิ่งที่ภาคภูมิใจ สร้างกำลังใจ และแรงกระตุ้นเพื่อที่จะพัฒนาตัวเองต่อไป

สิ่งที่ผมได้รับจากมหาวิทยาลัยรังสิตคือความรู้ในการทำงานได้รับการศึกษาขั้นสูงขึ้น ได้รับสวัสดิการ ได้รับชีวิตที่ดี ผมจะตั้งใจทำงานให้ดีที่สุด ถึงแม้จะเกิดอาการท้อแท้อยู่บ้างในบางครั้ง แต่ผมจะฝ่าฟันอุปสรรคผ่านไปให้ได้ ทั้งนี้ ผมจะเป็นบุคลากรที่ดีเด่นไม่ได้ถ้าไม่ได้รับความร่วมมือในการทำงานจากผู้บังคับบัญชา เพื่อน พี่ ครอบครัว คุณพ่อคุณแม่ที่อบรมสั่งสอน และขอขอบพระคุณอย่างสูงมหาวิทยาลัยรังสิต

ผศ.ดร.กฤษณ์ ทองเลิศ คณะนิเทศศาสตร์

“โอกาส” เป็นสิ่งที่วิญญูชนพึงแสวงหาและไขว่คว้า นับตั้งแต่เริ่มทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตตั้งแต่ปีพ.ศ.2535 ในฐานะอาจารย์ประจำได้พบวามบุคลากรและนักศึกษาได้รับ “โอกาสที่ดี” จากมหาวิทยาลัยรังสิตมาอย่างสม่ำเสมอ ในแง่ของการเป็นบุคลากร มหาวิทยาลัยได้ให้โอกาสทุกคนได้แสดงศักยภาพของตนโดยทั่วหน้า มีพื้นที่สำหรับการแสดงศักยภาพทางวิชาการ เช่น วารสารทางวิชาการ เช่นนิเทศศาสตร์ปริทัศน์ เวทีการประชุมทางวิชาการ โอกาสในการศึกษาต่อและการสนับสนุนทุนวิจัย เพื่อพัฒนาองค์ความรู้ในศาสตร์ของตนเอง เหล่านี้ล้วนเป็นตัวอย่างของความทรงจำที่ดีที่มหาวิทยาลัยรังสิตมีให้อย่างต่อเนื่อง

สำหรับ “โอกาสที่ดี” เกี่ยวกับนักศึกษาที่อยู่ในความทรงจำอันดับต้นๆ เป็นเรื่องราวของนักศึกษาชั้นปีที่ 2 ในความดูแลที่ต้องเผชิญกับชะตาที่คาดไม่ถึง ตอนสายของวันหนึ่งนักศึกษาคนนั้นได้ทราบว่า ในคืนที่ผ่านมาพ่อแม่ของเขาที่ต่างจังหวัดได้เสียชีวิตในเหตุการณ์ไฟไหม้บ้าน นักศึกษาคนนี้เป็นผู้ที่มีการเรียนดีและเข้าร่วมกิจกรรมของคณะเสมอมา การสูญเสียในวันนั้นดูเหมือนจะทำให้อนาคตทางการเรียนของเขาดับวูบลงไปด้วย แต่อธิการบดีมหาวิทยาลัยรังสิต ไม่ลังเลใจในการสนับสนุนให้ “โอกาส” นักศึกษาผู้นี้ได้ศึกษาเล่าเรียนจนสำเร็จการศึกษาโดยยกเว้นค่าเล่าเรียนทั้งหมด แม้ “โอกาส” ในชีวิตการเป็นนักศึกษาดูริบหรี่แต่มหาวิทยาลัยรังสิตก็ยังคงเป็น “แสงทอง” ที่โล่โลมทุกชีวิตในทุ่งรังสิตให้มีความหวัง ความฝันและพลังที่จะก้าวเดินต่อไป

“โอกาสที่ดี” ที่มหาวิทยาลัยรังสิตมอบให้ทุกคน จะเป็นรากฐานสำคัญของการสร้างสรรค์ชุมกำลังทางปัญญาให้กับประเทศชาติต่อไป ในฐานะของบุคลากรและนักศึกษาในสถาบันแห่งนี้สมควรอย่างยิ่งที่เราจะร่วมกันสร้างสรรค์สิ่งดี ๆ แก่สถาบันและสังคม ตราบเท่าที่เรายังมี “โอกาส”

ดร.กัญจน์นิดา สุเชาว์อินทร์ คณะศิลปศาสตร์

เวลาผ่านไปพร้อมกับความฝัน นับจากวันแรกที่ได้ก้าวเท้าเข้าสู่รั้วมหาวิทยาลัยรังสิตจบถึงวันนี้รวมเวลา 12 ปีแล้ว ดิฉันต้องขอบคุณมหาวิทยาลัยที่หยิบยื่นโอกาสให้กับดิฉันได้ทำงานในหลายๆ ตำแหน่ง ไม่ว่าจะเป็นตำแหน่งหัวหน้าภาควิชา ผู้อำนวยการสถาบันภาษาและเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ บ่มเพาะเมล็ดพันธุ์ให้เป็นคนกล้าคิด กล้าทำ ปลุกฝังความรู้สึกรักองค์กรอย่างที่เราอยากให้อีก

วันหนึ่งเมื่อดิฉันได้มีโอกาสศึกษาต่อในระดับดุษฎีบัณฑิต โดยทุนการศึกษาจากรัฐบาลจีนและทุนสนับสนุนจากมหาวิทยาลัยรังสิต ดิฉันไม่คิดลังเลในการที่จะรับทุนสนับสนุนจากมหาวิทยาลัย ดิฉันเชื่อว่าเมล็ดพันธุ์เมล็ดนี้ ถูกบ่มเพาะจากมหาวิทยาลัยรังสิต ก็พร้อมที่จะออกไปพัฒนาตนเองและกลับมาเติบโตองงามในรั้วมหาวิทยาลัยแห่งนี้ต่อไป

เวลาในการทำงานถือว่าเป็นสัดส่วนก้อนใหญ่ของเวลาทั้งหมดในชีวิต ดิฉันโชคดีที่ได้ทำงานที่ตัวเองรักกับองค์กรในอุดมคติ ชีวิตส่วนใหญ่ของดิฉันจึงเต็มเปี่ยมไปด้วยพลังที่มีชีวิตชีวา ดิฉันจึงอยากฝากบอกมหาวิทยาลัยบนพื้นที่เล็กๆ แห่งนี้ว่า “ดิฉันรักมหาวิทยาลัยรังสิต” ค่ะ

ผศ.ดร.ปถมพร สุกปลั่ง คณะวิทยาศาสตร์

ความทรงจำที่มีต่อมหาวิทยาลัยรังสิตเริ่มมาตั้งแต่ปีพ.ศ.2530 ตั้งแต่เมื่อครั้งที่มาเป็นนักศึกษา รุ่นที่ 1 คณะเทคนิคการแพทย์ ขณะนั้นมหาวิทยาลัยมีอาคารเรียนอย่างเป็นทางการเพียงแค่อาคารเดียว คืออาคารประสิทธิ์ธีรตัน และมีห้องเรียนรวมอยู่ชั้น 2 ของอาคารหอพัก (ปัจจุบันคือห้อง 9-200) นักศึกษาและคณาจารย์ยังมีจำนวนน้อย การดูแลเอาใจใส่ของอาจารย์จึงเป็นไปอย่างใกล้ชิด เพื่อนฝูง พี่น้องต่างก็รู้จักกันอย่างทั่วถึง การทำกิจกรรมต่างๆ ก็เต็มไปด้วยรสชาติของการเรียนรู้ ผักผ่อนในสิ่งที่ยอยู่นอกตำราเรียน เมื่อสำเร็จการศึกษาออกไปสู่โลกภายนอก ก็สามารถก้าวออกไปจากมหาวิทยาลัย แห่งนี้ได้อย่างเต็มภาคภูมิทีเดียว เพราะรู้ว่าเราถูกติดอาวุธมาครบถ้วนจากช่วงระยะเวลา 4 ปีที่เรียนที่นี่ เพียงแค่จะสามารถ หยิบมาใช้ให้ถูกที่ถูกเวลาหรือไม่เท่านั้นเอง

จนกระทั่งเดือนกันยายน 2544 ได้กลับมาเป็นอาจารย์ประจำคณะวิทยาศาสตร์ มาถึงบัดนี้ฉันว่ามีความทรงจำต่อมหาวิทยาลัยรังสิตมาเป็นเวลาเกือบ 25 ปีแล้ว เวลาเปลี่ยนไป แต่ความทรงจำและความภาคภูมิใจ ไม่เคยเปลี่ยน มหาวิทยาลัยรังสิตเติบโตขึ้นมาก ผลิตภัณฑ์ที่มีคุณภาพมาแล้วกว่า 20 รุ่น นับเป็น “ความสำเร็จที่สัมผัสได้” ทุกวันนี้มีความภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยรังสิต ที่ผลิตบัณฑิตออกสู่สังคม ภูมิใจที่ได้มีส่วนช่วยให้ความฝันของนักศึกษาหลายๆ คนเป็นจริง ความทรงจำในช่วงเวลาของการทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตก็คือ การได้มีโอกาสได้ร่วมงานกับผู้บังคับบัญชาผู้ทรงคุณวุฒิอย่างท่านศาสตราจารย์ ดร.ธีระยุทธ กลิ่นสุคนธ์ และรองศาสตราจารย์ ดร.ชาติชาย ตระกูลรังสิ และเพื่อนร่วมงานหลายท่านที่เป็นบุคลากรที่มีคุณภาพสูง ทำให้เราสามารถสร้างสรรค์ผลงานให้ปรากฏแก่สายตาของคนอื่นๆ ทั้งในแง่ของรูปธรรมและนามธรรมได้ ความ สำเร็จต่างๆ จึงเป็นผลมาจากการร่วมมือร่วมใจกันทำงานของ พี่ เพื่อน และน้อง ผู้ซึ่งเป็นบุคลากรที่มีคุณภาพของมหาวิทยาลัยรังสิตทั้งสิ้น

นายประสงค์ ขาวลูกจันทร์ สำนักงานอาคารและสิ่งแวดล้อม

เมื่อปี พ.ศ.2536 ได้มีโอกาสเข้ามาทำงานในมหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้ และได้มีโอกาสที่ได้รับการจัดสรรให้เข้ามาทำหน้าที่ เจ้าหน้าที่ช่าง ในแผนกซ่อมบำรุง ซึ่งเป็นงานที่ชอบและมีความถนัดเฉพาะด้านอยู่บ้างแล้วก็รู้สึกว่ามีโอกาสทาง จากนั้นก็ตั้งใจเรียนรู้และศึกษางานจากรุ่นพี่ที่สานต่อกันมาและศึกษาจากประสบการณ์บ้าง

และนี่คือการได้มีโอกาสทำงานในมหาวิทยาลัยรังสิต และขยายผลถึงความเป็นอยู่ฐานะครอบครัวที่อยู่อาศัย พาหนะในการเดินทาง และที่ประทับใจที่สุดคือได้รับโอกาสทางการศึกษา ซึ่งทางมหาวิทยาลัยรังสิตได้ให้การส่งเสริมและสนับสนุนให้มีโอกาสก้าวหน้าสู่ตำแหน่งหน้าที่ตามลำดับไป

มีคำพูดประโยคหนึ่งที่ได้ยินมาหลายครั้งหลายคราจากหลายบุคคลว่า “ไม่มีที่ทำงานไหนจะสบายเท่า รังสิต ถ้าทำงานที่นี่ไม่ได้ก็จงทำที่อื่นไม่ได้” เป็นความจริงครับ

ผมขอสัญญาว่า “จะทำให้เต็มที่ ทำให้ดีที่สุด” เพื่อตอบแทนบุญคุณที่ได้รับโอกาสอย่างมากมาย

นางปราณี บุญญา สำนักงานสวัสดิการสุขภาพ

1 กันยายน 2533 เป็นวันเริ่มต้นการทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิต พอลงรถสองแถวเดินมาเรื่อยๆ เพื่อเข้าตึกที่ทำงานตัวเอง ยังจำได้ว่าที่ทุ่งรังสิตแห่งนี้ลมแรงมากๆ ตอนนั้นใส่กระโปรงยาวบานย้วย ลมพัดที่ต้องเอามือรวบรวมกระโปรงไว้ ไม่งั้นแะ เกิดภาพไปแน่นอน ความรู้สึกครั้งแรกที่เข้ามา ต้นไม้ยังไม่ค่อยมี มีฝุ่นเยอะ หารถเข้า-ออกลำบาก มีนักศึกษาน้อย บุคลากรไม่เยอะอยู่กันเหมือนครอบครัวทุกคนรู้จักกันหมด อบอุ่นดี นักศึกษาช่วงนั้นน่ารักมากเรียบร้อยมาก เดินสวนกับบุคลากรไม่ว่าอาจารย์เจ้าหน้าที่ก็ยกมือไหว้กันทุกคน พอกาลเวลาผ่านไปครบรอบ 5 ปี 10 ปี 15 ปี 20 ปี 25 ปี จากวิทยาลัยเป็นมหาวิทยาลัย ความเจริญรุ่งเรืองเข้ามาอย่างไม่หยุดยั้ง เวลาผ่านไปเร็วมาก เราอยู่มา 22 ปีแล้วความสวยงามสดชื่น ชื่อเสียงมหาวิทยาลัยที่เป็นมหาวิทยาลัยเอกชนก็ติดอันดับประเทศ ทุ่งรังสิตกลายเป็นเมืองที่หนาแน่นขยายขอบเขต เจริญอย่างหยุดไม่อยู่

เราทุกท่านเคยถูกพร่ำสอนตลอดมาว่า จงใฝ่หาอนาคตที่ดีที่สุดสำหรับตัวเรา แต่อนาคตที่ว่ามัน จะเกิดขึ้นได้อย่างไร ถ้าไม่ ทำวันนี้ให้ดีที่สุด การทำวันนี้ให้ดีที่สุดเป็นสิ่งที่ดีที่เตือนตัวเราได้เป็นอย่างดี พุด คิด ทำในสิ่งที่ดี ปฏิบัติหน้าที่การทำงานที่รับผิดชอบ และทำงานการที่ได้รับมอบหมายอย่างดีที่สุด ใช้ชีวิตอย่างมีคุณค่าที่สุดแทนที่จะปล่อยเวลาให้สูญหายไปโดยเปล่าประโยชน์ ตรงกับคำพังเพยที่ว่า “วันเวลาไม่เคยคอยใคร” มันผ่านไป ไม่มีการย้อนกลับ ยิ่งเมื่อมาประกอบกับสังขารมแห่งเวลาของ “ชีวิตที่เหลือน้อย” ยิ่งทำให้คำว่า “วันนี้” มีคุณค่ามากยิ่งขึ้น จงทำวันนี้ให้ดีที่สุด เพื่อตัวท่านเองและสังคมโดยรวม

ผศ.ดร.จุฑาภา พ่วงเกษร ผู้อำนวยการสำนักงานการตลาด และอาจารย์คณะบริหารธุรกิจ

นับจากการได้รับโอกาสเข้าเป็นบุคลากร ตำแหน่งอาจารย์ประจำ ของมหาวิทยาลัยรังสิต ตั้งแต่ปี พ.ศ.2534 จนถึงปัจจุบันเป็นเวลากว่า 20 ปี เป็นความภาคภูมิใจตั้งแต่ก้าวแรกของการเดินเข้ามายังสถาบันแห่งนี้ ที่มีสิ่งที่ดีตรงกับอุดมคติที่ตนเองได้ตั้งไว้ตั้งแต่แรกนั่นคือ เป็นส่วนหนึ่งของการสร้างความสำเร็จทางการศึกษาให้กับคนในประเทศให้มีความรู้ความสามารถ นำไปใช้ประโยชน์สร้างอนาคตให้กับตนเองและประเทศชาติ โดยมีผู้นำองค์กรทั้งในส่วนงานบริหารและส่วนงานด้านวิชาการที่มีความเชี่ยวชาญและมีประสบการณ์ทางด้านการศึกษาย่างแท้จริง จึงทำให้การทำงานมีแบบฉบับของความสำเร็จโดยยึดตามผู้นำคือ ท่านอธิการบดีและผู้บริหารในสถาบันอีกหลายท่านที่เป็นแบบฉบับที่ดีเยี่ยม สามารถนำแนวทางที่ดีดังกล่าวนี้ไปวางแผนปฏิบัติตามอย่างต่อเนื่อง ทั้งในสายการสอนและการบริหารโดยยึดผลสัมฤทธิ์ของนักศึกษาและมหาวิทยาลัยเป็นศูนย์กลางของการปฏิบัติงาน ส่งผลให้เกิดความสุขในการทำงานร่วมกันทั้งในระดับหัวหน้าหน่วยงานเพื่อนร่วมงานภายในหน่วยงาน และนักศึกษา ซึ่งถือเป็นความทรงจำที่ดีเยี่ยมที่มีต่อมหาวิทยาลัยรังสิต และในโอกาสที่มหาวิทยาลัยก้าวสู่ความสำเร็จครบรอบอีกปีหนึ่งนี้ ในฐานะเป็นส่วนหนึ่งขององค์กรขอทูลเกล้าทูลกระหม่อมถวาย ความสามารถของตนเองมีและถนัด ร่วมพัฒนามหาวิทยาลัยให้ก้าวหน้ายิ่งขึ้นสืบไป

นายวิชัย เล็กอุทัย คณะศิลปะและการออกแบบ

ความทรงจำที่ดีของข้าพเจ้าต่อมหาวิทยาลัยรังสิต ได้เริ่มตั้งแต่วันแรกของการเข้ามาทำงานที่คณะศิลปกรรมวิทยาลัยรังสิต (ในขณะนั้น) เมื่อปี พ.ศ.2532 ครั้งแรกที่ได้ผ่านป้อมยามหน้าหมู่บ้านเมืองเอก เข้ามาก็รู้สึกประทับใจต่อบรรยากาศที่ร่มรื่นด้วยต้นไม้ใหญ่สองข้างทางจนถึงมหาวิทยาลัย ซึ่งขณะนั้นยังไม่มีรั้วมากันขอบเขตดูเหมือนมีพื้นที่ที่สุดลูกทุ่งลูกตา และภายในยังมีอาคารเรียนไม่มากนัก มีพื้นที่ให้เดินเล่น นั่งพักผ่อนได้เป็นที่ชื่นชอบของน.ศ.และผู้ปกครองเป็นส่วนหนึ่งในการตัดสินใจเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยรังสิต

ความประทับใจในการทำงานในฐานะอาจารย์ประจำ รู้สึกชื่นชอบในนโยบายและแผนพัฒนาของมหาวิทยาลัยจากผู้บริหารทุกระดับ โดยเฉพาะวิสัยทัศน์ของท่านอธิการบดีในปัจจุบันที่สามารถนำพามหาวิทยาลัยรังสิตให้เป็นมหาวิทยาลัยเอกชนชั้นนำของประเทศ และสร้างชื่อเสียงจนเป็นที่ยอมรับในระดับนานาชาติ ในส่วนการทำงานภายในคณะศิลปะและการออกแบบ มีการร่วมมือกันทำงาน พัฒนาการเรียนการสอน ตลอดจนอุปสรรคต่างๆ ร่วมกันของบุคลากรคณะทุกระดับ จนสามารถสร้างชื่อเสียงให้กับคณะจนเป็นที่ยอมรับในระดับประเทศและต่างประเทศเป็นความประทับใจของข้าพเจ้าอย่างยิ่ง

นายสมหมาย รัตนมาตร สำนักงานหอพัก

ผมเริ่มทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตปี 2530 ตอนนั้นยังเป็นวิทยาลัยรังสิต ซึ่งตั้งอยู่กลางทุ่งนารอบล้อมด้วยธรรมชาติบรรยากาศสมัยนั้นถ้าใครได้เข้ามาสัมผัสผมเชื่อว่าทุกคนต้องคิดแบบผม คือดีมาก ๆ มีนักศึกษาเรียนทั้งหมดไม่กี่ร้อยคน คณะที่เปิดสอนก็มีไม่กี่คณะ ซึ่งในขณะนั้นมีตึกเรียนทั้งหมดเพียง 2 ตึกเท่านั้นแต่เดี๋ยวนี้มีนักศึกษาเรียนเป็นหมื่นและมีหลากหลายคณะให้เลือกเรียนซึ่งบางคณะสถาบันอื่นยังไม่เปิดสอนแต่ที่นี่มีแล้ว ผมได้มีโอกาสเห็นความเจริญเติบโตและความก้าวหน้าของมหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่งมีอยู่ตลอดเวลาจนถึงวิกฤตปัญหาที่สถาบันแห่งนี้ต้องเจออย่างเช่นตอนเปิดคณะแพทยใหม่ๆ ก็ถูกโจมตีจากหน่วยงานต่างๆ เพราะเป็นสถาบันเอกชนแห่งแรกที่เปิดสอนแต่ด้วยความสามารถ

ของท่านอธิการบดี รวมถึงอาจารย์และเจ้าหน้าที่ทุกคนจึงสามารถลบคำสบประมาทของบุคคลทั่วไปได้ และปัจจุบันเป็นที่ยอมรับของบุคคลภายนอก หรือแม้แต่ปีที่มิถิวกฤต IMF บริษัทหรือหน่วยงานต่างๆ ในประเทศเล็กจางพนักงาน เพราะสู้กับค่าใช้จ่ายไม่ไหว แม้แต่หมู่บ้านเมืองเอกเจองิวกฤตเข้ายังหยุดสร้าง แต่มหาวิทยาลัยไม่ปลดบุคลากรออก แม้แต่คนเดียว ยังยืนหยัดที่จะสู้ไปด้วยกัน

ยังมีอะไรอีกมากที่ผมไม่สามารถถ่ายทอดออกมาเป็นตัวอักษรเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยรังสิตได้ ซึ่งผมเชื่อว่าทุกคนที่เข้ามาร่วมงานกับมหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้คงได้ทั้งความรู้ได้ทั้งประสบการณ์ได้ทั้งเพื่อนร่วมงานที่ดี และสิ่งที่มีคุณค่าที่ทางมหาวิทยาลัยมอบให้ เพียงแต่ว่าเราจะรับมาไว้กับตัวเราหรือไม่เท่านั้น

ดร.กัลยรัตน์ หลอมมณีนพรัตน์ ผู้อำนวยการสำนักงานวางแผนและพัฒนาการศึกษา

วันนี้ 25 มกราคม 2553 มหาวิทยาลัยรังสิตมีอายุครบเบญจเพสพอดี หันกลับมามองตัวเอง เออ...เราอยู่ที่นี้มาเกือบ 20 ปีแล้วลิเดีย อยู่ทน...อยู่นานดีเหมือนกัน คงเป็นเพราะเราโชคดีได้เจ้านายดี มีเพื่อนร่วมงานดี และได้รับโอกาสดีๆ ในการทำงาน จะว่าไปแล้วเราได้ทำงานที่หลากหลายและท้าทายเป็นประจำ ทำให้ตื่นตื่นไม่จำเจ และได้เรียนรู้อะไรใหม่ๆ อยู่เสมอ ความทรงจำที่มีต่อมหาวิทยาลัยนะหรือ...มากมายมหาศาลบานตะเกียง แต่สิ่งที่ถือเป็นที่สุดแห่งความทรงจำคือการได้มีโอกาสเป็นเลขานุการสภามหาวิทยาลัย ระหว่างปี 2538 - 2539 ถึงแม้งานจะหนักและต้องใช้ความละเอียดรอบคอบระมัดระวังอย่างมาก เพราะเป็นการทำงานให้กับบอร์ดของมหาวิทยาลัย แต่สิ่งที่ได้กลับมาเกินคุ้มจริงๆ เพราะเป็นที่รู้กันว่ากรรมการสภามหาวิทยาลัยรังสิตประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิระดับมันสมองของประเทศทั้งสิ้น การได้นั่งอยู่ในที่ประชุมของนักปราชญ์ ได้เรียนรู้วิธีคิด วิธีการให้คำแนะนำต่างๆ แก่ผู้บริหารมหาวิทยาลัย ทำให้เราได้รับประโยชน์ไปด้วย ยิ่งไปกว่านั้นคือกรรมการสภามหาวิทยาลัยทุกท่านวางตัวเป็นผู้ใหญ่จริงๆ ท่านไม่เคยอวดตัวต่างๆ ที่ท่านมีดีให้อวดตั้งมากมาย ท่านให้เกียรติไม่ดูแคลนใคร กับเราซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่เล็กๆ ท่านก็ยังให้ความเมตตา พุดจาหักทลายด้วยดี ไม่วางอำนาจ นี่แหละที่เขาว่า

นาคิมิพิขเพียง	สุริโย
เลื้อยบ่ทำเดโช	แซมซ้า
พิชน้อยหยิ่งโยโส	แมลงป่อง
ชูแต่หางเองอ้า	อวดอ้างฤทธิ์

ดังนั้นเวลาเราเจอพวก "แมลงป่อง" เราก็จะนึกถึงท่านเหล่านั้น แล้วก็ยิ้ม.....

นางนงนุช ศิริสงวนวงศ์ คณะเทคโนโลยีสารสนเทศ

ก้าวแรกที่ดิฉันได้เดินเข้ามาทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตเมื่อวันที่ 1 สิงหาคม 2534 ทำให้ความรู้สึกของเด็กผู้หญิงคนหนึ่งขณะนั้นอายุประมาณ 25 ปี มันดูเหมือนความตื่นตัวอย่างใหญ่หลวงและมีแรงบันดาลใจที่ดึงดูดจิตใจที่ดีของดิฉันให้ได้รับความสัมผัสอันอบอุ่นที่รับรู้ได้จากที่นี่ ดิฉันมีความตั้งใจที่จะทำความดีและตั้งใจทำงานเพื่อผลงานที่ดีให้เกิดขึ้นได้ทุกๆ วัน ดังเช่นตึก อาคารต่างๆ ของมหาวิทยาลัยรังสิต ที่ก่อสร้างขึ้นมาได้อย่างยิ่งใหญ่

ดิฉันรู้สึกภาคภูมิใจที่ได้เข้ามาทำงานในหน้าที่ ที่ดิฉันได้รับผิดชอบมาตลอดระยะเวลา กว่า 20 ปี ที่ดิฉันได้ทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้และจะเก็บความทรงจำที่ดีไว้ตลอดไปค่ะ

ขอขอบพระคุณท่านอธิการบดี มหาวิทยาลัยรังสิต ที่ให้โอกาสในการทำงานและสวัสดิการต่างๆ แก่ดิฉันตลอดบุคลากรทุกท่าน ดิฉันเชื่อว่าพวกเราทุกคนชาวมหาวิทยาลัยรังสิต จะต้องต่อสู้และฝ่าฟันอุปสรรคต่างๆ ไปด้วยกันค่ะ

นางสาวพัชรี รัตนพันธ์ คณะศิลปและการออกแบบ

ณ ที่แห่งนี้เมื่อปี 2530 เป็นจุดเริ่มต้นของการทำงาน เป็นจุดเริ่มต้นแห่งการเรียนรู้สังคมใหม่มหาวิทยาลัยรังสิต ได้ให้อะไรหลายๆ อย่างแก่ข้าพเจ้ามากมายโดยเฉพาะโอกาสที่ทำให้ข้าพเจ้าได้รู้จักคำว่า “ครู” ได้อย่างลึกซึ้ง ได้พบเจอผู้คนมากมายหลากหลายตาซึ่งมีความคิดเหมือนและแตกต่างกันหลากหลายไม่ว่าจะเป็นผู้บังคับบัญชาเพื่อนร่วมงานลูกศิษย์ผู้ปกครอง หรือแม้กระทั่งนักวิชาการผู้ประกอบ การและชุมชนภายนอก

เริ่มแรกคิดว่าจะทำหน้าที่นี้ได้ไม่นานอยู่ไปอยู่มา 25 ปี ไม่นานเลยสำหรับข้าพเจ้าจริงๆ เมื่อ เทียบกับสิ่งที่ได้รับการมีโอกาสได้เป็นผู้สอนเยาวชนที่มุ่งหวังให้เป็นคนมีคุณภาพของสังคม จึงต้องหาความรู้มากขึ้นสร้างเสริมทักษะมากขึ้นเพื่อให้ทันต่อความเปลี่ยนแปลงทั้งทางเศรษฐกิจ สังคมและสิ่งแวดล้อม ข้าพเจ้าได้สัมผัสกับลูกศิษย์ที่มาจากพื้นฐานอันแตกต่างกันมากทำให้เป็นคนใจเย็นมากขึ้น รับฟังคนอื่นมากขึ้นคิดอย่างรอบคอบมากขึ้น ซึ่งหากเป็นอาชีพอื่นคงไม่ได้ขนาดนี้

ที่มหาวิทยาลัยรังสิตเปรียบเสมือนบ้านหลังที่สอง มีดร.อาทิตย์อุไรรัตน์ ท่านอธิการบดีที่ดูแลเอาใจใส่บุคลากรในทุกระดับซึ่งใจที่สุดคือครั้งที่มหาวิทยาลัยประสบมหาอุทกภัย หลายคนแยกย้ายไปอาศัยอยู่ในที่ต่างๆ ไม่ได้ทำงานมหาวิทยาลัยเสียหลายมาก ทั้งอาคารวัสดุอุปกรณ์แต่สิ่งที่เป็นบุคลากรได้รับคือความห่วงใยจากผู้บริหารค่าจ้างที่ได้ตามปกติทั้งๆ ที่ไม่ต้องทำงาน ข้าพเจ้าคิดว่าเมื่อเข้าสู่ภาวะปกติกลับเข้าทำงาน จะทุ่มเทและให้ความร่วมมือในกิจกรรมต่างๆ ของมหาวิทยาลัยเพิ่มขึ้นไปอีกเท่าที่กำลังจะทำได้

ผศ.สรวรยา พงศ์ปริตร คณะเทคนิคการแพทย์

สอนหนังสือที่มหาวิทยาลัยรังสิต มาตั้งแต่ปี '33

.... รู้จักผูกพันกับ ม.รังสิต มากที่สุด

.... ผูกพันกับคณะเทคนิคการแพทย์

.... ผูกพันกับนักศึกษาทุกรุ่น ที่เราทุ่มเทสอน จนเค้ากลายเป็นบัณฑิตไปแล้วหลายๆรุ่น

.... ภูมิใจที่มีบัณฑิต เทคนิคการแพทย์ จาก ม.รังสิต อยู่ในหลายๆโรงพยาบาลและสถานประกอบการทั่วประเทศ

.... ดีใจกับทุกอย่างก้าว ที่พัฒนา ไปข้างหน้า ของ ม.รังสิต

.... มีทั้งเทคโนโลยีที่ทันสมัยมากขึ้น และ มากขึ้น

.... มีทั้งอาคารเรียน และห้องเรียน ที่เพิ่มมากขึ้น และ มากขึ้น

.... มีทั้งระบบคุณภาพ และมาตรฐานที่เพิ่มมากขึ้น และ มากขึ้น

.... มีทั้งชื่อเสียงที่เป็นที่ยอมรับ มากขึ้น และ มากขึ้น

.... ขอให้ ม.รังสิต พัฒนาไปข้างหน้าในทุกๆ ด้าน & ผลิตบัณฑิตที่มีคุณภาพยอดเยี่ยม ไปรับใช้สังคมตลอดไป.....

นายเพชร วิภามณีโรจน์ สำนักงานงบประมาณ

ผมเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยรังสิตเมื่อวันที่ 1 พฤศจิกายน 2533 ตอนนั้นจำได้ว่ามีอาคารเรียนเพียง 5-6 ตึก มีการเรียนการสอน 17 คณะ มีบุคลากรประมาณ 700 คน นับจากวันนั้นถึงวันนี้ ผมใช้ชีวิตอยู่ในมหาวิทยาลัยลงเลยมาเป็นเวลาถึง 21 ปี เห็นความเจริญเติบโต ความก้าวหน้าของมหาวิทยาลัยตั้งแต่เป็นวิทยาลัยเปลี่ยนเป็นมหาวิทยาลัย มีการเรียนการสอนตั้งแต่อนุบาลถึงระดับปริญญาเอก มีอุปสรรคเกิดขึ้นมากมายในหลายๆ ด้าน ไม่ว่าจะเป็นช่วงแรกๆ ที่มีกระแสว่ามหาวิทยาลัยรังสิตเป็นมหาวิทยาลัยที่มีค่าเล่าเรียนแพงที่สุด จากนั้นมหาวิทยาลัยก็ได้แสดงให้เห็นว่าค่าเล่าเรียนไม่ได้แพงอย่างที่คิดเมื่อเทียบกับสิ่งที่นักศึกษาได้รับหลังจาก เข้ามาใช้ชีวิตในรั้วมหาวิทยาลัยจนจบออกไปเผชิญกับโลกภายนอกพร้อมกับความสำเร็จของชีวิต และมีอีกประเด็นหนึ่งก็คือเรื่องความห่างไกล ความเป็นชนบทของแหล่งที่ตั้ง ที่ทำให้นักศึกษาเดินทางเข้ามาเรียนอย่างลำบาก และอาจส่งผลต่อการรับนักศึกษาของแต่ละคณะ อย่างไรก็ตามความมีคุณภาพ

และความโดดเด่นทางด้านหลักสูตรต่างๆ ก็ส่งผลให้คำว่าเส้นทางไกลไม่ใช่อุปสรรคอีกต่อไป บวกกับความที่มหาวิทยาลัยรังสิตมีผู้นำที่เปี่ยมไปด้วยความรู้ความสามารถยิ่งทำให้เกิดชื่อเสียงที่ยั่งยืนจนกระทั่งทุกวันนี้ มีจำนวนนักศึกษาที่เข้ามาศึกษาต่อเป็นจำนวนไม่น้อยหน้าสถาบันใด

ผมรู้สึกภูมิใจที่เป็นลูกรังสิต ขอกล่าวคำขอบคุณที่มหาวิทยาลัยรังสิตได้คัดเลือกผมเป็นบุคลากรดีเด่นในปี 49 และอยากจะทำคำว่า “มหาวิทยาลัยรังสิตคงอยู่ในความทรงจำที่ดีของผมตลอดไป”

นางพรรณิ หายูณรงค์ สำนักงานรับนักศึกษา

“บ้าน” ถ้าบ้านเป็นสถานที่ที่ให้ความอบอุ่น ก็นั่นแหละครับ มีความน่ารัก มีความสุข ทุกข์ ดีใจ เศร้าใจ ประปนอยู่ละก้อ ไม่แปลกเลยที่มหาวิทยาลัยรังสิตจะเป็นอย่างนั้นในความรู้สึกของผม เพราะก่อนที่หลายๆ สิ่งในชีวิตจะแข็งแกร่ง และดีขึ้นเรื่อยๆ ก็ได้ถูกบ่มเพาะมาจาก...บ้านหลังนี้

ย้อนไป 25 ปีที่แล้ว ครั้งที่ยังเป็นวิทยาลัยรังสิต นักศึกษายังมีน้อย บุคลากรยังมีน้อยจำได้ว่ามหาวิทยาลัยจัดสูทสีฟ้าให้บุคลากรใส่สร้างความเป็น team work รวมทั้งทำคอนบิตด้วย ซึ่งสมัยนั้นก็มีเฉพาะคณะพยาบาลศาสตร์ และคณะบริหารธุรกิจ 2 คณะเท่านั้น บุคลากรมีกันไม่ถึง 30 คนเวลาถึงกันก็จะใส่สูทสีฟ้าไปร่วมงานกัน งานไหนงานนั้นก็จะคุ้นเคยกันดี มีอะไรก็จะคอยช่วยเหลือกันแม้แต่ทำนอการบิต ก็ยังมีเวลา มีโอกาสนั่งคุยกับนักศึกษาในสนามหญ้าเพื่อถามสารทุกข์ต่างๆ ของนักศึกษาเป็นภาพที่ประทับใจ นอกจากนี้ข้าพเจ้ายังมีโอกาสรับการสั่งสอนในการปฏิบัติตนในการทำงานตลอดจนการใช้ภาษา ตัวละครต่างๆ ในเรื่องการเขียนข่าวประชาสัมพันธ์มหาวิทยาลัยจากคุณพ่อประสิทธิ์ อุไรรัตน์ ตอนเข้ามาทำงานที่นี่ใหม่ๆ และสิ่งที่ท่านสอนหลายอย่างก็ยังนำมาใช้ได้ถึงปัจจุบันเช่นกัน และนั่นเป็นความประทับใจและความทรงจำที่ดีที่ยังคิดถึงที่ไรก็ยังยิ้มได้อยู่ ความทรงจำที่ดีมีมากมาย...อันนี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งเท่านั้น มาถึงวันนี้ดีใจที่ได้เห็นมหาวิทยาลัยรังสิตมีความเจริญก้าวหน้ามาก เรามีคณะต่างๆ มากขึ้น นักศึกษา บุคลากรมากขึ้น สร้างบัณฑิตที่มีคุณภาพในหลากหลายสาขาอาชีพออกไปทำชื่อเสียงในสังคมมากมาย จนทำให้มหาวิทยาลัยรังสิตกลายเป็นมหาวิทยาลัยเอกชนที่อยู่ขึ้นแนวหน้าที่เราๆ ก็รู้จัก อยากขอบพระคุณท่าน ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ ที่ท่านมีวิสัยทัศน์กว้างไกล สร้าง มหาวิทยาลัยรังสิตเจริญก้าวหน้า มีความมั่นคง และทำให้พวกเรา อย่างที่รวมกันเป็นมหาวิทยาลัยรังสิตดีขึ้นตามไปด้วย ภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ และจะเอาใจช่วยให้มหาวิทยาลัยรังสิตของเราเจริญยิ่งๆ ขึ้นไปในทุกๆ ด้าน โดยเฉพาะทางด้านวิชาการอย่างที่ท่านอธิการอยากให้ เป็น Harvard of the East

นางวันดี มรคา คณะวิทยาศาสตร์

ตลอดระยะเวลา 20 กว่าปี ที่ดิฉันได้มาทำงานที่ คณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยรังสิต ดิฉันมีความทรงจำและความประทับใจมากมาย เข้ามาทำงานวันแรกรู้สึกตื่นเต้นดีใจมาก วันเวลาผ่านไป ทำให้รู้สึกมหาวิทยาลัยรังสิตเปรียบเหมือนบ้านหลังที่ 2 มีความอบอุ่นและประทับใจท่านผู้บริหารเป็นผู้ที่มีความโอบอ้อมอารี จิตใจเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ มีความรักเมตตาแก่บุคลากรและนักศึกษาทุกคนเหมือนลูก มหาวิทยาลัยแห่งนี้ทำให้ดิฉันได้มีอาชีพที่อยู่อาศัย ท่านผู้บริหารมีวิสัยทัศน์กว้างไกล ทำให้มหาวิทยาลัยเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว ผลิtbบัณฑิตสู่สังคมมีชื่อเสียงโด่งดังทั้งในประเทศและต่างประเทศ ประทับใจผู้ร่วมงานที่คณะวิทยาศาสตร์ เพื่อนร่วมงานหน่วยงานต่างๆ และนักศึกษาทุกคน ทำให้ดิฉันเกิดแรงบันดาลใจในการทำงานและมีความทุ่มเทเสียสละ และรู้สึกภูมิใจที่เป็นส่วนหนึ่งในการร่วมสร้างสรรค์สิ่งที่ดีสู่สังคม

อาจารย์สุกัลยา วงศ์ขมบุญ คณะศิลปศาสตร์

ความทรงจำคือสิ่งที่ยังจำได้ ไม่ลืม ซึ่งสามารถเป็นได้ทั้งสิ่งที่ดีและสิ่งที่ไม่ดี เพราะสิ่งดีคนเราก็จำ สิ่งที่ไม่ดี แม่ไม่ยอมจำแต่ก็มักจะลืมไม่ลงจึงยังคงอยู่ในความทรงจำอยู่นั่นเอง สำหรับดิฉันสิ่งที่ยังคงอยู่ในความทรงจำ หรือจำได้ไม่ลืมเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยรังสิตเป็นสิ่งที่ดี เพราะดีต่อชีวิตมานานและยังคงดีมาจนถึงทุกวันนี้

ความทรงจำของดิฉันเกี่ยวกับมหาวิทยาลัยรังสิตเริ่มเมื่อ 25 ปีที่แล้ว ขณะที่ยังเป็นอาจารย์ตัวเล็กๆ ที่จบเพียงปริญญาตรี มาสมัครเป็นอาจารย์ของมหาวิทยาลัยรังสิตซึ่งกำลังจะเปิดดำเนินการ ได้พบบุคลากรที่เป็นมิตร และผู้บริหารที่สัมพันธ์ใจดีมาก ๆ หัวลึกลงๆจะได้ทำงานกับคนเหล่านั้น มีสอข่อยเขียนด้วย โชคดีที่ไม่ต้องสอบสอน อาจจะเป็นเพราะดิฉันมีประสบการณ์การสอนมาบ้าง

ได้เริ่มทำงานที่วิทยาลัยรังสิต (ชื่อในขณะนั้น) เป็นวันแรก คือวันที่ 1 พฤษภาคม 2529 ดีใจเป็นที่สุด เพราะได้ทำงานที่ชอบคือเป็นครู ได้ทำงานใกล้บ้าน คือเป็นคนปทุมธานีและได้ทำงานที่จังหวัดปทุมธานี และเหนือสิ่งอื่นใดคือ ไม่คิดว่าจะได้รับโอกาสดีๆ เช่นนั้น

ตลอดระยะเวลากว่า 25 ปีของการทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิต มีสิ่งดีๆ ให้จดจำมากมาย หากเปิดลิ้นชักแห่งความทรงจำ ในลิ้นชักที่ 1 สิ่งที่จะได้พบก็คือผู้บริหารที่รักและให้เกียรติลูกน้อง คนเราล้วนต้องการความรักและการยอมรับ ผู้บริหารที่มีให้จึงได้ใจเราไปเต็มๆ ในลิ้นชักที่ 2 สิ่งที่จะได้พบคือเพื่อนร่วมงานที่ดี ไม่ว่าจะเป็นที่ภาควิชาพื้นฐานทั่วไปในตอนแรก หรือที่คณะศิลปศาสตร์ ณ ปัจจุบัน เพื่อนร่วมงานที่ดีทำให้มีกำลังใจและ พร้อมที่จะสู้กับงานไม่ว่าจะยากหรือหนักสักเพียงใด ในลิ้นชักที่ 3 สิ่งที่จะได้พบคือลูกศิษย์ที่ดี เก่งไม่เก่งไม่รู้ รู้แต่ว่าลูกศิษย์ส่วนใหญ่น่ารัก ไม่ก้าวร้าว เชื่อว่าเด็กเขาใจว่าทำไมครูต้องบ่นต้องว่า เมื่อรู้ว่าเราแย้ง “สอนคน” ได้ ทำให้มีกำลังใจที่จะเป็น “ครู” อยู่ต่อไป ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยแห่งนี้ทำให้มีสิ่งดีๆ อยู่ในความทรงจำ

ตั้งแต่เริ่มทำงานจนวันนี้ ซาบซึ้งกับสิ่งดีดีที่มอบให้
ต้องขอบคุณ "รังสิต" ลักเท่าใด จึงจะเท่ากับที่ใจรู้สึกจริง

นายสุชาติ รอดรัตน์ คณะเทคนิคการแพทย์

กระผมภูมิใจมากที่ได้เข้ามาทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้ เพราะมหาวิทยาลัยรังสิตเปรียบเหมือนบ้านหลังที่สองของกระผม ที่นี้ให้สวัสดิการดีหลายอย่างและมีอธิการบดีที่มีน้ำใจงาม มีวิสัยทัศน์กว้างไกล ซึ่งผมพร้อมที่จะทำงานให้มหาวิทยาลัยรังสิตอย่างเต็มกำลังความสามารถครับ

นางสาวกนกกร ชูแก้ว สำนักงานกิจการนักศึกษา

ที่นั้ที่รังสิต โลกกว้างของการเรียนรู้ที่ไม่จำกัดเฉพาะกลุ่มนักศึกษาเท่านั้น ยังเป็นแหล่งของการเรียนรู้เพื่อพัฒนาการทำงานของเหล่าอาจารย์และเจ้าหน้าที่ด้วยเช่นกัน ท่ามกลางการเปลี่ยนแปลงของโลกภายนอก มหาวิทยาลัยแห่งนี้ไม่เคยหยุดนิ่ง เป็นที่สุดและเป็นที่ยึดเหนี่ยวในหลายเรื่อง ทำให้ใครต่อใครรู้จักมหาวิทยาลัยของเรา จำนวนคณะมีมากที่สุดจนเป็นที่สุดของความหลากหลายของสาขาวิชา อีกทั้งพลวัตวิฤติเป็นโอกาสได้อย่างน่าทึ่ง เช่น การฟันสีต้นไม้จนสวยงาม ได้ชื่อว่าเป็นสวนอวดตาร นับเป็นการเกิดใหม่หลังสูญเสียพื้นที่จากน้ำท่วม

สิ่งสำคัญที่เป็นหัวใจของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ คือ “นักศึกษา” ซึ่งมีพัฒนาการที่ดีขึ้นของนักศึกษาในการรวมกลุ่มทำกิจกรรมที่สร้างสรรค์เพื่อส่วนรวมมากขึ้น ยามประสบปัญหาวิฤติได้พิสูจน์ให้เห็นถึงน้ำใจและพลังจิตอาสาของนักศึกษา แม้จะห่วงเรื่องการสอบ แต่นักศึกษาก็ยังรวมตัวได้มากมายล้นมาด้วยใจ ช่วยกันคนละไม้ละมือ แต่ละคนทำตามกำลังเท่าที่ทำได้ ช่วยกันอย่างเต็มที่ ซึ่งแสดงให้เห็นว่ายามใดที่มีภัยหรือมีปัญหาเราไม่เคยทอดทิ้งกัน

อนาคตของมหาวิทยาลัยแห่งนี้จะเป็นอย่างไร ขึ้นกับพวกเราทุกคนที่จะให้ใจและทุ่มเททำงานเพื่อพัฒนานักศึกษาให้เป็นบุคคลที่มีคุณภาพ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา มหาวิทยาลัยรังสิตให้สิ่งที่ดีๆ แก่หลายชีวิต แล้วตัวท่านล่ะที่บอกว่า รังสิตนั้น ได้ทำสิ่งดีๆ ให้แก่มหาวิทยาลัยแล้วหรือยัง???

นางนันทน์ ภาสบุตร วิทยาลัยวิศวกรรมศาสตร์

ความทรงจำของข้าพเจ้าที่มีต่อมหาวิทยาลัยรังสิตมีมากมายและยาวนาน โดยเริ่มจากปี 2535 เป็นปีแรกที่เข้ามาทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิต ภาพแรกที่ได้เห็นเมื่อเข้ามามหาวิทยาลัยรังสิตก็คือ อากาศร้อนมาก ต้นไม้ยังเป็นต้นไม้เล็กๆ อาคารเรียนมีเพียงไม่กี่หลัง และจำนวนนักศึกษายังมีไม่มากนัก แต่ทุกอย่างก็มีการพัฒนาปรับเปลี่ยนไปตามกาลเวลา เสมือนต้นไม้ที่มีอายุมากขึ้น สูงใหญ่แตกกิ่งก้านสาขา ดังเช่นมหาวิทยาลัยรังสิตมีการพัฒนาไปอย่างรวดเร็ว มีคณะที่หลากหลาย รองรับนักศึกษาที่มีปริมาณเพิ่มมากขึ้น เริ่มเป็นที่รู้จัก มีชื่อเสียง และเป็นที่ยอมรับของคนทั่วไป จัดเป็นมหาวิทยาลัยที่อยู่ในระดับแนวหน้า และรู้สึกภูมิใจที่ได้มีโอกาสมาทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิต คิดว่าจะทำที่นี้ตลอดไปเพราะรักสถาบันแห่งนี้

นางสาวพริณ รักเชื้อ สำนักงานอาคารและสิ่งแวดล้อม

ประทับใจผู้บริหาร คณาจารย์ และเจ้าหน้าที่ทุกๆ คน ที่ทำงานร่วมกันช่วยเหลือกันเหมือนพี่น้อง เหมือนครอบครัวเดียวกันรวมทั้งได้ให้โอกาสบุคลากรได้พัฒนาตนเองอยู่ตลอดเวลาทั้งอบรม หรือการศึกษาต่อเป็นสำคัญอีกอย่างหนึ่ง รวมถึงตัวข้าพเจ้าด้วยเดิมจบเพียง ป.4 ปัจจุบันนี้จบ ปวช. กศน. ก็คือความประทับใจและความน่ารักของนักศึกษาทุกๆ คนะ มีผู้บริหารดีๆ และมีความอบอุ่น

เหตุการณ์ที่ประทับใจในรั้วมหาวิทยาลัยรังสิต มีอยู่หลายเหตุการณ์แต่ที่ประทับใจและความทรงจำไม่ลืม ก็คือ ถูกคัดเลือกเป็นบุคลากรดีเด่นในปี 2551 เป็นที่ประทับใจที่สุดถึงแม้จะไม่วันนั้นแต่ความทรงจำตลอดไป มหาวิทยาลัยเปรียบเหมือนบ้านที่ 2 และจะจดจำอยู่ในใจเสมอ

นายสุเทพ มงคลเลิศพล คณะวิทยาศาสตร์

แม้ทรัพย์สินในห้องทำงานได้จมหายไปกับน้ำที่ท่วมซึ่งเป็นระยะเวลายาวนาน แต่ภาพในอดีตที่ผ่านมา ตลอดระยะเวลา 22 ปี ณ มหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้มิได้เลือนหายไปจากความทรงจำของกระผมได้เลยแม้แต่น้อย จากอดีตมหาวิทยาลัยรังสิต มหาวิทยาลัยเร็ว จนถึงปัจจุบันมหาวิทยาลัยรังสิตมีรั้วต้นไม้ธรรมชาติ ความมีชีวิตชีวาของมหาวิทยาลัย เกิดจากชีวิตของผู้คนในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ นับว่ากระผมโชคดีอย่างยิ่งที่มหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้ได้ให้โอกาส กระผมสร้างคุณงามความดีในฐานะครูบาอาจารย์คนที่ได้อบรมสั่งสอนศิษย์ ซึ่งคงมิใช่แค่ความรู้ความคิดเท่านั้น แต่ได้อบรมจิตใจให้ลูกศิษย์เป็นคนดี ตลอดเวลาที่กระผมได้ทำหน้าที่ครู ณ มหาวิทยาลัยแห่งนี้ได้เกิดความรักดีๆ กับกระผมแทบทุกวัน กี่ว่าได้ เคยมีบางคนถามผมว่าทำไมไม่ไปทำงานในบริษัทอุตสาหกรรม ผมได้ตอบว่า แม้วิชาชีพครูจะไม่ได้มีรายได้สูงเทียบเท่ากับบริษัทอุตสาหกรรม แต่สิ่งหนึ่งที่คนเป็นครูมีรู้สึกก็คือความสุข ความภาคภูมิใจต่อบทบาทภาระหน้าที่นี้ เป็นความสุขที่มีในส่วนลึกจากกันบึ้งของหัวใจในความเป็นครู ที่ไม่สามารถบอกด้วยคำบรรยายที่ลึกซึ้งใดๆ ศิษย์ปัจจุบันที่ช่วยสร้างสีสันแห่งชีวิตให้ครูอยู่ทุกวัน ศิษย์เก่าแม่สำเร็จการศึกษาแล้วยังแวะเวียนมาเยี่ยมส่งข่าวคราวถึงกันอย่างสม่ำเสมอ เพื่อนร่วมงานที่ดีมีน้ำใจเป็นมิตรที่สร้างความอบอุ่นให้ทุกวัน แต่ภาพแห่งความทรงจำจะเกิดขึ้นไม่ได้ ถ้าในวันนั้นเมื่อ 22 ปีที่แล้วกระผมไม่ได้เจอท่านผู้ใหญ่ใจดีท่านหนึ่งที่ได้อีก 5 เวลาประมาณ 6 โมงเย็น หลังจากที่กระผมเลิกจากการทบทวนให้นักศึกษาวิศวกรรมเคมีรุ่น 1 ผู้ใหญ่ท่านนั้นได้บอกขอบคุณกระผมที่ดูแลนักศึกษาเป็นอย่างดีและขอให้กระผม ตั้งใจทำงานช่วยมหาวิทยาลัย สั่งสอนให้ลูกศิษย์ของเราเป็นคนดี ซึ่งท่านผู้ใหญ่ใจดีท่านนั้นก็คือ ท่านอธิการบดี ดร.อาทิตย์ อุไรรัตน์ ซึ่งในขณะนั้นท่านยังไม่ได้เข้ามาบริหารมหาวิทยาลัยในฐานะอธิการบดี และเป็นครั้งแรกที่กระผมได้พบท่านวีรบุรุษประชาธิปไตย

รักและภูมิใจที่มีโอกาสเป็นครูแห่งมหาวิทยาลัยรังสิต

นางจิรวรรณ เคราะห์ดี สำนักงานทะเบียน

บ้านที่นาอยู่ นี่เป็นครั้งแรกในชีวิตที่ข้าพเจ้าอยากเขียนบทความ อาจจะใช้ภาษาที่ไม่สละสลวยนักแต่ทุกตัวอักษรออกมาจากความคิดและออกมาจากใจอย่างตรงไปตรงมา

เป็นเวลา 22 ปี 6 เดือน ที่ข้าพเจ้าทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้ ซึ่งเป็นบ้านหลังใหญ่ที่ให้สิ่งต่างๆ ที่มีคุณค่ามากมายในชีวิต เพื่อนหลายๆ คนถามว่าอยู่มาได้ยังไงนานมากแต่เงินเดือนนิดเดียว หลายครั้งก็เฝ้าฝันคิดว่าเราอยู่ได้ไง จึงได้พบว่า ความจริง เงิน เป็นปัจจัยสำคัญมากในการดำรงชีวิต แต่ไม่ได้หมายความว่าเราต้องทำทุกอย่างเพื่อเงิน มันอยู่ที่ความพอดีที่เราจะใช้น้อยๆ และมีความสุขกับสิ่งที่มี อย่าตะเกียกตะกายจนเสียสมดุลในชีวิตมีเวลาทำงาน มีวันหยุด มีเวลากับครอบครัวกับลูก มีวันพักผ่อนไปเที่ยวต่างจังหวัดบ้าง สิ่งเหล่านี้เป็นแก่นแท้ของความสุขที่หลายคนมองข้ามไป

จริงอยู่ที่เราทำงานทุกวันเพื่อแลกกับเงินเพราะให้ทำฟรีคงไม่ทำ แต่ที่สำคัญต้องทำด้วยใจ ทำตัวเองให้เป็นคนที่ใครๆ อยากอยู่ใกล้ อยากพูดอยากคุย อยากทำงานด้วยและคิดถึงเราเมื่อเขามีปัญหา แต่ในบางครั้งต้องยอมรับว่าเมื่อมีปัญหาเข้ามาเยอะก็เครียดเหมือนกัน แต่ข้าพเจ้ามีความเชื่อว่าปัญหาทุกปัญหามีทางแก้ แก่คนเดียวไม่ได้ก็ขอความช่วยเหลือจากผู้อื่น แก่นั้นไม่ได้พรั่งพร้อมก็ได้ และถึงแม้งานจะวุ่นวายเพียงใดรับโทรศัพท์มากมายแต่เป็นความอึดอ้อมใจที่สามารถทำงานให้ผ่านไปด้วยดี ซึ่งส่งผลดีให้หน่วยงานของเรา และองค์กรโดยรวม แล้วผลดีที่ได้นั้นก็จะย้อนกลับมาที่เรานั่นเอง

ลองคิดถึงตอนที่เราให้เงินขอทาน ให้อาหารสุนัขและแมวข้างถนน บริจาคเงินช่วยเหลือผู้ประสบภัยธรรมชาติ เราอยู่แล้วเป็นคนหรือสัตว์เหล่านั้นเขาไม่สามารถตอบแทนอะไรเราได้แต่เราก็เต็มใจที่จะให้

ในทางเดียวกันมหาวิทยาลัยรังสิต คือบ้านของเรา เป็นบ้านของเรา เป็นบ้านที่ให้สิ่งที่ดี มีคุณค่ากับชีวิตเรามากมาย เราต้องช่วยกันทำบ้านของเราให้อบอุ่น น่ายู่ และช่วยกันสร้างบ้านเราให้เป็นบ้านที่ใครๆ ก็อยากเข้ามาอยู่

นายเพชรเจริญ วิภาณณ์โรจน์ คณะการแพทย์แผนตะวันออก

เมื่อย้อนนึกถึงสมัยอดีตที่เพิ่งเข้ามาทำงานกับมหาวิทยาลัยรังสิต ซึ่ง ณ ขณะนั้น เป็นช่วงของประเทศไทยประสบปัญหาเศรษฐกิจฟองสบู่แตกพอดี เป็นช่วงหัวเลี้ยวหัวต่อของเศรษฐกิจที่ผันแปร และเป็นจังหวะที่เจ้าหน้าที่ประจำบัณฑิตวิทยาลัยท่านหนึ่งได้ลาออก น้องชายของกระผมที่ทำงานกับบัณฑิตวิทยาลัยได้แนะนำให้กระผมเข้าทำงาน แต่เนื่องจากปัญหาของการเป็นเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานเดียวกันที่เป็นญาติพี่น้องกัน จึงเป็นประเด็นหนึ่งที่ไม่อาจจะรับเข้าทำงานได้ ซึ่งเป็นปัจจัยหนึ่งที่ผู้บริหารของทางมหาวิทยาลัยจะต้องคำนึงถึง และกระผมก็ทราบดีจึงมิได้คาดหวังอะไร และคิดว่าคงไม่ได้ทำงานแล้ว แต่เนื่องจากทางคณบดีบัณฑิตวิทยาลัยในขณะนั้น คือ ผศ.ดร.ปรีชา พันธุมสินชัย ได้กรุณาให้กระผมเข้าทำงาน อันเป็นก้าวแรกในการเข้าทำงานในมหาวิทยาลัยแห่งนี้ โดยใช้ทักษะด้านคอมพิวเตอร์ ซึ่งกระผมไม่ค่อยคุ้นเคย เคยแต่พิมพ์ดีดแบบเก่า (แบบแคร่และพิมพ์แบบใช้นิ้วเดียว) กระผมทราบที่ต้องใช้ความพยายามเป็นอย่างมาเพื่อเรียนรู้ทั้งงานทั่วไปและงานด้านกิจกรรมซึ่งในครั้งนั้น กระผมเคยท้อกับงาน เคยคิดว่าจะลาออกจากงานที่ทำ แต่เนื่องจากมีเจ้านายที่ดีให้กำลังใจ ชี้แนะวิธีการแก้ไขปัญหาต่างๆ ทำให้กระผมมีทักษะในการแก้ไขปัญหาเฉพาะหน้าต่างๆ ทำให้กระผมกระตือรือร้นในการใช้คอมพิวเตอร์ให้คล่องเหมือนเจ้าหน้าที่คนอื่นๆ ที่พิมพ์สัมผัส พยายามเรียนรู้งานต่างๆ สะสมประสบการณ์ทุกๆ ด้าน เรียนรู้ทุกๆ สิ่งที่สามารถเรียนรู้ได้ จวบจนทุกวันนี้ กระผมได้รับความรู้ต่างๆ เพิ่มเติม พิมพ์สัมผัสได้ เรียนรู้โปรแกรมด้านคอมพิวเตอร์ที่ทางมหาวิทยาลัยได้อบรมความรู้ให้กับเจ้าหน้าที่ต่างๆ จนกระทั่งได้รับการยอมรับจากคณะกรรมการของมหาวิทยาลัยแห่งนี้ให้รางวัลอันทรงเกียรติสูงสุดแก่กระผม ซึ่งกระผมขอขอบพระคุณท่านอธิการบดี คณบดี รองคณบดี เลขาธิการคณะฯ และคณะกรรมการ ที่เล็งเห็นความสำคัญของท่านที่ให้การสนับสนุนต่อสถาบันแห่งนี้ ซึ่งเป็นช่วงแห่งความทรงจำที่กระผมไม่อาจลืมเลือนไปได้ และจะพัฒนาตนเองในด้านต่างๆ เพื่อนำความรู้และประสบการณ์มารวมพัฒนาคณะฯ และมหาวิทยาลัยรังสิตของเรา ขอขอบพระคุณมหาวิทยาลัยรังสิต ผู้บริหารและเพื่อนร่วมงานทุกๆ คน ที่ให้กระผมมีวันนี้ วันที่สวยงาม ขอขอบคุณจริงๆ ครับ

นางเด่นฤดี ชนกชนีกุล คณะวิทยาศาสตร์

“มาถึงวันนี้นับเป็นเวลากว่า 21 ปีแล้วที่มหาวิทยาลัยรังสิต ได้ให้ประสบการณ์ในการทำงานกับดิฉันเยอะแยะมากมาย ประสบการณ์ที่บางครั้งไม่สามารถหาได้จากที่ใด ทำให้ดิฉันได้พบกับเพื่อนร่วมงานทั้งในและนอกหน่วยงาน ที่น่ารัก และน่าประทับใจ และผู้บริหารที่มีวิสัยทัศน์ที่กว้างไกลและรักลูกน้องเหมือนเป็นครอบครัวเดียวกัน ดิฉันยังอยากให้อนุสาคกรได้ช่วยกันสร้างสรรค์และพัฒนาคุณภาพของมหาวิทยาลัยให้มีคุณภาพดีขึ้นเรื่อยๆ ดิฉันมีความภูมิใจที่ได้เป็นส่วนหนึ่งของมหาวิทยาลัยรังสิตค่ะ”

นางสาวภัทรกร ทองหรี สำนักงานมาตรฐานวิชาการ

มหาวิทยาลัยรังสิตเป็นสถานศึกษา สถานที่ทำงาน สถานที่พักผ่อน สถานที่ออกกำลังกาย และเป็นอะไรอีกหลายๆ อย่างสำหรับทุกคน

สำหรับข้าพเจ้า ที่ผ่านมามหาวิทยาลัยรังสิตเป็นผู้ให้ ให้ทุกอย่างกับข้าพเจ้า ไม่ว่าจะเป็นให้ความรู้เรื่องงาน ให้การศึกษาต่อ ให้ความสุขสบายและชีวิตที่ดีขึ้น ให้สังคมที่ดีซึ่งมีเพื่อนร่วมงานที่ดี เพื่อนร่วมมหาวิทยาลัยที่ดี และสุดท้ายมหาวิทยาลัยรังสิตได้ให้โอกาสกับข้าพเจ้าได้เป็นหนึ่งในบุคลากรดีเด่น ซึ่งเป็นรางวัลอันมีค่าสำหรับข้าพเจ้ามาก ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยรังสิตที่ให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่ดีมากกับข้าพเจ้าตลอดมา ขอขอบคุณมากค่ะ

นายมนี วงเวียนคำ สำนักงานอาคารและสิ่งแวดล้อม

มหาวิทยาลัยรังสิตเป็นสถาบันเอกชนที่มีการเปิดหลักสูตรการเรียนการสอนที่ครบถ้วน บรรยากาศที่ร่มรื่น ตั้งแต่ผมมาทำงานในสถาบันแห่งนี้ได้เห็นการพัฒนาอยู่ตลอดเวลา เพื่อให้ผู้ที่จะเข้ามาเรียนในมหาวิทยาลัยจบการศึกษาออกไปอย่างมีคุณภาพ เป็นที่ต้องการของหน่วยงานต่างๆ

มหาวิทยาลัยได้ฟันฝ่าวิกฤตที่เกิดขึ้นหลายครั้งและผ่านพ้นไปได้ด้วยดี และยังคงความเป็นสถาบันศึกษาที่มั่นคงอย่างนี้ตลอดไป

นางสาวมนี พวงเงิน สำนักงานหอพัก

“รางวัลสำหรับบุคลากรดีเด่นประจำปี 2553 ท่านอธิการบดีจะให้ไปทัศนศึกษาที่เมืองจีนด้วย” อาจารย์นันทนา ภูษธร ณ อยู่ชยา ประกาศในการประชุมหัวหน้าแผนกสำนักงานหอพัก เพื่อนร่วมงานและอาจารย์ได้เสนอชื่อ ดิฉัน นางมนี พวงเงิน ตำแหน่งหัวหน้างานรักษาความสะอาด แผนกแม่บ้านเข้าร่วมแข่งขันในปีด้วย.....

ดิฉันนางมนี พวงเงิน อายุ 65 ปี เข้ามาร่วมงานแผนกแม่บ้าน สำนักงานหอพัก มหาวิทยาลัยรังสิต เมื่อ 20 ปีที่แล้วเมื่อวันที่ 10 มิถุนายน 2534 ตั้งแต่มหาวิทยาลัยรังสิตที่มองไปทางไหน ใกล้สุดลูกหูลูกตายังเป็นท้องนาอยู่ทั่วไป จนเดี๋ยวนี้ 20 ปีผ่านไป มองไปทางไหนเห็นแต่อาคารเรียน นักศึกษา และต้นไม้ใหญ่ที่เขียวชอุ่ม ร่มรื่นไปด้วยสระน้ำ สนาหญาจากการทำงานได้รับความรู้เพิ่มเติมเพื่อพัฒนางานให้ดีขึ้นจากหัวหน้างานในแผนก และหน่วยงานพัฒนาต่างๆ ของมหาวิทยาลัย โดยไม่เลือกชั้นวรรณะของบุคลากร ได้รับโอกาสได้เรียน กศน. เพื่อพัฒนาตนเอง และนอกเหนือไปจากนั้น ยังได้มีโอกาสได้มีส่วนร่วมช่วยงานในพิธีการต่างๆ ที่ผู้อำนวยการสำนักงานหอพักได้เป็นประธานฝ่ายพิธีการ งานเหล่านั้นทำให้มีโอกาสได้ชื่นชมพระจริยวัตรของพระราชวงศ์หลายพระองค์ ซึ่งถ้าไม่ได้ทำงานในมหาวิทยาลัยคงไม่มีบุญที่จะได้เห็น เช่น ได้รับเสด็จฯ พระราชาธิบดีแห่งประเทศภูฏาน สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี เจ้าฟ้าหญิงจุฬาภรณวลัยลักษณ์ และพระองค์เจ้าโสมสวลี พระวรราชทินนดามาตุ

ดิฉันได้รับเลือกเป็นหนึ่งในบุคลากรดีเด่นประจำปี 2553

นางวงเดือน สวามีชัย วิทยาลัยดนตรี

20 ปี แห่งความทรงจำ

ทุกคนย่อมมีความทรงจำ แต่ความทรงจำนั้นจะดี เปิดเผยได้หรือไม่ ก็แล้วแต่จิตใจของคนๆ นั้นว่า มีความทรงจำหรือความจริงใจแค่ไหน เรื่องราวความในใจของข้าพเจ้าเองนั้น เป็นความทรงจำที่ดีมากๆ และจริงใจ มานานกว่า 20 ปี ที่พบทั้งสิ่งดี สิ่งไม่ดี ทั้งปัญหา และอุปสรรคต่างๆ นานา แต่ปัญหานั้นก็สามารถแก้ไขมาได้ ตลอดจนอายุการทำงาน

ในการทำงานไม่ว่าจะเป็นสถานที่แห่งใด ก็พบกับปัญหา และอุปสรรคทั้งสิ้น มากบ้างน้อยบ้างสลับกันไป แต่ทุกสิ่งทุกอย่างมันอยู่ที่ความจริงใจ ความสัจซื่อที่เราจะต้องพึงมีต่อองค์กรโดยจะช่วยเหลือแก้ปัญหาหรือไม่ จะจริงใจที่จะเดินตามองค์กรหรือไม่ หรือจะช่วยเหลือสร้างปัญหา ฉะนั้นเราจะก้าวเดินต่อไปเพื่อเปิดประตูบานนี้ และทำสิ่งที่สวยงามร่วมกับเจ้าของบานประตูแห่งนี้ หรือบางคน เปิดประตูเดินออกมาและไม่เคยมอยย้อนกลับไปที่ห้องนี้อีกแม่จะมีความจำเป็นมากแค่ไหน ก็จะไม่หันกลับไปมามองอีกเลย ทุกคนคงมี ห้องๆ หนึ่ง ที่เก็บความทรงจำทุกอย่างของตัวเองเอาไว้ในนั้น หลายคนอาจจะเปิดประตูมองเข้ามาในรั้วแห่งนี้ แล้วยิ้มอย่างภูมิใจ ยิ้มอย่างมีความสุขเมื่อได้มองเห็นสิ่งที่สวยงามที่เราเก็บเป็นความทรงจำดีๆ ไว้อย่างนี้ แล้วก้าวเดินต่อไปอย่างมีความสุข ขอขอบคุณมหาวิทยาลัยรังสิตที่เปิดประตูรับข้าพเจ้าไว้ และมีห้องให้ได้พักพิง ขอบอกว่าห้องที่อยู่มีความสุขดี มีรอยยิ้ม พบแต่สิ่งที่ดีมีความสุขมากที่สุดแล้ว และจะสู้ จะสัจซื่อต่อองค์กรแห่งนี้ และพร้อมที่จะเดินไปพร้อมกัน ด้วยความจริงใจ

นางสมควร เสมอ คณะศิลปศาสตร์

ข้าพเจ้าได้มาเริ่มมาทำงานตั้งแต่ พ.ศ.2533 จนถึงวันนี้ พ.ศ.2553 20 กว่าปีที่ผ่านมาทำให้เราได้เห็นอะไรหลายๆ ด้าน หลายๆ อย่าง เรียกได้ว่าจากตอนที่ข้าพเจ้าเริ่มทำงานมีคนเรียกว่า “น้า” จนวันนี้มีคนเรียกว่า “ป้า” เสียแล้ว ป้าเห็นมหาวิทยาลัยเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วตั้งแต่เริ่มจากห้องทุ่ง มีเพียงตึกสองสามหลัง จนวันนี้จากทุ่งโล่งกลายเป็นเมืองสวรรค์สำหรับนักศึกษาทุกๆ อย่างดูทันสมัยไปหมด สำหรับความรู้สึกในการอยู่ในมหาวิทยาลัย ตัวบ้านนั้นถึงแม้จะเป็นเพียงแม่บ้าน แต่ข้าพเจ้าตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถสำหรับหน้าที่ของเรา เพราะข้าพเจ้าตระหนักถึงความสำคัญของความรับผิดชอบต่อหน้าที่ของตนเองเป็นหลัก ว่าสิ่งที่เราทำจะเล็กหรือจะใหญ่ จะสำคัญมากหรือสำคัญน้อย เราก็ต้องทำหน้าที่ของเราให้ดีที่สุด และคำว่าแม่บ้านสำหรับบ้านนั้น คือ แม่บ้านแม่เรือนที่จะต้องดูแลบ้านหลังนี้ให้สะอาดเรียบร้อย น่ายูนิยามอง

สุดท้ายในโอกาสที่มหาวิทยาลัยมีอายุครบรอบ 25 ปี ข้าพเจ้าหวังว่ามหาวิทยาลัยที่เราเรียกว่าบ้านได้อย่างสนิทใจนี้ จะมีความเจริญก้าวหน้า พร้อมทั้งสร้างบัณฑิตที่มีคุณค่าต่อสังคมต่อไปอีกนานแสนนาน และป้ายังคอยปีที่ครบรอบ 30 หรือครบรอบ 50 ปี วันนั้นคงเป็นวันที่ป้าภาคภูมิใจไปกับมหาวิทยาลัยด้วยเช่นกัน

นายสมบัติ พุดตาล ศูนย์สนับสนุนและพัฒนาศูนย์การเรียนการสอน

ในโอกาสครบรอบ 25 ปี มหาวิทยาลัยรังสิต ผมในฐานะบุคลากรคนหนึ่งที่ได้รับเลือกเป็นบุคลากรดีเด่นประจำปี 2553 ซึ่งตัวผมเองนั้น เริ่มมาทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตเมื่อเดือน มกราคม 2534 ที่ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา สาเหตุที่เข้ามาทำงานที่มหาวิทยาลัยรังสิตแห่งนี้ ความคิดช่วงนั้นก็คืออยากมีความมั่นคงในชีวิตการทำงาน อยากทำงานกับผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่หลากหลาย เพื่อที่เราเองจะได้มีความรู้หลายด้านได้พัฒนาตามไปด้วย และที่สำคัญมีความภูมิใจมากที่สุด ในความทรงจำตลอดมาก็คือ ได้มาทำงานภายใต้การบริหารงานของคุณพ่ออาทิตย์ อุไรรัตน์ คุณพ่อซึ่งเป็นสุดยอดนักบริหาร นักการจัดการ นักพัฒนา ซึ่งจะเห็นได้จากวิทยาลัย มาเป็นมหาวิทยาลัยรังสิตที่ยิ่งใหญ่นั้น พัฒนาอย่างต่อเนื่อง เจริญรุ่งเรืองเป็นมหาวิทยาลัยชั้นนำของไทย ซึ่งผมจะขออนุญาตพูดแทนบุคลากรของรังสิตทุกคนว่า นี่คือการหวังของชาวลูกรังสิตทุกคนที่อยากจะเห็นมหาวิทยาลัยรังสิตพัฒนาไปอย่างไม่หยุดยั้ง เป็นที่หนึ่งของสถาบันการศึกษาไทย นี่คือการมีความสุข ความภาคภูมิใจที่ได้มาร่วมงานกับมหาวิทยาลัยรังสิต ผู้ซึ่งมีแต่ให้ ให้ความรู้ ให้โอกาส ให้ความสุข ให้ความมั่นคง ให้ความเป็นสังคมธรรมมาธิปไตย...

คำแนะนำ...ในการจัดเตรียมต้นฉบับวารสารรังสิตสารสนเทศ

วารสารรังสิตสารสนเทศ ขอเชิญผู้สนใจส่งบทความวิชาการ บทความวิจัยทางด้านบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ และสาขาวิชาอื่นที่เกี่ยวข้องตีพิมพ์และเผยแพร่ในวารสารรังสิตสารสนเทศ เพื่อให้วารสารได้มาตรฐาน ผู้ประสงค์จะส่งต้นฉบับจะตีพิมพ์ ควรจัดเตรียมต้นฉบับตามคำแนะนำ

ประเภทของบทความ

- 1. บทความวิชาการ** เป็นบทความวิชาการทางด้านบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ และสาขาวิชาอื่นที่เกี่ยวข้อง
- 2. รายงานการวิจัย** เป็นรายงานผลการศึกษารายงานทางด้านบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ และสาขาวิชาอื่นที่เกี่ยวข้อง
- 3. บทความพิเศษ** เป็นบทความที่เกี่ยวกับประสบการณ์ ทศนคติ บทวิจารณ์ หรือบทสัมภาษณ์ทางด้านบรรณารักษศาสตร์และสารสนเทศศาสตร์ เทคโนโลยีสารสนเทศ และสาขาวิชาอื่นที่เกี่ยวข้อง

เงื่อนไขในการพิมพ์

1. บทความหรือรายงานการวิจัยที่ส่งต้องไม่เคยพิมพ์เผยแพร่ในวารสารอื่นมาก่อน หรือไม่อยู่ในระหว่างที่ส่งไปพิมพ์ในวารสารอื่น
2. กองบรรณาธิการสงวนสิทธิ์ในการคัดเลือกและตอบรับการตีพิมพ์สำหรับบทความ หรือรายงานการวิจัยที่ส่ง และความรับผิดชอบใดๆ เกี่ยวกับเนื้อหาและความคิดเห็นในบทความหรือรายงานการวิจัยเป็นของผู้เขียนเท่านั้น
3. ต้นฉบับที่จัดส่งจะได้รับการตรวจทานโดยผู้ทรงคุณวุฒิในด้านนั้นๆ (Peer Review) ก่อนที่จะตีพิมพ์

รูปแบบของการเขียนและการเตรียมต้นฉบับ

1. บทความ

ชื่อเรื่องพิมพ์ไว้หน้าแรกตรงกลาง และชื่อผู้เขียนอยู่ใต้ชื่อเรื่องเยื้องไปทางขวามือ ส่วนสถาบันหรือสถานที่ทำงานของผู้เขียน พิมพ์ไว้เป็นเชิงอรรถในหน้าแรก ต้องพิมพ์ต้นฉบับด้วยโปรแกรม Microsoft Word ส่งพร้อม Diskette

2. รายงานการวิจัย

รูปแบบการเขียนรายงานการวิจัยเหมือนกับการเขียนบทความ โดยมีการเรียงลำดับเรื่อง ดังนี้

- 2.1 บทคัดย่อภาษาไทย และภาษาอังกฤษ
- 2.2 คำสำคัญ หรือคำหลัก ระบุคำสำคัญทั้งภาษาไทยและภาษาอังกฤษ ใส่ไว้ท้ายบทคัดย่อของแต่ละภาษา
- 2.3 ความเป็นมาหรือความสำคัญของปัญหา และวัตถุประสงค์ของการวิจัย
- 2.4 สมมติฐานของการวิจัย (ถ้ามี)
- 2.5 กรอบแนวคิดในการวิจัย (ถ้ามี)
- 2.6 วิธีดำเนินการวิจัยในเรื่องเครื่องมือ วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล
- 2.7 สรุปผลการวิจัย และการวิเคราะห์ผลการวิจัย
- 2.8 การอภิปรายผลการวิจัย

2.9 ขอเสนอแนะ

2.10 เอกสารอ้างอิง

การเขียนเอกสารอ้างอิง

1. การอ้างอิงเอกสารในเรื่อง

ชื่อ-นามสกุล ผู้แต่งสำหรับภาษาไทย หรือนามสกุลสำหรับภาษาอังกฤษ ตามด้วยเครื่องหมายจุลภาค (,) ปีที่พิมพ์
ของเอกสาร : เลขหน้าหนังสือที่ถูกอ้างอิงในเนื้อหา โดยให้มีวงเล็บแทรกอยู่กับเนื้อหาใส่ไว้ท้ายข้อความนั้น
ตัวอย่าง

(กิตติ ภัคดีวัฒนกุล, 2545 :79)

(Ziemer, Peterson and Borth, 2003 : 117)

2. การอ้างอิงท้ายบทความหรือรายงานการวิจัย

ให้เรียงลำดับเอกสารภาษาไทยก่อนภาษาอังกฤษ โดยมีรูปแบบการเขียนดังนี้

2.1 หนังสือ

ชื่อผู้แต่ง. **ชื่อหนังสือ**. ครั้งที่พิมพ์. สถานที่พิมพ์ : สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์, ปีที่พิมพ์.

ตัวอย่าง

กิตติ ภัคดีวัฒนกุล และจำลอง คุรุอุตสาหะ. **คัมภีร์ระบบฐานข้อมูล**. พิมพ์ครั้งที่ 3. กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์, 2545.

Ziemer, Rodger E., Peterson, Roger L. and Borth, David. Spectrum communications. 4th ed.
New York : Prentice-Hall, 2003.

2.2 วารสาร

ชื่อผู้เขียนบทความ. “ชื่อบทความ,” **ชื่อวารสาร**. ปีที่, ฉบับที่ (เดือน ปี) : เลขหน้า.

ตัวอย่าง

วิรินทร์ เมฆประดิษฐ์สิน. “ถอดรหัส CPU สายพันธุ์ใหม่,” **ไมโครคอมพิวเตอร์**. 23, 234
(มกราคม 2548) : 72-81.

Savolainen, Reijo. “Time as a context of information seeking,” **Library & Information Science Research**. 28, 1 (Spring 2006) : 110-127.

2.3 หนังสือพิมพ์

ชื่อผู้เขียน. “ชื่อบทความ/ข่าว,” **ชื่อหนังสือพิมพ์**. (วัน เดือน ปี) : เลขหน้า.

ตัวอย่าง

คึกฤทธิ์ ปราโมช. “ขอยสวณพลู” **สยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์**. (19 สิงหาคม 2538) : 12-13.

“Bright future seen for computer industry,” **Bangkok Post**. (25 June 2001) : 5.

2.4 หนังสือแปล

ชื่อผู้แต่ง. **ชื่อหนังสือ**. แปลโดย. ครั้งที่พิมพ์. สถานที่พิมพ์ : สำนักพิมพ์หรือโรงพิมพ์, ปีที่พิมพ์.

ตัวอย่าง

เกลล่า, เพรสเตอร์. **อินเทอร์เน็ตทำงานอย่างไร**. แปลโดย ภาสกร ไหลสกุล. พิมพ์ครั้งที่ 5. กรุงเทพฯ : โปรวิชั่น, 2545.

2.5 วิทยานิพนธ์

ชื่อผู้เขียนวิทยานิพนธ์. **ชื่อวิทยานิพนธ์**. ระดับปริญญา สาขาวิชา คณะ มหาวิทยาลัย, ปีที่พิมพ์

ตัวอย่าง

วีระ อำนวยพร. **อิทธิพลของเก้าอี้กลบที่มีต่อคุณสมบัติทางกลของอิฐ**. วิทยานิพนธ์วิศวกรรมศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิศวกรรมโยธา บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยรังสิต, 2545.

2.6 สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ชื่อผู้แต่ง. **ชื่อเรื่อง**. [ประเภทของสื่อ]. ปีที่พิมพ์. Availabel_หรือแหล่งที่มา : ชื่อแหล่งที่มา.

(วัน เดือน ปี ที่สืบค้น)

ตัวอย่าง

อเนก มากอนันต์. เมื่อพม่าย้ายเมืองสะเดาเคราะห์. [ออนไลน์]. 2549. แหล่งที่มา :

<http://www2.manager.co.th/Mwebboard/list Comment.aspx?QNumber=189053& Mbrowse=13>.

(17 มิถุนายน 2549)

2.7 วารสารอิเล็กทรอนิกส์

ชื่อผู้แต่ง. ชื่อเรื่อง. **ชื่อวารสาร**. [ประเภทของสื่อ]. ปีที่, ฉบับที่ (เดือน ปี) : เลขหน้า. Availabel หรือ

แหล่งที่มา : ชื่อแหล่งที่มา. (วัน เดือน ปี ที่สืบค้น)

ตัวอย่าง

Rosziowski, Michael Jr. Baky, John S. and Jones, David B. Soe which score on the LibQual+TM tell me if library users are satisfied? **Library & Information Science Research**. [serial online].

27, 4 (Autumn 2005) : 424-439. Availabel : <http://www.sciencedirect.com/science>.

(1 August 2006)

ปรัชญา

สำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต เป็นแหล่งทรัพยากรเรียนรู้เพื่อไปสู่ความเป็นเลิศ

ปณิธาน

สำนักหอสมุด มุ่งมั่นให้บริการทางวิชาการ เพื่อเพิ่มพูนคุณภาพ ประสิทธิภาพ
ทางการเรียนการสอน และการค้นคว้าวิจัย ด้วยความสะดวกรวดเร็วและจิตสำนึกที่ดี

พันธกิจ

สำนักหอสมุด มีพันธกิจในการสนับสนุนการเรียนการสอน การวิจัย
การทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรมในมหาวิทยาลัยรังสิต
โดยมุ่งเน้นการแสวงหาทรัพยากรสารสนเทศทุกรูปแบบ บริการที่หลากหลาย
สนองตอบความต้องการของผู้ใช้
พร้อมส่งเสริมให้มีการนำเทคโนโลยีทันสมัยมาเพิ่มประสิทธิภาพในการให้บริการ

ท่านสามารถอ่านบทความวารสารรังสิตสนเทศได้ที่เว็บไซต์ของสำนักหอสมุด มหาวิทยาลัยรังสิต

<http://library.rsu.ac.th>